

ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΕΤΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΝΟ 82 ΔΡΧ 5

Η ΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ

ΤΗΣ ΜΑΓΚΑΛΙ

ἀπῆγαγε καὶ τὴν ἐβίασε, ἦταν ὁ Ζεὺς;
— Σπάστε τὴν πόρτα! βρυχήθηκε ὁ Νυκτεὺς, πού δὲν ἐπίστεψε στὴν ἐπέμβασι τοῦ μεγάλου θεοῦ, γυρίζοντας πρὸς τοὺς σκάδους του. Καὶ θὰ τὴν κοιμή- τισσῶ ὁ ἴδιος ἐγώ, τὰ τορνευτὰ μέλη της πού εἶχε παραδώσει στὰ ὄργανα...

Περὶδεῖς ἡ Ἀντιόπη ἀκούσε τὰ δια- στικά δῆματα τῶν δούλων πού ἀπομα- κρύνοντο σπεύδοντας νὰ φέρουν τεκεύ- ρια, καὶ τὶς τρομερὲς ἀπειλὲς τοῦ πατέ- ρα της πού ἐννοοῦσε νὰ τιμωρήσῃ τόσο σκληρὰ ἐκείνην πού πέρασε ἀπ' τὴν ἀγο- Ͼ μισόγυνη, διακηρύσσοντας ἔτσι τὴν ἀτίμια του. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆδησε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ἔτρεξε στὸν ἀγαπημένον της Ἑποπέα, τὸ ὄμορφο βα- σιλοπούλο τῆς Σικυῶνος.

Τοῦ εἶπε περίφοβη τὴ συνέβη, τοῦ πα- ρέστησε τὴν μανία τοῦ Νυκτεῦς καὶ τοὺς κινδύνους της, ἀλλ' ἐκείνος τὴν καθυσώ- χασε. Τὸ κοράδι πού ἦτανε πάντοτε ἔ- τιμο. Ἐτρεῖαν στὴν ἔρημη ἀκτὴ ὅπου τὸ εἶχανε ἀραχμένο, ἔφυγαν πρὶν τοὺς ἀ- νακαλύψουν οἱ ἀνθρωποι τοῦ πατέρα της, καὶ ἐπῆγανε στὴ Σικυῶνα, γιὰ νὰ παρα- δοθῶναι σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σπονδῇ στὴ θεὰ τῆς Ἀγάπης, πού γιγάντωνε ὁλοένα τοὺς πόθους τῶν.

Ντροπισμένος ὁ Νυκτεὺς ἀναζήτησε τὴν ἀτιμασμένη φυγάδα, γιὰ νὰ ξεπλύνῃ στὸ αἷμα τῆς τὴν προσβολή του, καὶ ὅταν ἔμαθε πὼς εἶχαν ξεφύγει καὶ θάμενε γιὰ πάντα μὲ τὸ ἀνεξίτηλο στίγμα πού τοῦ- βάλε, ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν κατασχύνῃ καὶ μὴ μπορῶντας ν' ἀντικρύσῃ τοὺς ὑ- πηκόους του, πύτοκτόνησε, ἀφ' οὗ πρὶν ἔξωρκε τὸν ἀδελφόν του Λύκον νὰ βρῇ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ αὐτὸς τὴν πῆλη ἀνηλεῆ ποι- νῇ στὴν Ἀντιόπην καὶ στὸν ἄνδρα της.

Ὁ Λύκος, εὐλαβικός ἐκτελεστής τῆς ἐπιθανάτιας παραγγελίας τοῦ ἀτιμασμέ- νου πατέρα, συνεκέντρωσε ἰσχυρὸ στρατὸ καὶ ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Σικυῶνος, ὅ- που οἱ δύο φυγάδες εἶχαν μεταφέρει τὸ καταφύγιό τῶν ὀργάνων τους. Ἐκυρίευσε, ὑστερ' ἀπὸ μιὰ πολυνεκρὴ ἐπίβουλη τὴν ὀ- χυρὴ πόλιν, σκότωσε τὸν ἥρωικὸν Ἑποπέα μπροστὰ στὰ μᾶτια τῆς Ἀντιόπης πού παρακολούθησε τὸ θέαμα ἀλλοφρονώντας, καὶ αὐτὴν, τὴν περικαλλὴ νύμφη καὶ φλο- γερὴ ἐρώμενη, τὴν ἔπηρε σκλάβαν του.

Στὶς Ἐλευθερὲς ἡ Ἀντιόπη γέννησε δύο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν φρικτὸ πό- νο τῆς πληγωμένης μητέρας: Τὰ δύο βρέ- φη, ὁ ἀνέλεος τιμωρὸς τὰ πέταξε σὲ μιὰ ἐρήμια. Ἐνῶς εὐσπλαχνικός δοσὸς τὰ πῶνα μὲ τὰ πρόβατα του, ἐνῶ ἡ ἀπαρη- γόρητῃ μάνα, ἐξακολουθώντας τὸν δρό- μον τοῦ μαρτυρίου της, ὠδηγήθηκε ἀπὸ Δίρκην. Κι' ἡ ὥραία στὴν γυναικὰ του σμένῃ στὶς ἀγκαλιὰς πού ἦτανε συνηθί- λευε τώρα ὑπὸ τὸ μαστίγιό καὶ τὰ λα- νο τῆς...

Μιὰ μέρα ἔξφυγε τὴν ἐπιτήρησι τῶν φυλάκων, ἀπομακρύνοντάς ἀπ' τὴν ἀνάκτο- μισόγυνη, ἔτρεχε σάν τρελλὴ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στὶς ἐρήμιες καὶ στὰ δάση, στὶς παιδιὰ της στὶς καλύβες καὶ στὶς σπη- τὰ εἶχε σπρώξει ἡ τύχη.

Τὸ μητρικὸν ἔνστικτον εἶνε ἀλάνθα- τὰ σκοτάδια τῆς ἀγνοίας, ὅσοι καὶ ἂν εἴ- της, καὶ αὐτοὶ τὴν ἀναγνώρισαν καὶ ὥρ- κισαν νὰ πάρουν ἐκδίκησιν γιὰ τὸ ὀ- κνηρὸ τῆς μαρτύριον.

Πῆγανε στὰς Θῆβας, ἔπιασαν τὸν Λύ- σκοτῶναι τὸν πατέρα τους. Αἰχμαλώτι- ἐνός ἀγρίου ταύρου καὶ τὸν ἔφησαν ἐ- λευθεροῦ. Τὸ ἀτίθασσο ζῶον, σάν ἕνας φτερωτὸς δράκοντας, ἔφυγε παρασύρον- τας τὸ θῆμα του, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου, παραμορφωμένο ἀπ' τὰ κτυπήματα ἐπ' αὐτὸν αἰχμηρὲς πέτρες, ἔδινε τὸ ἀνατρι-

χαστικὸ θέαμα ἐνὸς πολτοῦ ἀπὸ χῶμα καὶ αἷμα. Καὶ τὰ ὑπολείμματα ἐνὸς κορ- μιοῦ πού ἦτανε πρὶν τόσο ὄμορφο, οἱ σκληροὶ τιμωροὶ τὸ ἐρίσαν στὴ δρῦση, πού ἀπὸ τότε ὠνομάσθηκε Δίρκην.

Ὅταν γίνηκαν ἔτσι κυρίαρχοι τῆς χώ- ρας ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων, τὰ διδυμα παῖδιά της Ἀντιόπης, ἀπεφάσισαν νὰ κτίσουν ἰσχυρὰ τεῖχη, γιὰ νὰ μποροῦν αἱ Θῆβαι ν' ἀντέχουνε στὴν κάθε ἐχθρι- κὴ προσβολή. Ὁ ρωμαλέος Ζῆθος μετα- κόμισε μονοκόμματους δράκους ἀπ' τὰ πλησίον βουνά, ὁ Ἀμφίων, παίζοντας τὴ λύρα, ἀνάγκαζε τὶς πέτρες, μὲ τὴν μα- γικὴν γοητεία τῶν ἡχῶν της, νὰ τοποθε- τούνται εἰς σχηματισμὸν ἀνίκητων ἐπάλ- ζων.

Ὁ Ζῆθος πῆρε γυναῖκα τὸν Θῆβην ἢ Ἀνδρόαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Πανδάρου, πού ἦτανε τὸ σύμβολο τῆς αἰγλῆς καὶ τῆς ὁμονίας τῆς ἀνοίξεως, ἀπ' τὴν ὁ- ποίαν ἀπέκτησε τὸν Ἰτυλον. Ὁ δὲ Ἀμ- φίων τὴν Νιδῆν, τὴν θυγατέρα τοῦ σο- φοῦ Ταντάλου, ὁμορφὴν σάν τὴν Ἀρτέμι- δαν, πού γέννησε δώδεκα παῖδιά — ἔξη γυιούς καὶ ἔξη θυγατέρες, — δώδεκα λουλούδια ὀνομαστὰ γιὰ τὴν παράδοξή καλλονή τους.

Ἡ Θῆβη πού φθονοῦσε τὰ ὄμορφα παι- διὰ ἐκείνα καὶ τὴν γοητευτικὴν τους μι-

τέρα, σὲ μιὰ μανιώδη ἐκδήλωσι τῆς ζή- λειας τῆς, ἀποπειράθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν μεγαλύτερο καὶ ὁμορφότερο γιοῦ τῆς Νιδῆς· ἀλλ' ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ ἐκείνον, πέ- τυχε καὶ σκότωσε τὸ δικό της παιδί. Τρελλὰ μὲν ἀπ' τὴν ὁδὸν της, ρίχτηκε ἔξω θρηνώντας καὶ χάθηκε, καὶ ὁ ἀπλοῖ- κός κόσμος, ἐξηγώντας τὴν ἐξαφανίσι τῆς, ἐπίστεψε πὼς ὁ θεὸς τὴν μεταμόρ- φωσε σ' ἀνθρῶπιν, π' ἀπὸ τότε θρηνεῖ αἰῶ- νια τὸ χαμὸ τοῦ Ἰτύλου...

Ἀλλὰ καὶ τῆς Νιδῆς ἡ τύχη ἦτανε ἀ- κόμῃ πῶς θλίβετο.

Ἡ Μαντώ, κόρη τοῦ περίφημου μάν- τη Τειρεσίαν, προφήτις καὶ αὐτὴ, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ οὐνεῖρου τῆς, ἔρχισε νὰ προ- φητεύῃ στὸ δρόμο καὶ νὰ συνιστᾷ στὶς γυναῖκες τῆς Θῆβας, νὰ παραδεχθῶναι θεὰ τους, νὰ λατρεύουν καὶ νὰ προσκυ- νήσουν τὴν Λητώ, τὴν μητέρα πού γέν- νησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτέμιδα, τοὺς δύο θεοὺς καὶ παῖδιά τοῦ Διὸς. — Ἰσμενίδες — τοὺς ἔλεγε — κάντε πανηγύρεις καὶ προσφέρατε εὐσεβῆ θυ- μιάματα στὴ Λητώ καὶ τὰ τέκνα της. Στοιχίστε τὰ μαλλιά σας μὲ δάφνης καὶ ὑμνήστε τὴν δύναμιν της. Ἡ Λητώ, σὸς μίλει, μὲ τὸ στόμα μου...

Οἱ θεοφοβούμενες Θηβαίδες, ὑπακού- οντας στοὺς φλογεροὺς λόγους τῆς ἔτρε- ξαν στοὺς δαμῶνες καὶ ἔβυσσαν. Ἡ Νιδῆ, ἡ ὑπερκόσμιος καλλονὴ καὶ εὐτυχι- σμένη μητέρα, πού ἔως τότε τὴν προσ- κυνοῦσαν ὅλοι σάν θεὰ καὶ κυρία τους, λαμπρὸντας μέσῃ στὴν πολυτελή καὶ με- γαλοπρεπὴ τῆς ἀμφίεσιν καὶ φέρνοντας μαζί πολυάριθμην ἀκολουθίαν, μὲ τοὺς πλουσίους πλοκάμους ἐχέμενους στοὺς τορνευτοὺς ὄμους της, ἐπιβλητικὴ μὲ τὴν ἀστραποβολὴ τῆς ματιᾶς καὶ τὸ μεγα- λεῖο τῆς παρουσιαστικῆς της, στάθηκε μπροστὰ σ' ἐκείνης πού θυσίαζαν, καὶ ὡ- περήφανα διεκδικεῖ:

— Ποιά, λοιπόν, μανία σὰς ἔπιασε, καὶ προτιμάτε τοὺς ἀγνώστους θεοὺς, ἀν- τὶ γιὰ κείνους ποῦχετε μπροστὰ σας καὶ βλέπετε; Καὶ γιὰτί τάχα νὰ τιμᾶτε πε- ρισσότερο τὴν Λητώ καὶ νὰ περιφρονῆτε τὴ δική μου θεότητα; Πατέρας μου εἶνε ὁ περίφημος Τάνταλος, στὸν μόνον ἀπ' ὅλους τοὺς θνητοὺς πού ἐπετράπη νὰ καθῆται στὸ τραπέζι τῶν ἀθανάτων. Μη- τέρα μου, ἡ ἀδελφὴ τῶν Πλειάδων καὶ πάπ- πος μου ὁ παμμέγιστος Ἀτλας πού βα- στάει τὸ σῦμπαντος ὅλως του καὶ ὁ Ζεὺς εἶν' ὁ ἀρχηγὸς τῆς γενιάς μου. Ἐ- μένα φοβοῦνται τὰ Φρυγικὰ γέννη καὶ σὲ μένα ἀνήκουνε τὰ βασίλεια τοῦ θείου Κάδμου. Δικὰ μου εἶνε τὰ Θηβαϊκὰ τεῖχη πού κτίσθηκαν μὲ τὸ τραγικὸν τῆς λύ- ρας τοῦ Ἀμφιῶνός μου, καὶ ἄπειρα πλού- τη πλημυρίζουν τῶν ἀνακτόρων τὴν αἰ- θουσα, χωρὶς νὰ προσθέσω σ' αὐτὰ τὶς οὐράνιες μορφὲς τῶν δώδεκα παιδιῶν μου. Πῶς, τοιλάττε, λοιπόν, νὰ λατρεύετε τὴν Λητώ μὲ τὰ δύο παῖδιά καὶ ὅχι ἐμένα μὲ τὰ δώδεκα ἄστέρια; Βγάλτε τὰ δάφνινα στεφάνια καὶ γυρίστε στὰ σπῖτια σας. Φτάνει πᾶς ἡ ἀπρεπὴ εὐσεβεία σας σὲ μιὰ κατώτερη μου ἀγνώστη...

Οἱ παρθένες πού πανηγύριζαν, ὑπή- κουσιν φοβισμένες καὶ θγάζοντας τὰ ἐ- ορτάσιμα σύμβολα, τιμήσανε μὲ ψιθυ- ροὺς εὐλαβείας τὴν Νιδῆν, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν ἀμφέβαλε πὼς ἡ Λητώ θὰ τιμωροῦ- σε τὴν ἀνόητη θνητὴ πού τολμοῦσε νὰ διαμοιρηθῇ τὴν λαμπρότητα τῆς ἀ- θανασίας της.

Κι' ὅταν, λίγο ἀργότερα, διεδραματί- σθηκε τὸ ἀνήκουστο δράμα τοῦ Κιθαίρ- α, καμμιὰ δὲν ἔκρυψε τὴν πεποίθησί της, ὅτι ἡ προσβληθεῖσα θεὰ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα της.

Εἶχανε πάει οἱ βασιλεῖς στὸν Κιθαί- ρωνα οἰκογενειακῶς, νὰ προσφέρουν θυ- σία καὶ νὰ γιορτάσουν τὴν νίκη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐξέγε- ρσε ἐπὶ νύκτα στὸ αἷμα τους.

Ὁ Ἀμφίων, καμαρώνοντας τὸ θεσπέ- σιο θαῦμα τῶν δώδεκα καλλονῶν πού πε- ριτριγύριζαν τὴν ἀσύγκριτη Νιδῆν, μπροστὰ στὴν γοητεία τῆς ὁποίας χωρί- ουνε ἡ ἀνοίξις τῶν δώδεκα ῥόδων της, ἔ- παϊξε τὴ μαγικὴ λύρα του, ὅταν βροχὴ θελῶν, πού φαινόντανε πὼς ξεπηδοῦσανε μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα, ἔκανε τὰ παῖδιά του ν' ἀναπνέθουνε σάν τρομαγμένο κοπάδι περιστεριῶν.

Φανερὸν τράμου, καὶ οἰμωγὲς πληγωμέ- νων, δογγητὰ ἐπιθανάτια καὶ σπαρακτι- κοὶ λυγμοὶ ἀναμίχθηκαν μὲ τὶς ἀναφωνῆ- σεις τῆς κατάπληκτης μάνας καὶ τοῦ σπαραγμένου πατέρα, ἐνῶ ἡ βροχὴ τῶν θελῶν ἐξακολουθοῦσε ἀδιάκοπη.

Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ ὥραία γεν- νήματα ἐκείνων πού ἀντιπροσώπευαν τὴν ποίησιν καὶ τὸ κάλλος, σωριάζονταν νε- κρά, δάφνορας κόκκινη τὴν ἀνδοσπάρτη ἔκτασι. Ὁ περικαλλὴς Σίτυλος ἀναπο- δογυρισμένος ἐπάνω στὸν ἥρωικὸ Μίνυ- το, ὁ Ἰσμενὸς δίπλα στὴ Νέαιρα καὶ πα- ρέκει ἡ Κλεοδότη, καὶ πῶς κάτω ἡ Ἀ- σινόχη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ ὀλο- μαυρα μᾶτια, ξεψυχοῦσε στεναζόντας. Ὁ πε- ρίφημος τοξότης Δαμνίχων καὶ ἡ Φθία, ἡ ὀνομαστὴ γιὰ τὸ θεῖο κορμί της, σάν ἀγκαλιασμένοι στὴ θέσι πού βρέθηκαν καθισμένοι, φαίνονται ν' ἀποκοιμήθη- καν τὸν αἰῶνιο ὕπνον τους. Καὶ ἡ Πελοπία, καὶ παρὲκει ὁ Τάνταλος, καὶ δίπλα ἡ Ὠλυγία, ὁ Ἀγνώρις καὶ ὁ Φαίδιμος, σάν μαρμαρένα λουλούδια τελειώνουνε τὴν πνοὴ τους στὴν βαρυχειμωνιά πού ἐνέσκηψε ξαφνικά, ἐνῶ οἱ γονεῖς ἀφήνουνε ποτημέ- νες κραυγές, πιστεύοντας καὶ οἱ δύο τῶ- ρα στὴν ἀκατανίκητη καὶ ἀσυγκίνητη ἐ- πέμβασι τῆς προσβλημένης θεᾶς. Ποῖος ἄλλος τοξεύει τὰ ὄμορφα τους θλαστὰ- ρια, ἂν ὄχι τὰ παῖδιά τῆς Λητοῦς, ὁ Ἀ- πόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις; Ἀν ἦταν ἐχθροὶ τους, ἂν ἦταν ὑπολείμματα τῶν ἐπανα- στατῶν, δὲν θὰ φαίνονταν καὶ δὲν θ' ἀκού- γονταν;

Ὁ Ἀμφίων, λυγισμένος ἀπ' τὴν ὁδύ- νη τῆς ἀπίστευτης συμφοράς, παραφρο- νώντας στὸ ἀντίκρουμα τῶν σκοτωμένων παιδιῶν του, σπρίγγει χάρμα τὸ εἶδος του, πῶς εἶναι ἐπάνω καὶ πεθαίνει, μὴν μπορῶν-

τας ν' ἀνβέξῃ στὸ τρομακτικὸ θέαμα, ἐνῶ ἡ Νιδῆ, ἡ σπαραγμένη μητέρα ἀγκαλιᾶ- ζει τ' ἄψυχα κορμιά τῶν ὥραιων παιδιῶν της, σκορπώντας τ' ἀπελπισμένα φιλιὰ της ἀτέλειωτα σ' ἐκείνα πού δὲν αἰσθά- νονται πᾶς.

Ἀνασῆκωσε πελιδνὰ τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὸ ἀσυγκίνητο αὐτὸ καταφύγιό τῆς ἀπελπισίας της. Κι' ἄφησε τὸν βρυχηθμὸ τῆς ὁδύνης της.

— Χόρτασε λοιπόν, καὶ εὐχαριστήσου τώρα, ἀνῆλε Λητώ — φώναξε — ἀπ' τὸν πόνο πού με σπαρασσεί, καὶ κόρεσε τὸ θυμὸ σου ἀπ' τὴν ὁδύν μου. Σὲ φθά- νει τόσο;

Ἐμενε ἀκόμῃ ζωντανὴ ἡ μικρότερη Ἀ- στυκράτεια, καὶ θέλοντας νὰ σώσῃ αὐ- τὴν τοῦλάχιστον, ξανασῆκωσε πάλι τὰ γυμνὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν ἀνοικτήρμονα οὐρανόν· καὶ θρηνώντας γοερά, συντετριμ- μένη ἔκτενε:

— Μιὰ τοῦλάχιστο, μικρὴ μου παρηγο- ϱία καὶ τελευταία ἐλπίδα, τὴν μικρότερη κόρη μου, δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς θεά; Ἐχete λοιπόν καὶ σεις, ὁ οὐρανὸς, τὴ δική σας ἀγριότητα;

Μάταιη ἰκεσία. Καὶ τὸ τελευταῖο κο- ρίτσι της, πέφτει νεκρὸ, ἡ τελευταία ἐλπίδα της σβύνει μαζί μὲ τὸ θῆμμα τῆς μικρούλης ὥραιας πού πεθαίνει χω- ρὶς παράπονο πού δὲν ἐχάρηκε τὴ ζωὴ.

Κάθισε τώρα μονάχη μεταξὺ τῶν πτωμάτων τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς ἡ Νιδῆ, φρικτώντας στὴν κρυερὴ ἔρ- ρημιά πού σκορπίστηκε στὴν ἑως πρὶν εὐτυχισμένη ψυχὴ της.

Δώδεκα θαλερὲς πηγὲς τῆς ψυχῆς της, καὶ μιὰ, ἐπίσης θαλερὴ, τῆς καρδίας της, χαίνουν αἰμόφυρτες χωριστὰ στὰ ξετρελ- λαμένα της βλέμματα. Καθισμένη ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα, ἀλύγιστη καὶ παγωμένη σάν αὐτὴν, ἀντικρύζει τὴν ἐρημιά πού τὴν σφίγγει καὶ τὴν τρέλλα πού ἔρχεται.

Ἡ ὁδὸν αὐλακώνει τὸ ὥραίο της πρό- σωπο καὶ ἡ δυστυχία λυγίζει τὸ πρὶν σφριγηλὸ της κορμί, πού λυώνει τώρα στὴν ἐκμηδένισιν πού τῆς φέρνει ἡ ἀπελ- πισία της.

Κανεὶς δὲν ξαναίειε πᾶς τὴν τρελλα- μένην μητέρα, καὶ πουνεὰ δὲν τὴν ὀρῆ- κανε, μ' ὅλες τὶς ἐπίμονες ἐρευνες πού- καναν.

Ἀλλ' ὅσοι ἐπεσκέπτοντο τὴν μακρινὴ τῆς πατρίδα, τὸ Σίτυλον τῆς Ἀσίας, διηγούντο μὲ τρόπο καὶ θαυμασμὸ πὼς εἶδαν τὴν Νιδῆν μεταμορφωμένην σὲ πέ- τρα. Ἐνα τεράστιο βουνό, σὲ σχῆμα γυ- ναίκας, δείχνει τὴ μορφή τῆς ὁδύνης της, ἐνῶ ἀπὸ δύο πηγῆς, ἐκχύνονται τὰ ἀστεί- ρευτα καὶ αἰώνια τῆς δάκρυα.

Καὶ ἡ πομένην μητέρα, ὠφνώνοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ τὴν ὁδύν της, δείχνει ἀνὰ τοὺς αἰῶνες τὸν σπαραγμὸ τῆς μά- νιας γιὰ τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν της...

I. A. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Copyright by «Θησαυρὸς» 1939.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΛΟΓΟΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ

— Ἐλα, Γιάννη, νὰ σὲ κεράσω ἕνα κρασί.

— Εὐχαριστῶ, ἀφεντικῶ, δὲν πίνω ποτὲ κρασί ἔτσι πρῶτ' — πρῶτ'... Ἐπειτα, ἔχω πῆλ' ὥς τώρα τρία...

ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ

— Κάνεις καὶ καμμιὰ φορὰ τὴν προσευ- χή σου; ἔλεγε μιὰ κυρία πρὸς τὸν σύ- ζυγό της, πού δὲν ὑπέφερε λίγα ἀπ' αὐ- τήν.

— Βέβαια, ἀπῆγγεσε ἐκείνος, πρὸ παν- τὸς ἀπὸ τότε πού παντρεθίκαμε.

— Αὐτὸ τὸ π ρ ο π α ν τ ος μὲ βάθει σὲ ὑποψία. Καὶ τί τοῦ ζητᾷς τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τότε μάλιστα πού μ' ἔκαμες τὴν τιμὴ νὰ μὲ πάρε;

— Ὑπομονή!, ἀποκρίθηκε ὁ σύζυγος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Ἀνάμεσα στὰ ἔθιμα πού ἐπικρα- τούν ἀκόμῃ στὴν Ἀραβία, εἶνε καὶ τὸ ἔξης περίεργο. Ὅτι σὲ ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς περιστάσεις, ἀκόμῃ καὶ ὅταν πρέπει νὰ συμβῇ ἀκριδὼς τὸ ἀντίθετο, ὁ πλούσιος δίνει φιλο- δωρήματα στὸν φτωχόν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, φυσικά, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται. Φαντασθῆτε ὅμως ἕναν πλούσιο νὰ σώζῃ τὴν ζωὴ ἐνὸς πτωχοῦ, ἀπὸ ἕνα δυστύχημα, καὶ ἔπει- τα νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ δώ- σῃ καὶ φιλοδωρήματα!... Ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες περιστάσεις, πολὺ πῶς παρά- ξενες, ὁ πλούσιος ἀνοίγει πάντα τὸ πογγί του καὶ δίνει μὲ προθυμία κάτι στὸν φτωχόν, χωρὶς ὁ τελευταῖος αὐτὸς νὰ τὸ ζητήσῃ.

ΤΑ ΘΕΩΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΙΚΟΥ

Εμεῖς, ἐδῶ στὴν Εὐρώπην, πηγαί- νουμε στὸ θέατρο ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν παράστασιν καὶ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἰδοῦν, πρὸ παντός οἱ γυναῖκες πού ἔχουν νὰ εἰδείξουν μιὰ νέα τουαλέττα, ἕνα κα- πέλλο, ἕνα κόσμημα. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει παντοῦ. Ὑπάρχουν μέρη, ὅπου γίνεται ἀκριδὼς τὸ ἀντίθετο.

Εἰς τὸ Μεξικό, λόγου χάριν, ὅλα τὰ θεάτρα καὶ οἱ ἀρένες, ὅπου γί- νονται οἱ περίφημες ταυρομαχίες, ἔ- χουν κατάκλιστα θεωρεία, ἀπὸ ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ παρακολουθῇ τὴν παράστασιν χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ ἄλλοι θεαταί. Τὰ εἰσιτήρια τῶν θεω- ρείων αὐτῶν εἶνε πολὺ ἀκριβώτερα ἀ- πὸ τὰ ἄλλα, καὶ οἱ θεαταὶ μποροῦν νὰ μείνουν κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα κατὰ τὴν διάρκειαν ὅλων τῶν παραστάσεων πού δίνονται σὲ μιὰ μέρα.

«ΚΡΑΤΗΣΤΕ! ΚΡΑΤΗΣΤΕ!»

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ἀπλούστερα παραγγέλματα τῆς ὑγιεινῆς ἦσαν ἐντελὲς ἀγνώστα. Ἐ- κείνην τὴν ἐποχὴ δὲν ὑπῆρχε φυσικὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία περισυλλογῆς καὶ μεταφοράς ἀπορριμμάτων, καὶ τὰ σκου- πιδία καθὲ οἰκογενείας τὰ πετοῦσε ἀ- πὸ τὸ παράθυρο.

Πολὺ συχνὰ λοιπὸν συνέβαινε ὥστε ἕνας ἄνθρωπος πού περνοῦσε ἀνύπο- πτος ἀπὸ ἕνα δρόμο, νὰ δεχτῇ στὸ κεφάλι τὸ περιεχόμενον ἐνὸς δοχείου σκουπιδίων ἡ οποιοδήποτε ἄλλη ἀκα- θαρσία. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς δυσάρε- στες αὐτὲς ἐκπλήξεις, οἱ εὐγενεῖς ἔ- ταν ἐγχείσαντες περὶ τῶν περνούσαν ἀπὸ δρόμους στενοὺς, εἶχαν πάντα μαζί τους ἕνα ὑπηρετὴ πού ἐφώναζε: «Κρα- τήστε! Κρατήστε!» εἰδοποιώντας ἔ-τσι ὅτι κάποιος περνοῦσε ἀπὸ κάτω καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ πετάξουν τίποτε ἀ- πὸ τὰ παράθυρα.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ!

Σήμερα τὸ κάπνισμα θεωρεῖται ἀν- θυγινοὺ καὶ οἱ γονεῖς φροντίζουν ὥστε τὰ παῖδιά τους νὰ μὴν ἀποκτή- σουν τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια. Ἦταν ὅμως μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν συ- νέβαινε ἀκριδὼς τὸ ἀντίθετο. Τὰ παι- διὰ ἐμάθαιναν σχεδὸν ὑποχρεωτικὰ νὰ καπνίζουν καὶ τὴν διδασκαλίαν τὴν ἔ- καναν οἱ γιαιτροί.

Ἦταν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶ-

νος, ὅταν ἡ πανοῦκλα ἐθερίζε τὸν κό- σμον στὴν Εὐρώπην. Τότε οἱ Ἀγγλοὶ γιαιτροὶ ἐνόμισαν ὅτι ἀνεκάλυψαν στὴ νικοτίνῃ τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς τρομερῆς ἐκείνης ἀσθενείας. Οἱ γονεῖς λοιπὸν ὑποχρέω- ναν τὰ παῖδιά τους νὰ καπνίζουν δι- αρκῶς, καὶ μάλιστα μὲ πίπα. Καὶ οἱ πλουσιώτεροι ἀνέβησαν τὴν διδασκα- λία σὲ γιαιτρούς. Ἡ ὀλεθρία αὐτὴ συ- νήθεια καθηγήθη ἀπὸ τὸν βασιλεῶ Ἰακώβον Α' στὰ 1620.

ΤΟ ΣΚΑΚΙ ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Τὸ σκάκι, ὅπως καὶ τὰ περισσότε- ρα παιγνίδια, μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Αὐτὸ πιθανόν νὰ τὸ ἔφε- ρε. Δὲν θὰ ἔφερε ὅμως, ὅτι ὑπῆρ- ξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ παι- χνίδι αὐτὸ ἐθεωρεῖτο ὡς φάρμακο ἔ- ναντιον πολλῶν ἀσθενειῶν καὶ ὅτι τὴν σχετικὴν πλῆκιν μὲ τοὺς πεσσοὺς τὴν πουλοῦσαν στὰ φαρμακεία.

Αὐτὸ συνέβαινε στὴν Ἀραβίαν ἕως τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, συμ- βαίνει δὲ ἀκόμ

ΟΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Αθάνατο άριστουργημα-

τάκι υπό Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Ήταν ένας βιολιστής με παρδαλά ρούχα και με υψηλό σκούφο. Στο λαιμό του κρατούσε σφιγμένο το βιολί του και με τ' άλλο χέρι το δοξάρι. Κουρδίζονταν κι' έπαιζε σαν αληθινός βιολιστής.

Κι' όμως δεν ήταν αληθινός. Ήταν από ξύλο. Από ένα πολύ σπάνιο όμως ξύλο: το ξύλο της Άγνης. Τι είναι αυτό το ξύλο κι' από τι δέντρο κόβεται δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πως κάθε τι το καμωμένο από τέτοιο ξύλο μπορεί ν' αγαπήσει σαν ζωντανός άνθρωπος.

Ο βιολιστής άμα ήρθε στον κόσμο, έτυλίχθηκε μέσα σε χαρτί, εκλείσθηκε σε χονδρό κουτί κι' έστάλη σ' ένα έμπορο-κό για να πουληθεί σαν νά ήταν σκάβος.

Ο έμπορος τον έβαλε στη βιτρίνα. Έκει τον έβλεπαν οι διαβάτες και τους γονι έβλεπουν ότι ήταν κρυμμένη ζωή στο κουτί. Κι' τότε πια μαγευόταν κόσμος με θαυμασμό τη γλυκειά φωνή του βιολιστή. Κι' αυτή η φωνή είχε κάτι ξεχωριστό, κάτι που έφτανε ως την καρδιά.

Όλοι ένιωζαν πως ο τεχνίτης είχε έμμεσα στο έργο του. Δεν ήξεραν πως ζωή. Δεν φαντάζονταν πως μόλις κουρδίζονταν ή μηχανή ο βιολιστής έπαιζε το βιολί του μόνος με την δύναμη της άγνης που είχε μέσα του.

Αλλά δεν έπαιζε για κείνους. Μαγεύονταν κι' έχασκαν έξω από τη βιτρίνα. Ούτε τους λογάριζε, ούτε τον του. Κι' η άγνη που ήταν μια ώραία λυγρή, ξεχωριστή στη χάρη, με κατακόκκινο φόρεμα σπληνωμένη αντίκρου του στην ίδια βιτρίνα του έμπορου.

Ο βιολιστής αυτήν αντίκρουσε πρώτη άμα βήκε στο φως της ημέρας από το χονδρό κουτί του και σ' αυτήν έχορισε όλη την άγνη που είχε μέσα του. Άλλος κόσμος δεν υπήρχε εκτός της κοούκλας. Έξοσε πια γι' αυτήν. Αλλά

κι' εκείνη βέβαια τον αγαπούσε. "Αν δεν τον αγαπούσε, τότε γιατί δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από πάνω του, τα φωτερά της εκείνα μάτια που τον έκαιαν; "Αν δεν τον αγαπούσε γιατί δεν έγυριζε καν να ιδη έναν ξανθό ύψωματικό που επάνω στο ξύλινο αλογό του καθισμένος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς το μέρος της από την ώρα που τον έβαλε εκεί ο έμπορος; "Αν δεν τον αγαπούσε, γιατί χαμογελούσε από ευχαρίστηση όταν έπαιζε το βιολί του, σαν να καταλάβαινε πως μόνο γι' αυτήν έπαιζε;

Τον αγαπούσε, τον αγαπούσε. Όλα αυτά ήταν φανερά σημάδια. Ο βιολιστής ένα φόβο είχε μέσα στην εύτυχία της αγάπης του: μήπως τούς χωρίσουν. Πώς ήταν δυνατόν να ζήσει χωρίς αυτή; Και τι την ήθελε τη ζωή;

Μα η τύχη που προστατεύει όλους τους έρωτευμένους δεν άφησε άπροσάτευτο και τον ξύλινο βιολιστή. Μια μέρα, ενώ έπαιζε με όρεξη το βιολί του, έπερνούσαν απ' έξω ένας ηλικιωμένος κύριος και μια μεσοκόπη κυρία.

—Τι ώραία που παίζει αυτός!, είπε ο κύριος. Μούρχειται να τον αγοράσω του άνεψιού μου.

Την ίδια στιγμή η κυρία έκτύταξε την κοούκλα.

—Και τι ώραία που είναι κι' αυτή! Θα την πάρω κι' εγώ της άνεψιάς μου.

Για μια στιγμή, ο βιολιστής ένιωσε πως θα χωριζόταν πια από την άγνη του και τούρχονταν να σκάση από το κακό του. Ένω όμως τον έτυλιγε ο έμπορος στο χαρτί, κατάλαβε από την όμιλία της κυρίας ότι ο άνεψιάς και η άνεψιά ήταν αδέλφια και ότι ύστερα από λίγες μέρες θα βρισκόταν πάλι κοντά στην αγαπημένη του κοούκλα.

Έκαμε υπομονή, μα και οι δυο μέρες, που έμεινε φυλακισμένος μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι, του φάνηκαν χρόνοι ατέλειωτοι. Συλλογίζονταν τι θα γινόταν μόνη η αγαπημένη του, πως θα τον αναζητούσε, πως θα νόμιζε ότι δεν θα τον ξανάβλεπε πια και θα σπαραζόταν από άπελπισία.

Κι' ο καυμένος ο βιολιστής εδάκρυζε τόσο πολύ και τόσο συχνά, ώστε όταν τον εξέτλιζαν από το χαρτί την Πρωτοχρονιά, από τα δάκρυα είχαν ξεβάψει τα μάτια του.

Βρέθηκε μέσα σε μια σόλα φωτισμένη και γεμάτη κόσμο. Τι τον έμελλε για τον κόσμο; Αυτός έκτύταξε μόνο να ιδη που είχε η άγνη του. Κι' όταν τον έκοούρδισαν, έπαιξε μ' όλη του τη δύναμη για να τον άκουση αυτή και να χαρή. Τού κάκου όμως, τού κάκου! Η ώρα περνούσε κι' εκείνη δεν φαινόταν πουθενά! Ήσαν άλλες κοούκλες εκεί καθισμένες, γύρω στις μεγάλες πολυθρόνες, αλλά

καμιά δεν είχε τη χάρη της αγαπημένης του.

Ο βιολιστής άρχισε ν' απελπίζεται, όταν ξαφνικά πέρα εκεί πίσω από μια πόρτα του φάνηκε πως είδε την έκτη ένός φορέματος, και το φόρεμα αυτό έμοιαζε πολύ μ' εκείνο το κόκκινο που φορούσε η άγνη του. Πώς, ήταν λοιπόν εκεί και δεν έγυριζε να τον δει; Τι έκανε πίσω από την πόρτα; Μήπως τον έπεριμενε επίτηδες εκεί, μακριά από τον κόσμο;

Έπλησίασε σιγά - σιγά με λαχτάρα, με καρδιοχτύπι. Και τι είδε; Την αγαπημένη του μαζί με τον ξανθό εκείνον αξιωματικό, που δεν έγυριζε ή άπιστη να δη όταν ήταν στη βιτρίνα του έμπορου. Και τώρα θα κρυφομιλούσαν βέβαια οι δυο γλυκά - γλυκά εκείνος από το αλόγο του κι' αυτή στηλωμένη όρθη στον τοίχο.

Ο βιολιστής άναψε από τον θυμό. Χωρίς να συλλογισθεί τί κάνει, άρπαξε το ξύλινο σπαθί από τη μέση του αξιωματικού κι' έπέρασε τα άπιστα στήθη της κοούκλας.

Αλλά από την άνοιχτη πληγή έχυθη-κε ξαφνικά κάτι που δεν έμοιαζε καθόλου με αίμα. Ο βιολιστής με τ' άγριεμένα μάτια του το είδε και τινάχθηκε πίσω...

—Τί! εφώναξε με βραχνή φωνή. Και την είχα αγαπήσει τόσο, κι' ένόμιζα ότι μ' αγαπούσε κι' αυτή ενώ δεν είχε μέσα στα στήθη της τίποτε άλλο από πίτουρα... πίτουρα!...

Το πρωί, βρήκαν πίσω από την πόρτα την όμορφη κοούκλα με τρυπημένα τα στήθη και χυμένα τα πίτουρα επάνω στο κόκκινο φόρεμα, και το σπαθί του αξιωματικού πεσμένο κάτω στο πάτωμα. Κι' όταν πήραν να κουρδίσουν τον βιολιστή, είδαν πως το ξύλο του ήταν σπασμένο σε δυο κομμάτια.

Έρραψαν την πληγή της κοούκλας, έκόλλησαν το σπαθί του αξιωματικού, κι' επέταξαν στο κόρρο των σκουπιδιών τον άχρηστο βιολιστή...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Εικονογράφησης ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πώς τώπαθε ο Παναγιωτάκης; Αυτός που ήταν εναντίον πάσης φασαρίας. Αυτός που ήταν εναντίον πάσης κοσμικότητας. Αυτός που ήταν εναντίον όλων των κοσμικών ψυχαγωγιών για τις οποίες έψόφαγε η γυναίκα του, έβριση την Πρωτοχρονιά άλλαξε γνώμη.

—Σουσου! —Σουσου; Πώς τώπαθες; Κάποιος φούρνος θα χαλάση Παναγιωτάκη, που η γλώσσα σου δεν άνεφερε εκείνην την άταισία ξαργάνα που την έχεις σαν ψωμότυγο!

—Ακουσ' εδώ. —Σε άκούω. —Αύριο είναι παραμονή. —Λοιπόν; —Θέλω να κάνω στίτι λίγο ντόρο. Μ' έννόησες; Πόλεμος είναι Σουσου. Ξέρεις τί γίνεται αύριο; Λέω να σπάσουμε λιγάκι κέφι την Πρωτοχρονιά. Μ' έννόησες;

—Με κόσμο; —Έμ; Μονάχοι μας; —Η Σουσου έπλημμύρισε από χαράν. Τέτοια πρόταση ούδέποτε έπερίμενε απ' τον Παναγιωτάκη. Έσώκωσε τα μάτια της κι' έκτύταξε κατεχαρακτημένη τον σύζυγον.

—Μπράβο, Παναγιώτη. —Τί λές να κάνουμε; —Κανένα τσουρεπράϊζ-πάρτυ! —Τί; —Κανένα τσουρεπράϊζ, Παναγιώτη!

Ο Παναγιωτάκης άγρίεψε: —Ακουσε, γυναίκα, μη μ' άρχίζεις πάλι μ' αυτά τα τσου-

ρεπράϊζ! —Ακούω, Παναγιώτη. —Αλλά εσύ είσαι ο ίδιος που είχες πει ότι τσουρεπράϊζ είναι το ίδιο με τσουρεπράϊζ.

—Ακούω, Παναγιώτη. —Αλλά εσύ είσαι ο ίδιος που είχες πει ότι τσουρεπράϊζ είναι το ίδιο με τσουρεπράϊζ.

—Ακούω, Παναγιώτη. —Αλλά εσύ είσαι ο ίδιος που είχες πει ότι τσουρεπράϊζ είναι το ίδιο με τσουρεπράϊζ.

—Ακούω, Παναγιώτη. —Αλλά εσύ είσαι ο ίδιος που είχες πει ότι τσουρεπράϊζ είναι το ίδιο με τσουρεπράϊζ.

—Ακούω, Παναγιώτη. —Αλλά εσύ είσαι ο ίδιος που είχες πει ότι τσουρεπράϊζ είναι το ίδιο με τσουρεπράϊζ.

—Ακούω, Παναγιώτη. —Αλλά εσύ είσαι ο ίδιος που είχες πει ότι τσουρεπράϊζ είναι το ίδιο με τσουρεπράϊζ.

πάλι και μουραβί και μου χαλές την καρδιά μου! Θέλω, μ' έννόησες, να καλέσουμε πεντέξη ανθρώπους να παίξουμε λιγάκι να κόψουμε την πύττα, ως τα να πάν στο διάολο αυτά τα κορακίστικα!

—Σύμφωνοι, Παναγιώτη. —Μ' έννόησες; —Να καλέσουμε κόσμο. —Τί κόσμο μωρέ γυναίκα; Νά, δικούς ανθρώπους. Τίποτες φίλους, τίποτες συγγενείς, τίποτες δικούς. Τον Γιάννη τον φαφούτη...

Η Σουσου έγινε κατακόκκινη. —Τον φαφούτη! —Τον μάστορο-Πέτρο... —Τον μάστορο-Πέτρο! —Τον Μανώλη τον Λαγό... —Τον Μανώλη τον Λαγό! —Την κυρά-Δημητρούλα... —Την κυρά-Δημητρούλα! —Την Έλένη την μυταρού... Η Σουσου εξέσπασε:

—Δεν μου λές, Παναγιώτη, σου έστριψε; Παλάθωσες; Τα έχασες; Θα κάνω εγώ δεξιώσεις και πρεβεγιόν, πρωτοχρονιά στο σπίτι μου! και θα φωνάξω τον φαφούτη σου, τον Μανώλη τον Λαγό και την Έλένη την μυταρού; Δεν είμαστε καλά!

—Δεν τους θέλεις; —Αστείο πράγμα. —Έμ' αυτοί είναι οι δικοί μας, Σουσου.

—Τον κακό σου τον καιρό που είναι οι δικοί μας; Μπορεί να είναι οι δικοί σου! Εγώ, προσωπικώς, κύριε Παναγιώτη, δεν έχω καμιά σχέση με τις γυναίκοιλες αυτές και τους πτωχούς ανθρώπους. Νά άνοίξω εγώ τα σεβρίτια μου να περιποιηθώ την κυρά-Δημητρούλα. Δεν είμαστε καλά!

Ο Παναγιωτάκης αυτή την φορά δεν είχε όρεξη για κανένα διαλλακτικώτατος: —Δεν τους θέλεις λοιπόν; —Αστείο πράγμα!

—Και ποιους θα φωνάξουμε; —Κυρίους καθώς πρέπει. Αξιοπρεπείς. Και κυρίες οικογενειών. Κόσμο, Παναγιώτη μου! Όχι τσουρεπράϊζ!

Έξηγριώθη επί τέλους ο Παναγιώτης: —Μωρή άρχιτσουράπο, ποιά κόσμο, μωρή; Για τους συγγενείς μας μιλάς έτσι; —Συγγενείς δικοί σου είναι; —Και οι δικοί σου ποιά είναι; —Δεν έχω συγγενείς. Έχω φίλους και φίλες όμως. Σκετί-

ζομαι με κόσμο, κύριε Παναγιωτάκη. Όχι με τσουκαρά, που ζητάς να καλέσουμε και σε γιορτή. Μιά και θα κάνωμε που θα κάνωμε τα έξοδα να ευχαριστηθούμε κι' όλας. Νά είναι κόσμος ευγενής, να ξέρη να φερθή, να σου κάνουν καλάνενα χεροφίλημα, να πούνε και κανένα γαλλικούλι, να παίξουνε και κανένα μπρίτζι, να ξέρουν να φάνε και με τρόπο και όχι τίποτες πεινασμένους να πέσουνε στα πιάτα και να μην αφήσουν ούτε για τη γάτα, που λείει ο λόγος, στο τραπέζι!

Τα επιχειρήματα αυτά δεν έπεισαν βέβαια τον Παναγιωτάκη. Αλλά είχε τόσο περιέργεια να γνωρίση επί τέλους τον άριστοκρατικό κόσμο της γυναικάς του, ώστε άρχισε τις υποσχόρησεις.

—Και ποιόν θα φωνάξω μωρή ξαργάνα; —Τον κύριο Φουξή! —Και τ' είν' αυτός; —Τί είναι; Σά δέ ντρέπεσαι! —Δεν τον ξέρω, μωρέ, γυναίκα, συγγνώμη δηλαδή, αλλά τί να κάνω; Άλλοι; —Τον κ. Ρούτσο! —Τ' είν' αυτός; —Δεν τον ξέρεις; —Με τον μαρδών, δηλαδή. —Ντροπής! —Άλλο; —Την κυρία Χαμοσταύρου. —Κι' αυτή είναι σπουδαία; —Υψηλής περιωπής! —Άλλο; —Την κυρία Τρυποφρύδη! —Κι' αυτή; —Κοσμικός τύπος. —Άλλη; —Την κυρία Τσιμπιλή. —Τσιμπιλή; —Τσιμπιλή-λη, δλάξ. Πολύ έξαντρη και όλο με πρεσβείες. Οικογενειακώς!

Ο Παναγιωτάκης ξερόβηξε: —Και πού τις ξέρεις αυτές, μωρή γυναίκα; —Έδώ όλόγυρα Παναγιωτάκη! Γείτονες είναι. Αλλά πηγαίνεις πουθενά εσύ; Τους ξέρω και μη ξέρουν, τους εκτιμώ και με εκτιμούν. Και πήγα τόσες φορές στα σπίτια τους και δεν τους έφώναξα ποτέ μια φορά στο δικό μου να τους δώσω ένα τσάι. Λοιπόν, ευκαιρία πρώτης τάξεως. Πρωτοχρονιά να δώσω μια δεξίωση να τους καλέσω.

—Κάλεσέ τους. —Συμφωνείς; —Κοιμάτια να γίνη! —Δόξα σοι ο Θεός, σαγλέ! Άρχίζεις και γίνεσαι άνθρωπος κι' εσύ! Νά ανακατευτής με λιγάκι καλό κόσμο βρωί-λο!

Έτσι έπληθε τελοσπάντων για πρώτη φορά συμφωνία μεταξύ του ζεύγους. Για πρώτη φορά —λόγω της χαμοσύνης ήμερας— άπεχώρησε ο Παναγιωτάκης. Για πρώτη φορά δεν

θέλησε να δημιουργήση κανέναν για να μην εγκαταλείψει με κανάδες ο καινούργιος χρόνος. Μιά και θα κάνωμε, ακόμη, άνοιξε το πουργί του και έκανε ψώνια τέτοια, για να μην έκτεθη στα μάτια του «καλού κόσμου» που άνελα δε να συγκεντρώση ή γυναίκα του. Ο μπακάλης από τον όποιον έψώνιζε ταχτικά έμεινε κατάπληκτος:

—Κυρ-Παναγιώτη ξανοίχτη-κες...

—Τί να κάνω... —Πρωτοχρονιά, έ;... —Έχω κόσμο απόψε.

Είχε «κόσμο» ο Παναγιωτάκης. Και —δ ανθρώπινη άδυναμία— ήταν σχεδόν ύπερήφανος. Τον κατείχε μεγάλη συγκίνηση, τον φουκαρά, και ένα φοβερό τράκι. Όπως όποτε έλα έτοιμάσθηκαν. Και πήττες και γλυκά και ποτά και μεζέδες άφθονοι— και άριστοκρατικοί πρό παντός.

Η Σουσου τα συνεκέντρωσε όλα αυτά επάνω σ' ένα παληο-τραπέζο, όπου όλο το χρόνο ύπηρχε αντί σκεπάματος έφημερίδα και όπου για πρώτη φορά —από πολλών ετών— έμπαινε τραπεζομάντηλο:

—Γιατί τα μάζεψες έτσι, μωρή γυναίκα; —Σώπα εσύ! —Μά λέγε ντέ.

—Έτσι είναι ή μόδα! Μπερές! Θα μοιράσωμε στον κόσμο πατάκια και ο καθένας θα έρχεται και θα παίρνει με την σειρά του το μερδικό του. Για να μη τρώνε οι άναίδεις όλα και οι ντροπαλοί να μένουν νηστικοί! Έτσι κάνει ο καλός κόσμος...

—Πόσους εκάλεσες; —Είκοσι. —Είκοσι; Πά-πά! —Γιατί; —Θα φτάσουν μωρή γυναίκα!

—Έννοια σου, έννοια σου! Ήταν ή ώρα έννηψα. Ψυχή δεν είχε έμφανισθή ακόμα. Έφτασε δέκα κι' ούτε ίχνος επισκεπτού. Έγινε δεκάμιση και ψυχή! Ο Παναγιωτάκης κυτούσε και ξανακυτούσε το ρολόι, ανατιναζόταν στον κάθε ψίθυρο που άκουγόταν έξω απ' την πόρτα, καθόταν σε άναμμένα κάθουνα. Στις έντεκάμιση φοβερή άγωνία τον κατέλαβε:

—Βοή μπά! και δεν έρθουν. Σουσου; —Αστείο πράγμα! —Είλε έντεκάμιση...

—Ο καλός κόσμος έτσι άγει Παναγιώτη. —Έμ' στα έφημερώματα έρχεται ο καλός κόσμος μωρή γυναίκα!

—Έπληξε δώδεκα. Κανείς. Έφτασε δωδεκάμιση. Ψυχή. Έφτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

φτασε μία. Τίποτε. Όπου έ-

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

ΤΗΣ ΚΑΣ ΓΕΩΡ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ - ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο βορρηός έδωχε σφυρίζοντας τα σύννεφα, πέρα, στο νοτιά. Ένας ήλιος χλωμός έπαιζε κρυφτούλι με τη γη, χωρίς να μπορεί να τη ξεσπύσει. Μά αυτό δεν έμπόδιζε τα παιδιά να τρέχουν σαν τρελλά έ πάνω στο ύψωμα. Τα σπιτία τους ήταν εκεί τριγύρω, μα έ κείνα προτιμούσαν πάντα να παίζουνε στα ψήλωμα. Τό θεωρούσαν δικό τους. Από εκεί φαινόταν ένα μέρος της πολιτείας, ό κάμπος και ή γαλάζια θάλασσα με τα πλεούμενά της. Τα παιδιά τα κύτταζαν φωνά-

κεί που εκαθόντουσαν σιωπηλοί, σέ μια καρδέλα ή Σουσου και σέ μίαν άλλη ό Παναγιωτάκης, σέ μια στιγμή έχασε την ύπομονή του ό άτυχής σύζυγος έσπρωχθηκε έπάνω, άρπαξε την πτήτα και την πέταξε με μανία στο κεφάλι της Σουσουής!

— Άρπα την μωρή ξαργάνα! Φτού να μή φωνάξω τον Μανωλάκη τον Λαγό και την κυρά-Δημητρούλα! Θα καιγόταν τό πελεμιοуди μωρή ξαργάνα αυτή την ώρα! Και μ' έκανες κι' έτέρωσα μαύρη πρωτοχρο-

— Η Σουσου όμως δεν άπηλ- πλοθη. Ήξερε ότι ό καλός κό- σμος άργεί πάντα. Έσκούπισε απ' τό κεφάλι της τό ψήχουλα ή γρη βοληγή λαρ 'εμάλαμε θημ περίμενε ως τό πρωί...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ζοντας και χειρονομώντας.

Εκείνη τη μέρα, ή κίνησις στο ψήλωμα ήταν έξαιρετική. Οι πιτσιρίκοι είχαν μαζευτεί με τα παιχνίδια τους για να τα δείξουν ό ένας στον άλλον. Πρωτοχροινιά βλέπεις, ή μέρα των παιδιών. Άν δεν υπή- χαν αυτά, θα ήταν αδύνατον να ένοηθή Πρωτοχροινιά. Κάθε γιορτή έχει ένα χρώμα δικό της, ένα δικό της περιεχόμενο. Τό Πάσχα θυμίζει ψητό άρνί, κόκκινα αυγά και άνθισμένες πασχалиές. Τό Θεοφάνεια θά- λασσες και καλικαντζάρους. Μά ή Πρωτοχροινιά μονάχα παιδιά θυμίζει και γι' αυτά γί- νεται. Τα μικρά τό ξέρουνε καλά και την περιμένουνε μή- νες πριν. Ή τρελλή τους φαν- τασία άρχίζει να πλάθη όνειρα. Να μου έπαιρνε ό μπαμπάς σι- δηρόδρομο! Να μου έστελνε ό Άη Βασίλης άεροπλανάκι! Να μου χαρίζανε μιά μεγάλη κοούλα που ν' άνοιγοιλείνη τα μάτια της!...

Κι' όταν φτάση πιά ή μεγά- λη μέρα, ό μικροί παρηγοιοϋν- ται μ' αυτά που τους έχάρη- σαν. Μπορεί τό άεροπλάνο να μην τό στείλη ό Άη Βασίλης και να στείλη ένα μικρό, χρω- ματιστό τοπάκι των δεκαπέντε δραχμών! Μπορεί τό τραινάκι να γίνη μιά μικρούλα βενζινά- κατος ή μιά καραμούζα, κι' ή κοούλα με τό μεταξωτό φου- στάνι και τα ματάκια π' άνοι- γούλουν να είνε ένα μωρό

μινεζάκι που διαδράει τα κρότα- λα σαν τό σουλάς: τάμ! τα- ρατάμ! Τα παιδάκια θα μεί- νουν ευχαριστημένα και με τα λίγα. Ποιός ξέρει; Μπορεί ως του χρόνου να γίνη ό μπαμπάς πλούσιος και να φέρη στο μπέ- μη όλα όσα λαχταρά κι' άκό- μα πιό πολλά...

Ετσι και τα παιδιά στο ψή- λωμα. Άρχισαν να δείχνουν τό θησαυρό τους. Με γρήγορες κι' έκφραστικές κουβέντες παι- νεύανε τα δώρα τους: Τό δικό μου τόπι έχει τό πιό ωραία χρώματα!... Τό δικό μου τό τάνι νικαίει έμπόδιασα! Να δής πώς τα περνάει! Κύτταξε τί μακρυά που ρίχνει τό φελ- λό τό τουφέκι μου! Μπάμ!

Και λέγανε, λέγανε, χωρίς να τα πειράζει ό τρελλός βορ- ρηός, που φυσούσε και βούζ- τε.

Στό λόφο που παίζανε τα παιδιά ήταν ένα μοναχικό σπι- τάνι. Ή πόρτα του κλειστή και μόνο ένα παράθυρο ήταν ά- νοιγμένο. Πίσω από τό τζάμι παραμερίζοντας την τούλινη κουρτινίτσα είχε κολλημένο τό προσωπάκι του ένα όρφανό.

Έβλεπε σαν μαγεμένο τό παι- διά που χειρονομούσαν και φωνάζανε και δείχνανε τα ώ- ραία τους παιχνίδια με καμά- ρι. Μιά γρηά γιαγιά, άνασκά- λευε σκεφτική και πικραμένη τη θράκα στο μαγκάλι. Την πε- ρασμένη χρονιά, ή κόρη της, ή μάνα του παιδιού ήταν ζωντα- νή. Με την καινούργια ρόμπα του σπιτιού πηγαίνεσχαν με άνάλαφρη περπατησιά. Είχε έ- τοιμάσει γλυκά και στόλισε τό σπιτάκι της με λουλούδια. Μά σήμερα πλανιόταν ό ίσκιος της μονάχα, βουδός και άνάερος. Πέρσι, ό μικρούλης ή αν χα- ρούμενος σαν τό πουλί. Είχε βγή κι' αυτός έξω κι' έδειχνε τα παιχνίδια του στο παιδιά. Μά έφέτος δεν είχε μανούλα. Μονάχ ή γιαγιά του σκόλιζε τη θράκα στο μαγκάλι και μι- λούσε μονάχη της.

— Τί λές, γιαγιάκα;

— Τίποτα, παιδάκι μου!

Ο μικρός άναστέναξε. Αυ- τός δεν έχει έφέτος παιχνιδά- κι! Ο πατέρας ταξιδεύει ναύ- της, πέρα, μακριά στη θάλασ- σα κι' άκόμα δεν ήρθε. Και τη μανούλα του την πήρε ένα πρωί ή Παναγίτσα στον ούρα- νό. Ή μανούλα θα είνε κοντά σ' άγγελοϋδια που είδε στην εικόνα και θα παίξη μαζί τους! Γιατί τότε δεν τον έπαιρνε κι' εκείνον μαζί, παρά τον άφησε μονάχον, όλομόναχο μέσα στο άδειο σπιτάκι; Νά, εκείνη παί- ζει με τους άγγέλους κι' αυ- τός δεν έχει μήτε ένα παιχνι- δάκι στο χέρι. Άν είχε ένα φτερό, από κείνα τα άσπρα πλουμιστά και μαλακά σαν με- ταξωτά φτερά που κρατούσε ή μαμά στη βεντάλια της, θα τό άφηνε έξω τό γύχα. Και τα

μεσάνυχτα, καθώς θα περνούσε ό Άη Βασίλης θ' άκούμπουσε έπάνω τό χέρι του και τό φτε- ρό θ' άποκοϋσε δύναμι μαγι- κή. Ο μικρούλης θα πατούσε τό ποδαράκι του και νά! Στη στιγμή τό φτερό θα μεγάλωνε, θα μεγάλωνε και θα γινότανε σαν πουπουλένιο σύννεφο. Κι' όσο μεγάλωνε, θα ψήλωνε και θα τον πήγαινε ψηλά, ψηλά, έπάνω από τα βουνά, κοντά σ' άστέρια. Εκεί θ' άντάμω- νε τη μανούλα του και θα της έλεγε να τον κρατήσει κι' εκεί- νον μαζί, να παίξη κι' αυτός με τ' άγγελοϋδια.

Ή γιαγιά κάτι ξαναλέει σι- γανά. Ένα δάκρυ κύλησε κι' έπεσε μέσα στο μαγκάλι. Σβί!

— Όχι, γιαγιά! Μην την σβύσης τη φωτίτσα με τα δά- κρυά σου! Θα κρυώνωμε σ- στερα.

Ή γιαγιά κυττάζει τό θλιμ- μένο μωράκι και παίρνει τό έγγόνι στην άγκαλιά της.

— Θα μου πής, παραμυθι, γιαγιά;

— Νάι, μικρό μου.

Κι' άρχίζει να διηγείται τό χιλιοεπιμένο παραμυθί. Ο μικρός άκούει, άκούει. Τα λό- για της έυπνούνε μέσα του μαγεμένους κόσμους. Και κυ- ττάζει όλοένα τη φωτιά. Βλέπει μέσα στη λάμψη της ζωντανε- μένο τό παραμυθί της γιαγιάς. Τό καλάνι και την πεντάμορφη και τό βασιλόπουλο που την βρήκε φυλακισμένη και την πή- ρε γυναίκα του... Από πέρα άντηχούνε παράτονες, δυνατές ό φωνές των παιδιών. Τό όρφανό τα ξαναθυμάται τα παι- διά. Νάι. Είνε Πρωτοχροινιά. Κι' αυτό είνε χωρίς παιχνιδά- κι. Παίρνει την τσιμπίδα κι' άνασκαλεύει τα κάρβουνα. Για κύττα! Νά, που ξεπροβάλλει τώρα ένας παληάτσος! Του κά- νει μιάν άστεία υπόκλησι και του γελά. Νά και ένα σκυλά- κι! Έχει ήμερα ματάκια και φουντωτή ουρά. Νά, κι' ένα καράβι, με τα κατάρτια, σαν αυτό που ταξιδεύει ό πατέρας του. Τα άλλα παιδιά έχουνε τον πατέρα κοντά τους. Αυτό όμως είνε μονάχο.

Τάμ! Τάμ!

Ο μικρούλης τινάχτηκε.

— Γιαγιά, χτυπάνε!

— Ποιός νάναί! Άς πάω ν' άνοίξω!

... Ήρθε ό πατέρας, φορτω- μένος μ' ένα καράβι, μιά μπά- λα κι' έναν παληάτσο που κά- νει τούμπες, άπάνω-κάτω, ά- πάνω-κάτω! Τί παράξενο!

Ο μικρός χαμογελάει στην πατρικήν άγκαλιά. Κυττάζει με άγάπη τα τρυφερά μάτια που τον βλέπουν και λείε σο- βαρά-σοβαρά:

— Κι' έγώ που έλεγα πώς θα μείνω έφέτος χωρίς παιχνιδά- κι!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ - ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Όλοι έδώ στην Άράχωβα είμαστε Κλέ- φτες. Δηλαδή έχουμε άκηρυχτο πόλεμο με τον κυρίαρχο. Τί θα βγή απ' αυτό; Δεν τό ρωτάμε, όπως δεν τό ρώτησαν κι' οι πρόγονοί μας. Μόνο ξέρομε πώς ή ζωή μας είνε σκληρή. Γι' αυτό ένα παλληκάρι εί- κοσι χρονών έδώ στο βουνό, πρέπει να είνε μυαλωμένο και φρόνιμο σαν άντρας μεστωμένος. Και στο λέω, ένας τροπος ύπάρχει να ζήσης σύμφωνα με τό αξιο- μά σου και σύμφωνα με τους δύσκολους καιρούς. Να παντρευτής, να κάνης οικο- γένεια.

— Μάνα, είνε ό Λάμπρος χαμογελών- τας, τό ξέρεις πώς τό χατίρι δεν στο χαλάω ποτέ. Άν είνε αυτή ή θέλησίς σου, άς γίνη.

— Όχι, δε θέλω αυτή την άπάντησι, τον έκοψε ή καπετάνισσα. Άλλα λόγια περιμένο να μου πής. Κι' άλλο ύφος να πάρης. Θα προτιμούσα, παρά να μου απο- κριθής με τό κεφάλι σκυφτό, τόσο συλ- λογισμένος, να μου φωνάξης με χαρά: «Νάι, μάνα, θα παντρευτώ και θα πάρω τό κορίτσι που αγαπώ».

Κοκκίνισε πάλι τό παλληκάρι ως τις ρίζες των μαλλιών.

— Και που ξέρεις έσύ αν αγαπώ; ρώ- τησε σιγά.

Χαμογέλασε ή μάνα.

— Άκουσε, είνε ζυγίζοντας τα λόγια της, σου είπα πώς όποιος νύφη να γυρέ- ψουμε, θα είμαστε καλοδεχούμενοι. Καλά Ζαχαριά... Έ, τί λές; Ή πιό πλούσια

κορίτσια βρίσκονται πολλά στον τόπο μας. Άν δεν αγαπάς καμιά, άφρόσε με έμένα να σου διαλέξω τη γυναίκα που σου ταιριάζει.

— Και ποιά θα μου διαλέξης, μάνα;

Τούβριξε μιά γρήγορη ματιά ή Μπου- κουβάλα, και στα λεπτά της χείλη έ- πέρασε ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο.

— Ω, δε θα δυσκολευτώ να σου διαλέ- ξω, άποκριθήκε σурτά. Νά, άς πούμε, τη Χρύσω του παπα. Έχει άρχοντιά και φρονιμάδα... Δεν είνε πολύ όμορφη...

— Θέλεις να πής πώς είνε άσχημη, την έκοψε τό παλληκάρι...

Έγέλασε σιγά ή μητέρα.

— Μή στενοχωριέσαι. Υπάρχουν κι' οι όμορφες. Ή Λαμπρινή του Πανάγου είνε σαν ζωγραφιά. Ξανθομαλλούσα, άσπρη, τραγουδά σαν άηδών...

— Παρατραγουδάει ί, έπέταξε ό Λάμ- προς.

Έγέλασε ή μάνα πάλι.

— Θέλεις, λοιπόν, καμιά σοβαρή; Ή Φρόσω του Χρηστάκη. Γυναίκα μυαλω- μένη. Λίγα λόγια, κατεβασμένα μάτια...

— Νάι, μα αυτή πάλι δεν χαμογελάει ποτέ. Κυττάζει τον κόσμο, σά να της σκότωσαν όλοι τον πατέρα.

— Είσαι δύσκολος, είνε ή Μπουκουβά- λαινα. Τώρα όμως είμαι σίγουρη πώς δε θα βρης κανένα κουσουρι. Άφησα την καλύτερη για τό τέλος. Τη Μαντώ του Ζαχαριά... Έ, τί λές; Ή πιό πλούσια

Με την εύχή του Θεού και της Παναγίας Νά ζήσετε εύτυχισμένοι, έπρόφερε ή γριά Μπου- κουβάλα.

(Εικονογράφει ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ)

κορίτσια βρίσκονται πολλά στον τόπο μας. Άν δεν αγαπάς καμιά, άφρόσε με έμένα να σου διαλέξω τη γυναίκα που σου ταιριάζει.

— Και ποιά θα μου διαλέξης, μάνα;

Τούβριξε μιά γρήγορη ματιά ή Μπου- κουβάλα, και στα λεπτά της χείλη έ- πέρασε ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο.

— Ω, δε θα δυσκολευτώ να σου διαλέ- ξω, άποκριθήκε σурτά. Νά, άς πούμε, τη Χρύσω του παπα. Έχει άρχοντιά και φρονιμάδα... Δεν είνε πολύ όμορφη...

— Θέλεις να πής πώς είνε άσχημη, την έκοψε τό παλληκάρι...

Έγέλασε σιγά ή μητέρα.

— Μή στενοχωριέσαι. Υπάρχουν κι' οι όμορφες. Ή Λαμπρινή του Πανάγου είνε σαν ζωγραφιά. Ξανθομαλλούσα, άσπρη, τραγουδά σαν άηδών...

— Παρατραγουδάει ί, έπέταξε ό Λάμ- προς.

Έγέλασε ή μάνα πάλι.

— Θέλεις, λοιπόν, καμιά σοβαρή; Ή Φρόσω του Χρηστάκη. Γυναίκα μυαλω- μένη. Λίγα λόγια, κατεβασμένα μάτια...

— Νάι, μα αυτή πάλι δεν χαμογελάει ποτέ. Κυττάζει τον κόσμο, σά να της σκότωσαν όλοι τον πατέρα.

— Είσαι δύσκολος, είνε ή Μπουκουβά- λαινα. Τώρα όμως είμαι σίγουρη πώς δε θα βρης κανένα κουσουρι. Άφησα την καλύτερη για τό τέλος. Τη Μαντώ του Ζαχαριά... Έ, τί λές; Ή πιό πλούσια

Με την εύχή του Θεού και της Παναγίας Νά ζήσετε εύτυχισμένοι, έπρόφερε ή γριά Μπου- κουβάλα.

(Εικονογράφει ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ)

Με την εύχή του Θεού και της Παναγίας Νά ζήσετε εύτυχισμένοι, έπρόφερε ή γριά Μπου- κουβάλα.

(Εικονογράφει ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ)

10

Επίκαιρα
ΠΟΛΕΜΙΚΑ
Α.Ο.Δ.Ο.

ΖΩΩΝ... ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Αξιοζήλευτη, στ' αλήθεια, είνε ή τύχη των αγγλικών σκύλων και γάτων των οικογενειών που απομακρύνονται από τα μεγάλα αστικά κέντρα, των οποίων την περιθάλη ανέλαβε ή ζωόφιλη δούκισσα "Αμιλτων. Οι σκύλοι και οι γάτοι που προέρχονται από το Λονδίνο, παραλαμβάνονται από κτήμα της κομήσης του Φόρου στην κομητεία του Ντόρσετ. "Η δούκισσα αυτοπροσώπως, βοηθουμένη από δύο άνδρες, ασχολείται στον μικρό αυτόν κόσμο των τετραπόδων.

ΦΟΥΤ—ΜΠΩΛ ΚΑΙ ΠΟΛΕ-
ΜΟΣ

Μεταξύ των άλλων ψυχαγω-
γιών που έχουν οργανώ-
σει, έχουν τών πολεμιστών,
οι γαλλικές άρχες, γίνονται
συχνά και ποδοσφαιρικά ματς
τά οποία παρακολουθούν με
ζωηρό ενδιαφέρον οι στρατι-
ώτες. "Ο λόρδος Ροδεμπαρ,
που έτυχε να πληροφορηθή το
γεγονός και τή ότι οι γαλλι-
κές άρχες επιθυμούν ν' α-
ξήσουν τον αριθμό των ποδο-
σφαιρικών ομάδων, απέστειλε
στη Γαλλία 2.000 ποδοσφαι-
ρες.

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΓΑΤ-ΔΑΡΟΥ

Ενας γηραιός γάιδαρος στο
Λονδίνο, που μετά τή τέ-
λος του παγκοσμίου πολέμου
είχε άνακηρυχθή λιπόττης, ά-
νεκλήθη κατ' αὐτὰς στην έ-
νεργόν ύπηρεσίαν. Τό αγαθό
τετράποδο όνομάζεται Τζόυ,
είνε ηλικίας 7 χρόνων και εί-
ναι άσφαλός τή μόνο του εί-
δους του που έτιμήθη με τόν
τίτλο του λιπότου. Κατά τήν
διάδικαια όλοκληρου του προ-
ηγούμενου πολέμου είχε συν-
εργασθή στη συλλογή χιλιά-
δων λιρών ύπερ των στρατιω-
τών των μαχόμενων στό δυτι-
κό μέτωπο, κερδίζοντας πέν-
να προς πέννα τή χρήματα
αὐτά από τή παιδεία που τόν
πυρε του Λονδίνου. "Ο άπο-
θανών Βασιλεύς Γεώργιος ό
Ε' έζήτησε να προσαχθή ό
γάιδαρος στόν πύργο του Ού-
έινδσορ για να τόν δῇ και τόν
άνεκτήρυσε λιπότη. Από τότε
τό βασιλικό Τζόυ άπεκαλεί-
ρε στό λαμό του τή μετάλλιο
που τού άπένευμε ό Βασιλεύς.
Τώρα, γράφουν οι αγγλικές
έφημερίδες ό λιπότης Τζόυ,
παρά τή βαθύ γήρας του, ή
άφήση τόν σταύλο του και θά
προσφέρει πάλι τή ράχη του
για τήν συλλογή χρημάτων ύ-
περ των στρατιωτών που έ-
χουν σταλή στη Γαλλία.

Εμμετρη επίκαιρότης υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Ο νέος χρόνος έφθασε και φέτο όπως και πέρυσι
χωρίς καμιά... χρονοτριβή και δίχως καθυστέρηση,
γιατί τόν διαρκούνουν έτών άπειρων πείραι
κι' έτσι σ' αυτόν τόν έρχομν τήν... Π α ο υ ε ρ δεν πήμα.

Τούτο μαθών ό "Οθησαυρός" έμένανε διαλέγει
άπ' όλους τούς συντάκτας του και πάσαντα μού λέγει:
—Με κόλπα και τεχνάσματα, τόν Χρόνο να τουμπάρης
και μιάν ενδιαφέρουσιν συνέντευξιν να πάρης.

Με κόπους, με τρεχάματα προς άγρον του βαδίζω,
έν τέλει δέ τόν συναντώ κι' άμέσως με τήν πρώτ-
μή χίλια έρωτήματα τόν... καταβομβαρδίζω
κι' άπ' όλην τήν συζήτησιν διαπιστώνω ότι
Είς όλους μας ύπόσχεται ν' αφήση έποχήν:
στούς γαλατάδες "Αθηνών κέρδη, πολλά, μεγάλα,
προς τούτο δεν θά σταματά ποτέ τήν βροχήν,
για να έχουν πάντοτε νερό να βάθουν στο... γ α λ α ι

Τό χρήμα μας ύπόσχεται σάν ποταμός να ρέη
και στούς άπειρους δανειστάς όλης τής ύφης
με τήν σειράν ύπόσχεται, να λάβουνε τή χρέη
τήν... π ρ ω τ η ν Α π ρ ι λ ι ο υ.

Στά ξευγαράκια τή φτωχά που τόν κατατρέχονται
κι' άγρίως... καταδρέχονται
αὐτάς τās έποχές
άπ' τās συχνάς βροχάς,
σκηνάς ύπόσχεται πολλές κοινάς, είς τās όποιās
ό κάθε βέθερος ταπ
με τήν μικράν του θά τή πῇ
κι' εκτός αὐτοῦ δεν θά συμβούν... σ κ η ν α ι ζ η λ ο
(τ υ π ί α ς).

Είς τή πολλά μας θέατρα που τή μασιζει κρείς
συνάμα δέ και... κρείς
κάθε συγχρόνου κριτικού που ξαφνικά φυτρώνει
ελπίδες δίνει λίγες
στόν κάθε θεατρών

νάχη δουλειά τόν Αύγουστο, πουναι παχειές οί... μ υ τ
(γ ε ς !)
Στάν έργων του τόν άριθμόν που ξεπερνούν τή άμυν
να καταργήση ύπόσχεται κι' αυτόν τούτον τόν γάμον.
Χωρίς δεσμούς, οι σύζυγοι στούς δρόμους να γυρίσουν
και να πανηγυρίσουν,
στά γλέντια να τή ρίξουν, στη μέθη, στην κραιπάλη,
με δεσποινίδες να γλεντούν, ή και με ζωντοχήρας,
άλλά φοβάται πάλι
μήπως και πέση κάποτε στών... π ε θ ε ρ ω ν τ α ς
(χ ε ί ρ α ς).

Θά λάβη μέτρα σύντομα και πρό παντός δραστήρια.
γι' αυτό και γυμναστήρια
θα κινή στάς "Αθήνας,
να προπονοῦνται μερικοί στής άντοχής τόν δρόμον,
χωρίς πολλές εύθύνες
προταβληταί να γίνονιν ή να κερδίσουν νίκη,
μά για να παίρνουν εύκολα τή πόδια τους στόν ώμον
όταν ό νοικοκύρης των ζητά τή... π έ μ π τ ο ν ο ί κ ι !
Χορούς ύπόσχεται πολλούς, στα κέντρα, στα σοκάκια
τραγοῦδια, γλέντια και χαρές, παντού πανηγυρίσματα,
είς τή παλάτ μας γύρισμα και στα παλιά σοκάκια,
γιατί ό Χρόνος ως γνωστόν έχει πολλά... χ υ ρ ι σ μ α τ α.

καινούργιος χρόνος έφτασε κι' έφέτος όπως και πέρυσι
και δίχως καθυστέρηση
μαζί τās ύποσχέσεις του θά πάρη τās άφθόνους
χωρίς ν' αφήση... έποχήν, αλλά μονάχα... χ ρ ο ν ο υ ς !

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Επίκαιρα
ΠΟΛΕΜΙΚΟ
ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ενας νεαρός "Αγγλος άερο-
πόρος, που ύπηρετεί σ' ένα
από τή αγγλική άεροδρομία,
«κάπου στη Γαλλία», είχε κυ-
ριολεκτικώς τρομοκρατηθή ά-
πό τή διάφορα λεγόμενα περι-
κτασκόπων κι' έβλεπε καθέ-
ναν που τόν έπλησίαζε και που
τού ζητούσε όποιαδήποτε πλη-
ροφωρία, ως μυστικό πράκτο-
ρα των Γερμανών.

Μιά μέρα, στό μάο του χω-
ριού, έτυχε να συναντήση κά-
ποιον ντόπιο που έδεώρησε ύ-
ποχρέωσί του να τόν ρωτήση
πώς περνά.

—Σταθμεύετε τώρα εδώ; ρώ-
τησε ό Γάλλος.

—Κάπου στα περίε...
—Εργάζεσθε πολύ;
—Οποσδήποτε.
—Πετάξατε πολλές φορές
ως τώρα;

—Κάπου-κάπου...
—Ελάβατε μέρος σε καμιά
μάχη;

—Προτιμώ να μὴν άπάντη-
σω...

—Φαντάζομαι πως είμασθε
καλύτερα έφοδιασμένοι από
τούς Γερμανούς...

—Πιθανόν...

—Εχάσαμε όμως ίσως πε-
ρισσότερα άεροπλάνα, άπ' όσα
λένε τή άνακωμωθέντα.

—Ισως...

—Εχομε όμως Ικανούς άε-
ροπόρους.

—Δεν άποκλείεται.

—Επειτα από τή σειρά αὐτή
των μονολεκτικῶν άμφιβόλων
άπάντησεων, ό Γάλλος έχασε
τήν ύπομνή του και τού είπε:

—Θά σάς ρωτώσα και τί
ποτό προτιμάτε, για να σάς
προσφέρω κάτι, μα έπειδή ί-
σως νάσαι κι' αυτό... πολεμι-
κό μυστικό, άναγκάζομαι να
σάς αφήσω να παραγγείλετε
μόνος σας!

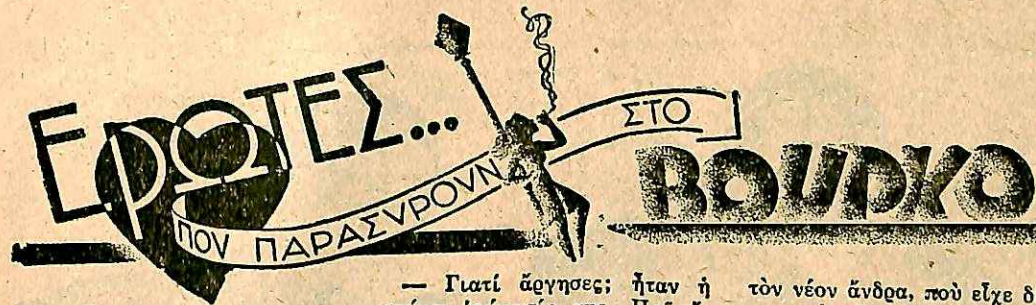
ΠΩΣ ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΥΝ ΤΑ
ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ!

Οι "Αγγλοι παρ' όλο τόν πό-
λεμο δεν έχονιν τή περι-
φημο χιούμορ τους. Σ' ένα τε-
λευταίο φύλλο αγγλικής έφη-
μερίδος αναφέρεται ή έξής «Ι-
στορία»:

—Ως γνωστόν, στής πτήσεις
τους έπάνω από τής Γερμανι-
κές πόλεις, τή αγγλική άερο-
πλάνα, άντι δόρυδες, έρχονιν
προκηρύξεις προς τόν γερμα-
νικό λαό.

—Ενα αγγλικό άεροπλάνο δια-
κρίνει έφηνικά στη θάλασσα
έπάνω από τήν όποια πετούσε,
ένα γερμανικό ύποβρύχιο.

—Οχι δόρυδες! Καλύτερα
είνε να ρίξουν ένα δόρυ με
προκηρύξεις!

ΕΝΟΧΗ ΑΓΑΠΗ

Η "Αννα έμενε με τούς γο-
νείς της στη Θεσσαλονίκη.
Και είχε μιάν άδελφή παν-
τρεμένη στην "Αθήνα.

Αὐτή ή άδελφή της ζούσε
άρμονικά με τόν άνδρα της, έ-
ναν άξιαγάπητο νέο, ύπάλληλο
Τραπεζής. Μα έπάνω στο
χρόνο περίπου μετά τόν γάμο
της έπαθε ήμυληγία. Και κα-
φώθηκε άκίνητη στο κρεβάτι.

Τότε οι γονείς της είπαν είς
τήν "Αννα:

—Πήγαινε να μείνης κοντά
στην άδελφή σου. Να τήν περι-
ποιήσαι και να έπιστατῇς στό
σπίτι.

Και ή "Αννα ήλθε στην "Α-
θήνα. Ήταν τότε δεκαοκτώ
χρονών. Ή δροσερή όμορφιά
της σκορπούσε ρόδινη αύγλη.

Βρισκόταν στην άνοιξη τής
ηλικίας. Και ή καρδιά της,
ρόδο κλειστό άκόμη, ζητούσε
τήν εύκαιρία, μιά θερμή άκτι-
να άνδρικού βλέμματος, για ν'
άνοίξη και να σκορπίση θεία
άρωματα αγάπης.

—Ενα περιβάλλον χαρῆς, ζω-
ής και έρωτος ζητούσαν τή
νείατα τής "Αννας. Αντί αυ-
τού όμως κλειστική σ' ένα σπί-
τι, που τή έβάρυνε ή θλίψη
και ή κατήφεια τής άρρώστει-
ας. Ή άδελφή άκίνητη, όρη,
μιά ζωντανή νεκρή. Και ό
γαμπρός πάντα μελαγχολικός,
λιγομίλητος, γεμάτος φροντί-
δες.

Μολταταῦτα, και μέσα στο
γκρίζο αυτό περιβάλλον, τή
ένστικτο τής γερῆς κοπέλλας
βρήκε τή δρόμο του προς τή
οὐράνιο φῶς τής αγάπης...

Η "Αννα τόν έκτύπαζε και
τμή μάτια της έβρεχαν έπάνω
του θεία βροχή στοργῆς και
συμπαθείας. Γιατί να σταθῇ
τόσο άτυχος; Ήταν τόσο νέ-
ος άκόμη, τόσο συμπαθητικός,
ός άκόμη, τόσο συμπαθητικός,
τόσο καλός! Δεν ήταν άμαρ-
τία να κλεισθούν γι' αυτόν οι
πόλες του Παραδείσου τού έ-
ρωτος;

Η συμπαθεία της γι' αυτόν
ξεχείλιζε. Και χωρίς να τή
καταλάβη και ή ίδια, αυτό τή
αίσθημα τής συμπόνιας μετα-
έπφερε περισσότερο. Μοχθοῦ-
σε για μιάν εύτυχία γκεμι-
μένη.

—Εκανε κι' έξω από τήν Τρά-
πεζα δουλειές, για να τή δα-
ξη πέρα στα έξοδα, που είχαν
έπιβαρυνθή από τή συχνές έ-
πισκέψεις των γιατρών. Γυ-
νοῦς τή βράδυ, λίγο άργά,
κατάκοπος. Και ως άμοιρή
των μόχθων του δεν τόν έπερί-
μενε ή θερμή άγκαλιά της συ-
ζύγου, άλλ' οι γκενίες και οι
μεμφιμορίες μιάς γυναίκας
άρρωστης.

Τῆς έρχόταν να κλάψη, χω-
ρίς να ξέρη τή γιατί. Κι' έ-
πειτα να γονατίση μπροστά είς

— Γιατί άρρωστης; Ήταν ή
πρώτη έρώτησίς της. Πού ή-
σουν;

Διαρκώς τήν έδασάνιζε ή
σκέψις, ότι ό άνδρας της θά
μπορούσε ίσως να ζητήσει κον-
τά σε κάποιαν άλλή τήν έρωτι-
κή εύτυχία, που εκείνη ήταν
άνικανη πιά να τού προσφέρει.

Κι' αυτό τήν έκανε πιά ιδιό-
τροπη, γιατί τόν αγαπούσε.

Αὐτά σκεφτόταν συχνά ή
"Αννα. Τά ίδια σκεφτόταν κι'
έκείνο τή βράδυ τού καλοκαι-
ριού, που είχε βγῇ να καθήση
λίγο στη βεράντα. Σέ λίγο ήρ-
θε κι' ό γαμπρός της. Έκάθη-
σε πιά πέρα, άμίλητος και θλιμ-
μένος.

Ήταν άξιολύπητος. Ή "Αν-
να έπήγε κοντά του. Τήν έ-
σπράχνε μιά γλυκειά, τρυφερή
ανάγκη, να τόν παρηγορήση.

—Σέ λυπάμαι, καὶ μένε Πέ-
τρο, τού είπε.

—Εκείνος δεν έμίλησε. "Ακο-
λούθησε μικρή σιωπή, γεμάτη
θλίψη και συμπόνια.

—Μά τί λένε, τέλος πάντων,
αὐτοί οι γιατροί; Ξαναείπε ή
"Αννα. Θά γίνῃ ποτέ καλά;

—Καίγεις δεν ξέρει, άπάντη-
σε ό Πέτρος. Ίσως ύστερα
από χρόνια...

Αὐτά τή τελευταία λόγια τή
είπε, σάν ν' άπήγγιζε τή δι-
κή του καταδίκη. Χαμήλωσε
τό κεφάλι. Τή πρόσωπό του
είχε σκοτεινιάσει από τή λύπη
και από τή έλαφρό σκοτάδι τής
καλοκαιριότης νύχτας.

Η "Αννα τόν έκτύπαζε και
τμή μάτια της έβρεχαν έπάνω
του θεία βροχή στοργῆς και
συμπαθείας. Γιατί να σταθῇ
τόσο άτυχος; Ήταν τόσο νέ-
ος άκόμη, τόσο συμπαθητικός,
ός άκόμη, τόσο συμπαθητικός,
τόσο καλός! Δεν ήταν άμαρ-
τία να κλεισθούν γι' αυτόν οι
πόλες του Παραδείσου τού έ-
ρωτος;

Η συμπαθεία της γι' αυτόν
ξεχείλιζε. Και χωρίς να τή
καταλάβη και ή ίδια, αυτό τή
αίσθημα τής συμπόνιας μετα-
έπφερε περισσότερο. Μοχθοῦ-
σε για μιάν εύτυχία γκεμι-
μένη.

—Εκανε κι' έξω από τήν Τρά-
πεζα δουλειές, για να τή δα-
ξη πέρα στα έξοδα, που είχαν
έπιβαρυνθή από τή συχνές έ-
πισκέψεις των γιατρών. Γυ-
νοῦς τή βράδυ, λίγο άργά,
κατάκοπος. Και ως άμοιρή
των μόχθων του δεν τόν έπερί-
μενε ή θερμή άγκαλιά της συ-
ζύγου, άλλ' οι γκενίες και οι
μεμφιμορίες μιάς γυναίκας
άρρωστης.

Τῆς έρχόταν να κλάψη, χω-
ρίς να ξέρη τή γιατί. Κι' έ-
πειτα να γονατίση μπροστά είς

τόν νέον άνδρα, που είχε δίπλα
της και να τού προσφέρει ραν-
τισμένους με τή δάκρυα τής
πρώτης έρωτικής συγκινήσε-
ως, τούς άτίμητους θησαυρούς
τής αγάπης της...

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΖΩΗΣ

Εκείνη τή στιγμή άκούσθη-
κε από μέσα ή φωνή τής
άρρωστης.

—Πέτρο, πού είσαι;

—Τώρα έρχομαι, άπάντησε ό
νέος.

Κι' έσπρώχθηκε. Στρέφοντας
για να μὴ στο σπίτι, βρέθη-
κε μπροστά στην "Αννα, που
στεκόταν όρθια. Τά μάτια της
καρφώθηκαν στα δικά του. Πο-
τέ άλλοτε δεν είχε βρῇ τόσο
παράξενο τή βλέμμα της. Ή-
ταν ένα βλέμμα λαμπερό μέσα
στό μισοσκόταδο. "Ενα βλέμ-
μα από εκείνα που στο βά-
θος των τρέμουν οι λάμπες
μιάς ψυχῆς που φλέγεται...

Τό πρόσωπό της ήταν πολύ
κοντά στο δικό του. Κάτι σάν
άρωματισμένη νεφέλη, σάν ά-
χνα πόθου, έπρεσε μπροστά στή
μάτια του. Δεν ήξερε πιά τί
έκανε. Και μέσα σε λίγες στι-
γμές ένοιωσε δύο χείλη δρο-
σερά να λατταρούν κάτω από
τά δικά του...

Από πάνω τους τ' άστρα με
τούς παλμούς του μακρινού
φωτός των έφαινονταν σάν
να συμμερίζονται κι' εκείνα
τήν άνατριχίλα τού ένόχου φι-
λιού.

Από εκείνη τή στιγμή για
τήν "Αννα έσβυσε τή οίκτρο
θέαμα τού κόσμου. Ή Κίρκη
τῆς αγάπης μετεμόρφωσε με τή
χρυσή της βράδι τήν πενιχρή
ζωή της σε όνειρο εύτυχίας.

—Αγαπούσε. Κι' όλα μέσα της
ήταν φῶς, άρωμα και μουσι-
κή. Αγαπούσε και δεν έσκε-
φτόταν τίποτε άλλο. Οὔτε τή
"Αννα ένοχο ν' αγαπά έ κ ε ι-
νον που αγαπούσε...

Και οι μέρες κυλούσαν σάν
άκτινοβόλα διαμάντια, με τή
όποια ή Μοίρα φαινόταν πως
τῆς έτοίμαζε ένα διάδημα εύ-
τυχίας.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΤΗΦΟΡΟ

Αλλά τή διαμάντια ήταν
ψεύτικα. Ή εύτυχία ήταν
όνειρο. Ήλθε μιά μέρα
που όλα γκεμίσθηκαν μέσα σε
μιά δραματική σύγκρουσι.

Η "Αννα ύστερα από έφτά
μήνες θά γινόνταν μητέρα. Είς

τήν άρχή, μεθυσμένη από τήν
έρωτική της εύτυχία, δεν άνα-
λογίστηκε όλες τῆς τραγικές
συνέπειες, που θά είχε αὐτό τή
γεγονός. Φοβόταν μονάχα πως
μιά μέρα θά έπρεπε να δοθούν
φοβερές έξηγήσεις.

Και ή μοιραία ήμέρα ήρθε.
Ή άδελφή της άντελήφθη τήν
κατάστασί της. Και έγινε θη-
ριο. Στην άρχή έζήτησε να
μάθῃ τή όνομα τού συννεόχου.

Μά ή "Αννα δεν θέλησε να μι-
λήση. Τότε ή άρρωστη διετύ-
πωνε τήν σκληρή της απόφα-
σι:

—Νά φύγης, τῆς είπε, από
τό σπίτι μου. Νά πῆς μ' εκεί-
νον που σ' έφερε σ' αὐτή τήν
κατάστασι.

Εκείνη τήν ώρα ήρθε και ό
Πέτρος. Ή γυναίκα του τού
τά είπε όλα. Εκείνος, μόλις τ'
άκουσε, έμεινε σάν άπολιθωμέ-
νος.

—Λοιπόν, τί κάθεται; Ξανα-
είπε στην "Αννα ή άρρωστη.
Ετοίμασε τή πράγματά σου
και φύγε. Τώρα άμέσως!...

Η "Αννα έστοράφηκε στόν
Πέτρο. Ή ματιά της ήταν γε-
μάτη αγωνία. Τί θά έλεγε αὐ-
τός;

—Δεν πρόκειται να βρῇ; ύ-
ποστηρίξει στόν Πέτρο! Άκου-
σε τήν άδελφή της να λέη. Πές
της κι' εσύ, Πέτρο, να φύγῃ
από τή σπίτι μας.

Εκείνος έψιθύρισε με κακο-
μοίρική φοβισμένη φωνή:
—Ναί, ας φύγῃ.

Η "Αννα εὐναιάθηκε:
—Με διώχνεις κι' εσύ. Πέ-
τρο;

Τόν είδε να χαμηλώνῃ τή
κεφαλή. Έστοράφηκε στην άδελ-
φή της. Τήν είδε όρη, άκίνη-
τη, άξιολύπητη. "Αν έλεγε τήν
αλήθεια, θά τήν έσκότωνε. "Ε-
πειτα, γιατί να μιλήση; Ό άν-
δρας που είχε αγαπήσει ήταν
ένας δειλός, ένας άνάξιος. "Αν
μπορούσε κάποιος να τήν ύπε-
ρασπισθή, να βρῇ έναν τρόπο
να τή σώση, ήταν μόνο αὐ-
τός.

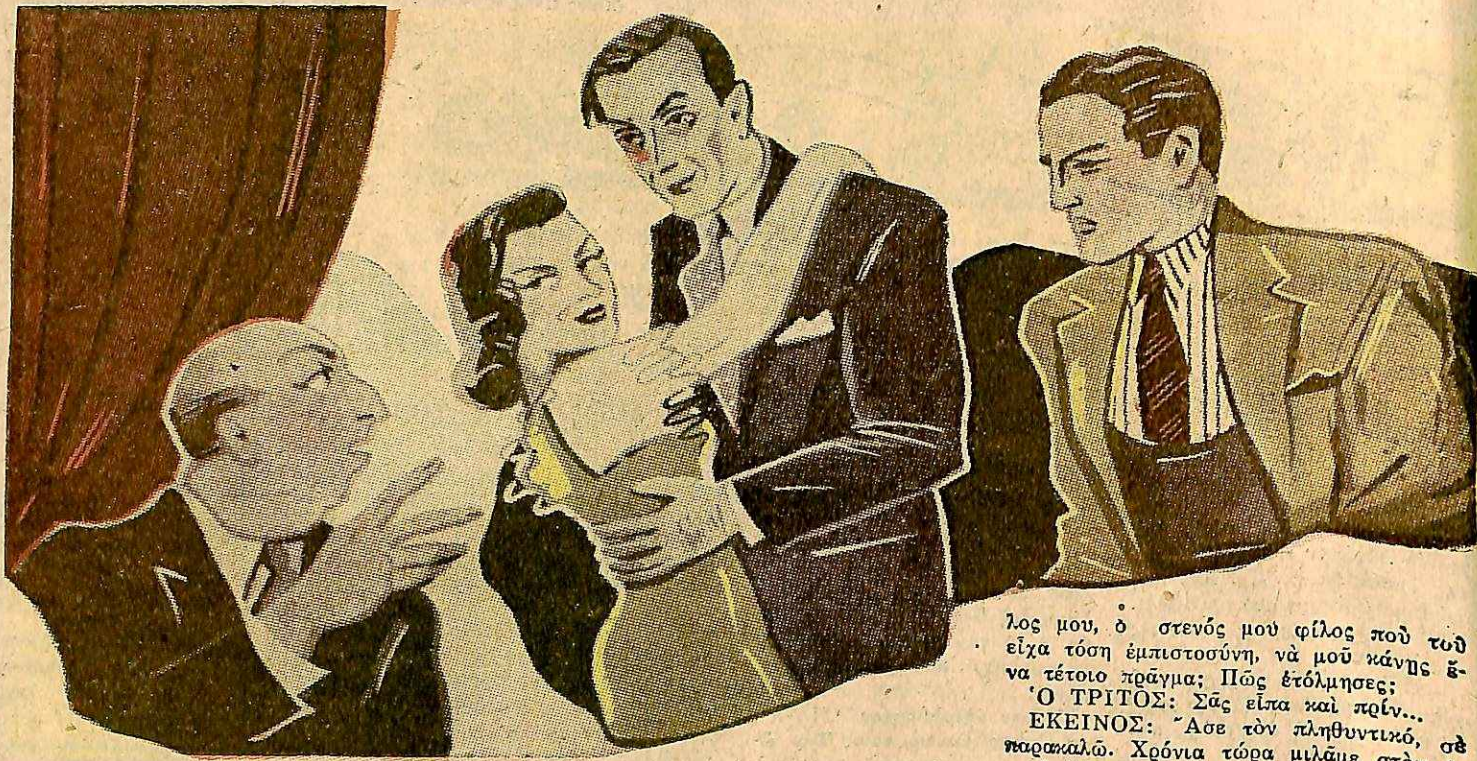
Μά εκείνος συμφώνησε με
τή γυναίκα του, σάν να μὴ
είχε καμμιάν εύθύνη. Και εί-
πε:

—Ναί, ας φύγῃ.

—Καλέ. Θά φύγω, άπάντη-
σε ή "Αννα, μ' έναν τόνο ήθι-
κού μεγαλείου.

Αὐτή, μιά γυναίκα, ένα άδύ-
νατο πλάσμα, φορτωμένη δ-
λες τῆς εύθύνης της, μα και τῆς
εύθύνης ενός άνδρος. Και έ-
φυγε. Ή ζώή τήν έσπρώξε
μοιραία στόν κατήφορο τού ή-
θικού ξεπεσμού.

Φτωχές, παραστρατημένες ό-
πάρξεις, έσθε κάποτε άξίες
θανάτου!

ΛΙΓΟ ΠΡΟ ΤΟΥ «ΠΙΝΑΚΛ»...

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΣΕΙΡΑ
«ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ» ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Πρόσωπα

ΕΚΕΙΝΗ! (Φυσικά!)
ΕΚΕΙΝΟΣ! (Φυσικώτατα!)
Ο ΤΡΙΤΟΣ! (Πολύ... πρωτότυπος!)
ΕΝΑΣ ΠΕΝΗΝΤΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ

Υποθετικοί εκτελεστές

ΚΑΙΤΗ ΑΡΩΝΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
ΤΟΤΟΣ ΜΥΡΑΤ
Β. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ: Ένα σαλόνι, κομψό, χωρίς πολυλογίες!
«Αίρεται η αυλαία», πού γράφει και ο Ν. Λάσκαρης, και μπαίνει ο «Τρίτος» νεαρός, χαριτωμένος, τύπος Πιέρ Ρισάρ Βίλμ. Η «Εκείνη» κάθεται σ' ένα «φω-τέιγ», νεαρή κι' αυτή, κομψοειδής, με σκανδαλιστικές τσαχπινιές, στο ντύσιμο, στο βλέμμα, στις κινήσεις.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σερί!
ΕΚΕΙΝΗ (παθητικά): Μόν' εμού;
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Όλη την ημέρα την επέ-
ρασα με τη σκέψη σου!
ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ, αγάπη μου!
Ο ΤΡΙΤΟΣ (κάθεται κοντά της): Σε
λατρεύω!
ΕΚΕΙΝΗ: Γλυκέ μου!...
(Φίλι διαρκείας 58 δευτερολέπτον).
ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνει ξαφνικά και στα-
ματάει απότομα, σαν παιχνιδι πού ξε-
κουδίζεται): Θανατία!
(Οι άλλοι δυο χωρίζονται θορυβημέ-
νοι. Ακολουθούν 40 δευτερολέπτα παγε-
τής άμνηστας. Εκείνη χαμηλώνει το κε-
φάλι και θυμάται το θάνατο της μητέρας
της για να κλάψει. Αυτό, αν επρόκειτο να
παιχθεί στο θέατρο 40 ήταν αδύνατο να
γίνει νοητόν, αλλά εδώ βλέπετε γίνεται!
Εκείνος — παρ'τόν, έβλεπε να σάς πώ

πώς είχε σαραντάρης, άφρογα ντυμένος κι'
έχει στους προτάφους λίγη στάχτη απ' τη
φωτιά της ζωής πού μόλις τώρ' άρχίζει
να σβύνει. Εκείνος, λοιπόν, σηκώνει το
άριστο του φρόνι με ύφος ύπεροπτικού
οίκτου και... δεν έχει και... τίποτ' άλ-
λο! Ο Τρίτος προτείνει τόν κορμό του
σαν γυμναζόμενος άθλητης και είνε φα-
νερά γελιός στην προσπάθειά του να δεί-
ξη άνδρισμό).

ΕΚΕΙΝΗ (πού τ' άγκάλιασε και δακρύ-
ση): Ζώρξ! Συγχώρησέ με! Ήταν κάτι
έντελός άθωο! Κάτι χωρίς καμιά σημα-
σία! Ο Μπούμπης μούλεγε πως φιλεί ώ-
ραία και... νά, κατάλαβες: Ένα παιδιά-
στικο φλέρε! Τι άστείο! (Στόν «Τρίτο»
ψιθυριστά): Βοήθησέ με!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (με κόπο): Κύριε! Σας
παρακαλώ να πιστέψετε πως άκριβώς...
Έτσι είνε... Έτσι συνέβη! Σας δίνω τ'ό
λόγο της τιμής μου, άλλωστε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πού κατά βάθος θέλει πο-
λύ να πιστέψει): Ήταν λοιπόν μια άνοη-
σία! Οι γυναίκες έχουν προνομιακώς τ'ό
δικαίωμα να κάνουν άνοησίες πού τις εύ-
χαριστούν, έστω κι' αν μ'ας πληγώνουν ή
μ'ας κηλιδώνουν. Με τ'ό μεταξωτό σφουγ-
γαράκι τού «παρντόν» στ'ό σβύνουν άμέ-
σως όλα! (Γυρίζει στόν Τρίτο): Οι άν-
τρες όμως;... Δεν ισχύει τ'ό ίδιο υπόθετω,
και για μ'ας; Πώς μ' πόρρες, έσύ, ό φι-

λος μου, ό στενός μου φίλος πού τ'ό
είχα τόσο έμπιστούνη, να μ'ό κάνει έ-
να τέτοιο πράγμα; Πώς έτόλμησε;
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σας είπα και πριν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άσε τόν πληθυντικό, σέ
παρακαλώ. Χρόνια τώρα μιλάμε στόν έ-
νικό. Η έπιστημότης αυτή κάνει τή σκη-
νή περισσότερο γελοία. (Άλλάζει τόνο):
Ένψ στό βάθος είνε δραματική...

ΕΚΕΙΝΗ (έκτοξεύει έναν λυγμό):
Ζώρξ! Πιστέψέ με! Σε λατρεύω! Δεν ξέ-
ρω πως έκανα μια τέτοια... άσυλλόγηστη
έπιπολαιότητα... (Ψιθυριστά στόν «Τρί-
το»): Καταλαβαίνεις, φυσικά, έ;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Θα είνε κοντό νάχη συ-
νέπειες αυτή ή άσημαντη στιγμή...
ΕΚΕΙΝΟΣ (στόν «Τρίτο»): Είσαι
πρότυχος! Βρήκες ευκαιρία να τήν έ-
μεταλλεύθης αυτή τή στιγμή για να καν-
χθής ίσως αύριο... είνε βάρος της και είνε
βάρος μου!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Πώς μπορείς να σκέπτε-
σαι ότι εγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τ'ό ξέρω. Είσαι ικανός για
όλα! Παληάνθρωπε!...

ΕΚΕΙΝΗ (βλέπει τήν κρίσιμη στιγμή
και πέφτει με κλάματα στην άγκαλιά
του): Ζώρξ! Ζώρξ! Συγχώρησέ με,
Ζώρξ!... Είνε ή πρώτη φορά... πού έκα-
να τέτοια... άταξία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πού τ' άγκάλιασε της έ-
χει έμμηδενίσει κάθε υπόλοιπο αντίστα-
σης): «Αγάπη μου! Τι φταίς έσύ; (Τή
φιλεί στό στόμα).

(Τήν ίδια στιγμή μπαίνει άξαφνα στό
σαλόνι ένας άλλος κύριος, πηνήνταρης,
άσχημος, καλοντυμένος).

ΕΚΕΙΝΗ (πού τόν βλέπει καθώς είνε
γυρισμένη πρ'ός τ'ό μέρος της πόρτας):
Θεέ μου! Ο άντρας μου!...

Ο ΠΕΝΗΝΤΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ (έξελ-
λος): Φανή!...

(Οι δύο άλλοι παγώνουν. Ο «Εκει-
νος» ετοιμάζεται για τή μάχη με τ'ό συ-
ζυγο, κοιμωκόνοντας με αξιοπρέπεια τ'ό
σαντάκι του!).

ΕΚΕΙΝΗ (σκάει στα γέλια): Χά, χά,
χά! (Στούς δυο άλλους): Έ, αφήστε πιά
τ'ό κατσουφιασμένα μούτρα! Κατατρόμα-
ξε ό άνθρωπος! (Στόν σύζυγο): Σ' άκού-
σαμε πού έρχόσουν, αγάπη μου, κι' είπαμε
να κ'άνη ό Ζώρξ π'ός με φυλάει για να
σου σκαρώσωμε φόρα!...

Ο ΠΕΝΗΝΤΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ (συνέρ-
χεται κι' αναστενάζει με ανασούφισι):

Πάντα οι αδόντες παιδιαρωσύνες σου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Ζώρξ τ'ό σκέφτηκε!...
Ο ΠΕΝΗΝΤΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ (μ' ένα
έλαχιστο υπόλοιπο ύποψίας): Κι' αν έ-
γώ τώρα δεν τ'ό πιστεύω;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι λές, καλέ; Δεν πιστεύω
να φιλιώμαστε με τ'ό Ζώρξ στα σοβαρά,
έμπρός στό Μπούμπ!

Ο ΠΕΝΗΝΤΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ (πανε-
τυχής): Όστε, λοιπόν, δεν κινδύνευες
καθόλου! Χά, χά, χά!... (Τή φιλάει):
Τί μωρό πού είσαι! (Στούς άλλους): Τι
λέτε; Παίξου! Ένα πινάκι; Είμαστε, συμ-
πληρωμένο κουαρτέτο.

Ο «ΕΚΕΙΝΟΣ» (κυτίζοντας «Εκει-
νην»): Π ρ α γ μ α τ ι κ ῶ ς !!!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ Ο ΑΗ-
ΒΑΣΙΑΔΗΣ...

...να φέρη στην Τότα μια μεγάλη πο-
τή δερμάτινη σχολική τσάντα, ενώ αυτός
είχε ζητήσει ένα μηχανικό τραίνο.

...να φέρη στη Νίνα (ένδεκα χρό-
νών) έναν ύπεροχο εικονογραφημένο γε-
ωγραφικό «Ατλαντά με τήν πρόφαση ότι
είνε πολύ μεγάλη (!!!) για να παίξη τις
κούκλες.

...να φέρη στην κυρία έναν καθρέ-
φταν... όμοιον μ' εκείνον πού ό κύριος
επαπολαμβάνει από τινος ότι είνε τόσο
κατάλληλοι για να ξυρίζεται.

...να φέρη στόν κύριο τ'ό τόσο ώ-
ραίο μπινιέλο πού ή κυρία θα ήθελε για
τ'ό σαλόνι της.

...να φέρη στην πεθερά, πού θέλει
να πλέξη, πρώτης ποιότητας μαλλί... με
τ'ό όποιο θα παραληφθή θερμά να κ'άνη
να πουλόβερ για τόν μικρό Τότο.

...να φέρη στην παππού τ'ό διδύμο
πού τόσο πολύ θέλει να διαβάση ό... έγ-
γόνος του.

...να φέρη στην καλή θεία, γοηλάτες
παρανοήματα... με παρτίδα ενώ τ'ό λίγα
της δόξα δεν της επιτρέπουν να τ'ό θέξη
και να προτείνει να τ'ό προσφέρει στα ανή-
ψια της.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΟΙΓΕ ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΡΩΤΟ...

Ο πτωχός έκαμε διάφορες εκπαιδευτι-
κές πηλασίες σε πολλούς φίλους πού αέρος
και έσπερασε από τόν καθένα πέντε σελ-
λίνα για τήν κάθε πηλή.

...και τώρα, κύριε και κύριοι, είπα
στους έπιτάτες τού λίγα λεπτά πριν απο-
γειωθ'ό τ'ό αεροπλάνο, ό' ανεβούμε σ' ένα
ύψος 2.000 μέτρων. Αν λοιπόν σ' αυτό τ'ό
ύψος παρουσιασθή καμιά άνωμαλία και τ'ό
μωτέρ σταματήσει, τότε εκείνο πού έχετε
να κάμετε είνε να τραβήξετε τ'ό κορδόνι τού
αλεξιπτώτου πού έχει ό καθένας στην πλά-
τη του και να είσθε βέβαιοι ότι θα προσ-
γειωθείτε ώραίατα στό έδαφος χωρίς να
πάθετε τ'ό παραμικρό.

—Μά... έκαμε με νευρικήτητα μια νεαρή
έπιτάτης... Κι' αν τ'ό αλεξίπτωτο δεν ανοί-
ξη;

Ο πιλότος διέγραψε ένα καθουχαστικό
μειδίσμα και:

—Τότε, δεσποινίς, τής απήντησε, θα
πάτε άμέσως στό ταμείο τού αεροδρομίου,
δεύτερο πάτωμα, τρίτη πόρτα δεξιά, και
να ζητήσετε να σάς επιστρέψουν τ'ό λεπτά
της πτήσεως...

Γέλα, παληάτσο!...

Καρδιές πού σπαράσσονται,
ΕΝΩ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΕΙ...

Η παληά Ιστορία, πού έδωσε τήν ό-
πότεσί του στο γνωστό μελόδραμα, έπα-
ναλαμβάνεται και στις ημέρες μας... Η
ζωή ενός παληάτσου, είνε ή ζωή ενός
σημερινού κλόουν... Γεμάτη δράματα και
συγκινήσεις...

Ένας κλόουν είνε ένας άνθρωπος
πού κάνει τούς άλλους να γελούν. Άλ-
λά γελάει πάντα και ό ίδιος; Ίδού, έ-
ξαφνα, μια πολύ συγκινητική Ιστορία,
πού άφηγήθηκε ό διάσημος κλόουν Ί-
λνς στη Γαλλίδα δημοσιογράφο Μαρσέλ
Ρορτίε.

Ήταν, λέει, τ'ό 1900. Η ημέρα ή-
ταν άτελείωτη και σκληρή. Γιατί, στην
άλλη άκρη τού Παρισιού, είχα τήν ά-
δελφή μου πού ήτανε βαρεία άρρωστη
και ήξερα πως τα τρία παιδιά της δεν
είχαν κανέναν άλλον στόν κόσμο. Γιατί
έκ'όμη ανεβάζαμε ένα καινούργιο θέαμα,
πού μ'ας είχε κυριολεκτικά γεθώσει.

Οι προετοιμασίες έτελείωναν κατά
τίς έξη. Στις έννέα θα άρχιζε ή παρ-
άσταση. Είχα τρεις άρες μπροστά μου
και άπ' αυτές τή μίσμιση έπρεπε να
τήν αφιερώσω στο να πάω και νάρθω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ
ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

Σ' όλη μου τή ζωή, θα θυμάμαι αύ-
τη τή διαδρομή άνάμεσα από τούς δρό-
μους τού Παρισιού. Π'ός θα έδρισκε τήν
άδελφή μου, όταν θα έθανε σπιτί της.

Εφάσα τέλος. Η άδελφή μου ήταν
λευκή σαν τ'ό πανί. Στη γωνία ήτανε
μαζεμένα άμύλητα τα τρία παιδιά της.
Τ'ό μικρότερο, πού δεν έκαταλάβαινε τήν
πραγμ'ότητα της στιγμής, έπαιζε με μια
κούκλα.

Επλησίασα στό κρεβάτι της άδε-
λφς μου. Μια μικρή λαμψή έπέρασε από
τ'ό βλέμμα της.

—Τα παιδιά, έπιθύρισε με σδυμένη
φωνή.

Δεν έβρηκα τίποτε καλύτερο και τής
είπα:

—Μην άνησυχής. Είνε σαν να ήταν
δικά μου. Όταν θα γίνης καλά, θα πά-
με μαζί στην έξοχ...

Νομίζω ότι διεκρίνα ένα χαρόγελο
στ'ό χέιλη της, πού έσβύσθηκε άμέσως
έπειτα.

Επέρασαν μερικά λεπτά, μέσα σε
μία βαρεία, καταθλιπτική σιωπή.
Έκ'όταξα τ'ό ρολόι μου, πού έδει-
χνε έπτάμιση. Έπρεπε να φύγω, για
να βρισκαίμαι στό τσίρκο τήν ώρα της
παραστάσεως.

Τήν ώρα πού έπήγαινα να δω, έ-
νοιζε ή πόρτα και είδα να μπαίνει έναν
αββά με άσχημο πρόσωπο, πού έρχό-
ταν για να μεταλάβη τήν ετοιμοθάνα-
τη...

Δεν μπόρεσα να άνέξω στό θέαμα
και έφυγα.

Λίγη ώρα άργότερα, βρισκόμουν μέ-
σα στό καμαρίνι μου. Είχα άρχισεί να
μακιγιάζω τ'ό πρόσωπό μου και να
βάλω ρουζ'ό στα χέιλη μου. Ξαφνικά, κά-
ποιος έχτύπησε στην πόρτα μου.

Ήταν ένα παιδάκι, πού μ'ό έφερε
ένα σημείωμα. Τ'ό έπ'όρα στα χέρια μου
και έδιάβασα:

«Κύριε Ίλνς, ή άδελφή σας έπέθανε
τις έννέα και τέταρτο...»

Εκείνη τή στιγμή, ό Ιμπρεσαρίος
έβ'όναξε:

«Ίλνς! Στην πίστα! Γρήγορα!»

Κατέβηκα έναν λυγμό και βγήκα.
Μόλις έφθασά τ'ό κοινό, έξέσπα-
σε σε άτελείωτα γελοιοποιήματα. Φαί-
νεται ότι ή λυπή είχε παραμορφώσει τ'ό
πρόσωπό μου και τ'ό έκανε πιο κομι-

κό... Τ'ά πόδια μου έτρίκλιζαν και οι
κινήσεις μου ήταν άδέξιες... Άλλ' αύ-
τό ήταν εκείνο πού ένθουσίαζε π'ό πολύ
τούς θεατές... Σας βεβαιώ, ότι τ'ό θρά-
δυ εκείνο έσημείωσε τήν μεγαλύτερη έπι-
τυχία της ζωής μου...

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Μιά άλλη Ιστορία. Τήν άφηγείται ό
Άλνξ τού τσίρκου Μεντράν.

—Η κόρη μου, λέει, ήταν από πολ-
λά χρόνια άρρωστη και τήν είχα στεί-
λει στό Άλγέριο... Τήν ημέρα πού τής
έκαναν πνευμοθώρακα, έγώ αναγκάστηκα
να φύγω για τήν Άγγλία, όπου είχα ύ-
πογράψει ένα θαυμασίο συμβόλαιο.

Ήμουν πολύ λυπημένος, αλλά, λίγον
καιρό άργότερα, έλαβα ένα γράμμα της,
στό όποιο μ'ό έγραφε ότι έπ'όγινε πο-
λύ καλύτερα. Τ'ό γράμμα αυτό με έγέ-
μισε από χαρά. Η λυπή έφυγε άμέσως
από τήν ψυχή μου και άφωσώθηκε με
όλες μου τις δυνάμεις, στη δουλειά μου.

Μαζί μ' έναν σύντροφο μου, έπινοήσαμε
ένα «σκέτες», πού ένθουσίαζαν πολύ τ'ό
κοινό. Για να μην τ'ό πολυλογώ, είχα
άρχισεί να βλέπω με πολλή αίσιοδοξία
τή ζωή και έσκαπτόμουνά μάλιστα, μό-
λις έτελείωνε τ'ό συμβόλαιό μου, να πάω
στό Άλγέρι, για να ιδώ τήν άγαπημένη
μου κορούλα...

Και έπειτα, ένα δράδυ...

Ήμουν μέσα στό καμαρίνι μου και
έτοιμαζόμουν να βγω στην πίστα Σε
μια στιγμή, ένας υπάλληλος τού τσίρκου
μ'ό έφερε ένα τηλεγράφημα... Τ'ό έσχισα
με χέρι πού έτρεμε και έμαθα από αυτό
τ'ό τηλεγράφημα τόν θάνατο τού παιδιού
μου.

Και τ'ό χειρότερο ξέρετε π'όιό ήταν;
Τ'ό «σκέτες» πού έπρόκειτο να παίξω ή-
ταν ένας κομικός ένταφιασμός, πού διε-
σκέδαζε πολύ τ'ό κοινό. Τ'ό «σκέτες» αύ-
τό τ'ό έπαιζα έπειτα συνεχώς επί ένα
μήνα... Καί, ως τόσο, δεν είχα κατορ-
θώσει να παραστά στόν ένταφιασμό τής
κόρης μου...

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΤΣΕΚ

Άκόμη μια Ιστορία.

Ο κλόουν πού τήν άφηγείται είνε ό
περίφημος Πορτό, τού τσίρκου Μεντράν.

—Είχαμε πάει, λέει, με ένα τσίρκο σε
μια μικρή πόλη της Καλαβρίας. Είχαμε
έγκραστασθή σ' ένα θέατρο και ό δου-
λειές έπ'όγιναν περίφημα. Βρισκόμαστε
εκεί μαζί με τις γυναίκες και τ'ά παιδιά
μας, τ'ά έξοδα ήταν λίγα και παρτενίνα-
με τή διαμονή μας επ' άρκτον καιρό.

Ο Ιμπρεσαρίος ήταν ένας Ίταλός
από τή Νεάπολι. Μ'ας έδινε τ'ό φαί μας
και είχαμε συμφωνήσει ότι θα μ'ας επλή-
ρωνε στο τέλος.

Έτσι και έγινε.

Όταν έτελείωναν οι παραστάσεις,
μ'ας έκαμε τ'ό λογαριασμό μας και μ'ας
έδωσε ένα τσέκ. Τράπεζα όμως δεν ύ-
πήρχε στη μικρή αυτή πόλη και έπρεπε
να τ'ό εξαργυρώσαμε σε μίαν άλλη, πού
άπείχε περί τ'ά 70 χιλιόμετρα.

Τέλος, έφθάσαμε εκεί. Άλλ' όταν πα-
ρουσιασθήκαμε στην Τράπεζα, μ'ας είπαν
ότι τ'ό τσέκ ήταν χωρίς αντίκρυσμα.

Σκεφόντες τήν απόγνωση μας. «Ημα-
στε τριάντα έπτά άνθρωποι — άνδρες,
γυναίκες, παιδιά — και όλη μας ή πε-
ριουσία ήταν πέντε ή έξη λιρέτες.

Ός πού να κατορθώσωμε να συγκεν-
τρώσωμε τ'ά χρήματα πού μ'ας χρειάζόν-
τανε για να φύγωμε, έπέρασαν τρεις μή-
νες...»

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Λευκή γέ Μορρίν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

39ον

— Συγχώρεσέ με, μητέρα, είπε, γιατί σ' έκαμα να παρευρεθής στην ανήκουστη αυτή σκηνή, που δεν μπορούσα να προΐδω... — Ναί, υποφέρεis, αγαπήτη μου παιδί, το μαντίω από το χέρι σου που τρέμει, το νοιώθω από τη φωνή σου που θρέχεται με τα δάκρυά σου.

Αγκάλιασε τον Μαρσιάλ κι' ακούμπησε το κεφάλι της επάνω στο δικό του, ψιθυρίζοντας με γλυκειά μητρική φωνή:

— Μπορείς να κλάψεις τώρα, παιδί μου, αφού είμαστε μόνοι! Ανακούφισε την καρδιά σου, Μαρσιάλ, αυτά τα δάκρυα είναι απόδειξις ότι η καρδιά σου λυπάται, και λυπάται γι' αυτήν που αγαπούσες... Που αγαπάς ίσως ακόμη μ' όσα συνείδησαν. Κλάψε, παιδί μου, δεν θα σ' επιπλήξω εγώ δέξαι, ούτε θα σου παρασθώ να σε παρηγορήσω, γιατί οι λύπες αυτές δεν έχουν παρηγορία.

Κι' ενώ μιλούσε η δυστυχισμένη γυναίκα, συγκινιόταν και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Καί για λίγες στιγμές τα δυο αυτά δντα έπλησαν σιγή αποσοφημένα στον πόνο τους.

Έπειτα ο Μαρσιάλ συνήλθε για να δάλλη τέρμα στην δύσνηρή αυτή κατάσταση.

— Μητέρα, είπε, καθώς απολευθερώνόταν από την αγκαλιά της, από σένα μόνο πρέπει να πάρω συμβουλή, πριν αποφασίσω να δώσω απάντησι στον κ. ντ' Ωμόν!

— Τι μπορώ να σε συμβουλευώ, παιδί μου; είπε η τυφή με θλίψη. Έσου πρέπει να συμβουλευθής την καρδιά σου και το συμφέρον σου.

— Τι μου λες για το συμφέρον μου, μητέρα, φώναξε κατώς απότομα ο Μαρσιάλ. Δεν με ξέρεις φαίνεται αρκετά για να νομίζεις πως προτιμώ ποτέ το συμφέρον. Ξέρω πως όταν θέλω να γίνω σύζυγος μιας άπλης εργάτριας, δε συμβουλευθήκα παρά μόνο την καρδιά μου!

— Αυτό εινε καλό που λες παιδί μου! Υπερφαρνεύομαι για σένα! Και τώρα σου λέγω: «Αν δεν αγαπάς την Λευκή, δεν πρέπει να την παντρευθής!».

Έπειτα, βλέποντας ότι ο νέος έμενε σιωπηλός.

— Α! καταλαβαίνω, πρόσθεσε, ότι εινε λυπηρό ν' αποκορύφω εκείνην τοῦκαμε την δηλωσι ότι θα γίνη καλογρηά αν δεν την παντρευθής! Ξέρω όμως ότι δεν την αγαπάς και ότι ο γάμος σου αυτός θα ήταν εκ μέρους σου θυσία, που θα θάρυνε σ' όλη σου τη ζωή και ίσως θα κατέστρεφε και το στάδιο σου...

Στα λόγια αυτά της μητέρας του ο Μαρσιάλ ανεσκήρτισε. Θέλετο του ενδ' ένα σωρό σκέψεις απασχολούσαν το μυαλό του. Τότε άρχισε να εξετάζει νοερά όλα τα την αλλόκοτη στάσι που έδειξε ο Γκοντράν σε μερικές στιγμές.

Ο Μαρσιάλ τὸ εἶχε παρατηρήσει αυτό τόσο πολύ ώστε έφθασε μέχρι του σημείου να δώση στον γιατρό Βαλενύ έγγραφη διαταγή που τον καθιστούσε υπεύθυνον για την φύλαξη και άσφαλεια του πληγωμένου.

Εκτός τούτου ο νεαρός ανακρίθηκε δεν μπορούσε να διώξη ένα είδος προαισθήματος που, τη στιγμή μάλιστα που η μητέρα του τούλεγε να μην άρνηση να δώση απάντησι στην αίτησι του Γκοντράν, ο Μαρσιάλ ένοιωσε ζωηρότερο τὸ προσάσθημα αυτό, σέ τέτοιο μάλιστα βαθμό που φώναξε σαν ν' απαντούσε στον εαυτό του:

— Υπάρχει κάποιον μυστήριο στη ζωή του ανθρώπου αυτού! Ένα μυστήριο που ίσως μίαν μέρα θα εκπλήξη όλους όσοι έζησαν μαζί του σε στενές σχέσεις καθώς εγώ.

— Τι θέλεις να πής μ' αυτό, παιδί μου; πώησε έκπληκτη η τυφή.

Τότε ο Μαρσιάλ της διηγήθηκε ότι ο

Γκοντράν, τὸ πρωί ακριδώς, καθώς τούλάχιστον Ισχυριζόταν, δέχθηκε δολοφονική επίθεση από κάποιον άγνωστο, καί...

— Δεν θα πίστευε κανείς ότι έγινε τέτοια απόπειρα, διέκοψε η Φραγκίσκα, αν τον άκουε κανείς και τον έβλεπε πρόσ η- ταν ήρεμος.

Η διακοπή αυτή, που δεν την περίμενε, έτάραξε τὸ πνεύμα τὸ δικαστοῦ. Η παρατήρησις ήταν τόσο όρθη κι' ένίσχυε τόσο πολύ, τι είχε προσέξει αυτός ο ίδιος, ώστε έμεινε μ' άνοιχτό τὸ στόμα για λίγες στιγμές.

Επειτα, σαν νάκαμε προσπάθεια να συγκινηθώ τις σκέψεις του:

— Βέβαια, έκαμε, δεν μπορεί ν' άρνηθῇ κανείς ότι ο κ. ντ' Ωμόν έχει δυνατή θέλησι. Αλλά να κρύβη μέχρι του σημείου αυτή την συγκίνησι; που κατ' ανάγκην θα δοκιμάζε από την έγκληματική αυτή άπώτερια που Ισχυριζόταν, μὸφ φαίνεται πὸς υπερβαίνει τὰ όρια της ανθρωπίνης ένεργητικότητας και θελήσεως.

Και προχωρώντας στους συλλογισμούς του ο Μαρσιάλ έφθασε στο να πιστεύει ότι μεταξὺ της κατὰ τὸν Γκοντράν άπώτερρας και τὸν Μόγα Δάσος συμβάντων υπήρχε κάποια σχέσις...

★

Σύμφωνα με τις οδηγίες του Γκοντράν, ο Άρσιμπάλντ μαστίγωσε τὸ άλογο αλύπητα καθ' όλη τη διαδρομή κι' έτσι τ' άμάξι έπλησίαζε κι' όλας στὰ τείχη της πόλεως.

Μόλις φάνηκαν τὰ φῶτα του περιπτέρου του δημοτικού φόρου ο πάντοτε κρεμασμένος πίσω από τ' άμάξι Ζωζό, πήδηξε κάτω απ' αυτό και τ' άφησε να προχωρήσει.

Λίγες στιγμές αργότερα, τὸ κουτέ σταματούσε μπρος στὰ τείχη κι' ενώ οι ύπάλληλοι τὸν φόρου πλησίαζαν προς αυτό ο Ζωζό πέρασε και κρύφθηκε στη γωνιά ενός δρόμου, με την πρόθεσι να περιμένη τὸ κουτέ να περάση απ' έμπρός του. Προς μεγάλη του όμως έκπληξι αυτό δεν προχωρούσε.

Για να βεβαιωθῇ λοιπόν πὸς δεν έφυγε από άλλο δρόμο, έπροχώρησε λίγο και είδε ότι τὸ κουτέ έπέστρεφε πίσω προς την διεύθυνσι του μεγάλου δάσους.

Ο Ζωζό, μὴ ξέροντας τί να κάμη, άναρωτήθηκε αν έπρεπε να τρέξη για να τὸν φθάση. Την στιγμή όμως εκείνη είδε τὸν Μαρσιάλ να βαδίζει μαζί με την τυφή!

Ο ΖΩΖΟ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Όταν τὸ άμάξι έπλησίαζε προς τὸν δημοτικό φόρο, ο Μαρσιάλ σκέφθηκε ότι ήταν περιττὸ να μῆθῃ ο Γκοντράν πὸς θα μπορούσε να ξαναβρῇ την Φραγκίσκα Μπερέν.

Έδιωξε λοιπόν τὸν Άρσιμπάλντ σκοπεύοντας να περιμένη μέχρι δτου φύγη αυτός και τότε να πάρη άλλο άμάξι για να τὸν οδηγήση εκεί που είχε αποφασίσει να κατοικήση προσωρινά η μητέρα του.

Ο Άρσιμπάλντ βέλησε να έπιμειν με την πρόθεσι ότι ήθελε να υπακούση στις διαταγές του κ. Ντ' Ωμόν, αλλά αναγκάσθηκε να υποχωρήσει, στη ρητή θέλησι του Μαρσιάλ και Ισχυρίσθηκε ότι θα έπέστρεφε πάλι στο Μόγα Δάσος.

Σε λίγο όμως σταμάτησε κι' έπερίμενε να ιδῇ τὸν Μαρσιάλ που βάπαινε άλλο άμάξι, όποτε είχε σκοπό να τὸν παρακολουθήσει.

Τις κινήσεις του όμως αυτές τις άντελήφθη ο Ζωζό.

— Α! θέλεις να μάς πάρης από πίσω, μονολόγησε, φαίνεται λοιπόν πως έχεις άναγκη να μάθης πὸς πάμε, παληόσκυλο. Σου υπόσχομαι κι' εγώ ν' ανταμειφῶ τὸν κόπο σου!

Την στιγμή εκείνη περνούσε ένα άγοραίο άμάξι πὸς τὸ φώναζε ο Μαρσιάλ. Άφου ανέβηκε σ' αυτό με τη μητέρα του και

τ' άμάξι άρχισε να τρέχη, ο Άρσιμπάλντ έμαστίγωσε τὸ άλογο του κι' άρχισε να παρακολουθῇ τὸ δχημα.

Ο Ζωζό που παραφύλαττε, στάθηκε στη μέση του δρόμου κι' όταν τὸ κουτέ έφθανε κατ' επάνω του, έκαμε ένα πήδημα κι' όρμώοντας επάνω στο κεφάλι του άλόγου τὸ άρπαξε από τὸν χαλινά.

Άπο ένστικτο ο Άρσιμπάλντ ύψωσε τὸ μαστίγιο. Ο Ζωζό όμως τὸ φώναξε άγριέμενος.

— Αν τυχόν μ' άγγίξεις, κακομοίρη μου, θα σου σαλαπατήσω την πλάτη ώσπου να ψοφήσης, κακούργε!

Ο Άρσιμπάλντ που ήξερε ότι ο νεαρός εργάτης δεν άστειευόταν άπέφυγε να μεταχειρισθῇ τὸ μαστίγιο του.

Μ' ένα πήδημα τότε ο Ζωζό, ανέβηκε δίπλα του κι' άρπάζοντας τὸ λαιμό:

— Είνε σειρά μου τώρα να κάμω τὸν άμαξά, είπε. Και να πὸς κάνουν όταν δεν διάζεται κανείς να φθάση.

Τράβηξε σιγά τὰ λαιριά κι' άνάγκασε τὸ άλογο να βαδίξῃ με τὸ πὸς άργό βήμα. Σκοπὸς τὸ νεαρό κλειδαρῶ ήταν να δώση στον Μαρσιάλ τὸν απαιτούμενο καιρὸ να φθάση όπου ήθελε χωρίς να υπάρχη φόβος να τὸν παρακολουθήσῃ ο Άρσιμπάλντ.

Τὸ κατάφερε πράγματι κι' όταν τὸ άμάξι μέσα στο όποιο βρισκόταν ο νεαρός δικαστικός με τη μητέρα του εξαφανίσθηκε, τότε ο Ζωζό γυρίζοντας προς τὸν Ιπποκόμο, τὸν είπε:

— Τώρα πιστεύω πὸς τ' άλογο ξεκουράσθηκε για καλά και μπορούμε να τὸ κάμουμε να τρέξη. Τί λες κι' έσύ βαγαπόνταρε;

— Αὐτή εινε και η γνώμη μου! τραύλισε ο Άρσιμπάλντ.

— Τότε δεν βρίσκω άσχημο να με πῆς στο σπίτι μου!

— Ε...

— Σε κάνει ν' άπορῆς βλέπω αυτό, σε στεναχωρεῖ μάλιστα λιγάκι. Έ, εινε τότε ένας λόγος νεαρότερος για να γίνῃ...

Και χωρίς να δώση καιρὸ στον Ιπποκόμο ν' απάντησῃ, ο Ζωζό μαστίγωσε τὸ άλογο και διευθύνθηκε προς τη συνοικία του Δραγόνου.

ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Όταν ο Μαρσιάλ σταμάτησε μπρος εις τὸν αριθμό 6 της όδου Παλαιού Περιστερέωνος, ο δρόμος ήταν έρημος. Η πόρτα του οικήματος ήταν θρῶναιοιχη αν και είχαν την συνήθεια να κλείουν πριν απ' αυτή την ώρα.

Ο νεαρός δικαστής οδηγώντας την μητέρα του μήκε στον διάδρομο και περνώντας από τὸ θυρωρείο που ήταν άδειανό, άνέβηκε την σκάλα με την βεβαιότητα ότι θα φιλοξενοῦσε τη μητέρα του μέσα στο πενιχρό αυτό δωμάτιο, στο όποιο κατοικούσε τώρα για να συνεννοήται με την Τζέννη.

Κι' ενόσω άνέβαινε τη σκάλα πικρές άναμνήσεις έσφιγγαν την πονεμένη καρδιά του.

— Που μ' έφερες; ρώτησε η τυφή, όταν μπήκαν στο δωμάτιο... Είμαστε στο σπίτι σου, Μαρσιάλ;

— Όχι, αποκρίθηκε ο νέος, δεν σ' έπήρα σπίτι μου, έπροτίμησα να σε φέρω στο τητής.

— Τι! έκαμε η Φραγκίσκα, είμαστε εδώ... στο μικρό σου δωμάτιο της όδου Παλαιού Περιστερέωνος; Α! καταλασάινω, παιδί μου, γιατί μ' έφερες εδώ...

Και η φωνή της τυφλής έγινε υπόκωφη, καθώς πρόσφερε τα λόγια αυτά.

Ο Μαρσιάλ είχε γονατίσει μπρος στη μητέρα του κι' έκρυβε τώρα τὸ πρόσωπό του στα χέρια της αγαθής αυτής γυναίκας, που είχε τόσο καλά καταλάβει τί συνέβαινε στην ψυχή του και πὸς συμμερίζονταν την συγκίνησι του.

— Κλαίς, δυστυχισμένο μου παιδί, κλαίς, ξανάτε η Φραγκίσκα Μπερέν. Αχ! δεν έχω άναγκη να σ' έρωθώ αν την αγαπάς μ' όλη την ψυχή σου!... Την αγαπάς, καθώς όταν έρχόσουν εδώ για να είσαι πιο κοντά της!... Δεν έχω άναγκη να σ' έρωτήσω γι' αυτό, τὰ δάκρυά σου εινε η καλύτερη απάντησις!...

— Πόσο είσαι καλή, μητέρα, και πὸς ξέρεις να διαβάξης στην καρδιά μου... Ναί, αγαπῶ ακόμη εκείνην, που δεν θα την ξαναδῶ πια παρά ως καθηγορευμένη, που πρέπει ν' ανακρίνω και να καθορίσω την έννοχή της...

— Ω! εινε φρικτό... φρικτό, παιδί μου! Όχι! Δεν θα επιβάλῃς στον εαυτό σου τὸ άβάσταχτο αυτό μαρτύριο! Δεν θα τὸ κάμης, Μαρσιάλ, τόσο από συμπάθεια γι' αὐτήν όσο κι' από εὐσπλαχνία για σένα! Δεν θα τὸ κάμης γιατί είμαι εγώ, εγώ η μητέρα σου που σου τὸ παρακαλῶ ως χάρι.

Κι' άρπάζοντας τὸ κεφάλι τὸν Μαρσιάλ η τυφή, άκούμπησε επάνω σ' αυτό τὰ χέρια της πούτρεμαν.

Και σαν οι μητρικές αυτές θωπιές να επανέφεραν στον Μαρσιάλ τις παιδικές γλυκές αναμνήσεις του, σηκώθηκε και υποχρέωσε και την μητέρα του να τὸν μιμηθῇ. Την έκράτησε στην αγκαλιά του για λίγες στιγμές ψιθυρίζοντας σ' αυτή τις:

— Μη μου ζητάς, μητέρα, ν' αποφύγῃ τὸ καθήκον μου ως δικαστοῦ. Μη με υποχρεώνεις να δῶ την δυστυχισμένη αυτή να παρουσιασθῇ μπρος σ' άλλον άνακριτή που δεν βάχη γι' αυτήν ούτε την συμπάθεια ούτε την λεπτότητα που τόσο έχει άναγκη αυτή η δυστυχισμένη.

— Μ' άποφλίζεις, παιδί μου, μ' έπιχειρήματα πὸς νοιώθω την άξία τους, αποκρίθηκε η Φραγκίσκα. Μὰ έτσι θα επιβάλῃς στον εαυτό σου τη τρομερή αυτή δοκιμασία, τὸν ν' ανακρίνης την Τζέννη, την πρὸ όλιγου μνηστή σου. Δεν φοβάσαι όμως μήπως δῆς αυτή την δυστυχισμένη να υποκύπτῃ από τὸν πόνο και την ντροπή κάτω από τὰ μάτια σου! Ω! εινε φρικτό... εινε τρομερό! φώναξε η δυστυχισμένη γυναίκα καθώς πνιγόντας από λυγμούς που έφθαναν στον λαιμό της. Και να σκέπτεται κανείς αυτή τη συμφορά, δεν εινε έτσι;

Τὰ λόγια αυτά έπροξένησαν τέτοια έντύπωσι στον νεαρό δικαστή, πὸς αν η Φραγκίσκα μπορούσε την στιγμή εκείνη να δῇ την έκφρασι τὸν προσώπου του θα καταλάβαινε ποιά πάλιν γινόταν στην ψυχή του. Έκείνο όμως που δεν μπορούσε να δῇ η τυφή, τὸ έμάντευσε με τὸ μητρικό της ένστικτο: Έμάντευσε ότι τα λόγια της αυτή ησαν στην καρδιά τὸν Μαρσιάλ, κι' άπεφάσισε να εξακολουθήσῃ να συνηγορῇ υπέρ της δυστυχισμένης εργάτριας, που ήθελε να την σώση από τὸ κακουργιοδικεο.

— Μαρσιάλ, είπε, θέλεις να μου χάρισης μιά ευχαρίστησι, πὸς θα εινε πολύ γλυκειά στην καρδιά μου; Ναί, δεν εινε έτσι; Πήγαίνε με λοιπόν στο παράθυρο τὸν δωματίου σου.

Ο νέος υπάκουσε.

— Άνοιξε τὸ παράθυρο αυτό, είπε με γλυκύτητα η τυφή.

Και μπαίνοντας καλά στη μέση.

— Πές μου, Μαρσιάλ, τί βρίσκεται άπέναντί μας; ρώτησε. Δεν μιλάς;... Λοιπόν, εγώ θυμάμαι! Εινε τὸ παράθυρο όπου η Τζέννη σ' έπερίμενε ώσπου να φανῇς. Και, καθώς μουλεγες εσύ, οι σκέψεις σας πετούσαν στο διάστημα και τὰ βλέμματά σας αναζητούνταν...

— Μητέρα!... Μητέρα!... φώναξε ο Μαρσιάλ με σπαρρακτική φωνή, γιατί μου μιλάς για τὸν καιρὸ αυτό; Γιατί έσυνῆς τὸν πόνο μου; Γιατί μου υπενθυμίζεις την εποχή αυτή, πὸς πρέπει για πάντα να εξαφανισθῇ από την μνήμη μου; Μητέρα, γιατί μου σπαράξεις την καρδιά;

— Α! παιδί μου, μὴ διώχνεις αυτές τις αναμνήσεις! Αφῆσε με άπεναντίας να σου μιλήσω για τὸν καιρὸ αυτό, γιατί έτσι θυμάμαι την εποχή πούθελα, πὸς μπορούσα απ' εδώ να διακρίνω τὸ παράθυρο της Τζέννης σου γεμάτο με λουλουδία...

— Μητέρα!... Ικέτευε ο νέος.

— Δυστυχώς! Όχι, ξανάλεγε η τυφή με στεναγμό, δεν εινε όνειρο, η συμφορά έπεσε πραγματικά στο σπίτι της εργάτριας. Και τὰ φτωχὰ αυτά λουλουδία, έρημα τώρα, θα μαραθούν και θα χαθούν κι' αυτά!

Τὰ τελευταία αυτά λόγια, πὸς λέχθηκαν με φανερή πρόθεσι, δεν άρνησαν να έπιφέρουν τὸ άποτέλεσμα τους στο ταραγμένο μυαλό τὸν νέου.

Διέκρινε ο νεαρός δικαστικός στοῦς ύπαινωμους αὐτοῦς για την θέσι της Τζέννης, της άπελπισμένης και μὴ μπορώντας να έπιζήση της άτιμώσεως της Τζέννης, την πρόθεσι της τυφλής, και τότε καταλαβε τί ήθελε η μητέρα του, τί έπιθυμούσε να τὸ

δώση να καταλάβῃ χωρίς να τὸ έκφραση άπροκαλύπτα στον γιό της από φόβο μήπως προσβάλῃ την ευθύτητα τὸν δικαστοῦ.

Και τότε πέρασαν από τὸ μυαλό του δ- λὰ τὰ γεγονότα της ζωής του από τότε πὸς έγινε στην εργασία.

Ξαφνικά ο Μαρσιάλ διεκόπη στis όνειροπολήσεις του, αφήνοντας δυνατή φωνή:

— Μητέρα... μητέρα, τραύλισε, έλα... άς μὴ μὲνωμῃ πια στο παράθυρο αυτό, άς φύγωμῃ προς χάριν...

— Τι είδες λοιπόν, παιδί μου, ρώτησε συγκινημένη η Φραγκίσκα, θλίβοντας τὰ χέρια τὸν νέου. Μαρσιάλ, γιατί φώνας; γιατί έπαφες να μιλής; Μαρσιάλ, πρόσθεσε, μὴ μὸς κρύβεις τίποτε απ' εἰς σ' έτάλη, μὴ τὸ κρύβεις απ' έμένα την δυστυχισμένη τυφή, πὸς είμαι υποχρεωμένη να περιμένω να μὸς λένε εκείνο πὸς, αλλοίμονο! δεν μπορῶ να δῶ!

Δεν είχε άδικο η δυστυχισμένη τυφή. Ο Μαρσιάλ διεκόπη στis όνειροπολήσεις γιατί είδε ξαφνικά να φωτίζεται τὸ άπέναντι παράθυρο, και μέσ' απ' αυτό είδε τὸν γέρο Μενιέ ν' άκούμπῃ τὸ κροπτήγιο επάνω στο τραπέζι μπρος στο όποιο συνήθιζε να εργάζεται η Τζέννη όταν έπαυσε να πηγαίνει στο εργαστήριον...

Είδε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο να στηρίζῃ τὸνς άγκῶνες του στο τραπέζι αυτό και να μὲν σκεπτικός και σαν άπορροφημένος από βαθύ πόνο...

Ξαφνιάστηκε γιατί διέκρινε τὸν Ζακὸμπ Μενιέ να κλαίει σιωπηλά. Γιατί είπε μέσα του ότι ο άνθρωπος αὐτός ήταν τώρα μόνος στο σπίτι αυτό, από τὸ όποιο είχαν πάρει πεθαμένη την γυναίκα του και στο όποιο δεν θα ξαναρχόταν πια η κόρη, πὸς τὸν λοιποῦ άνηκε στη δικαιοσύνη...

Γιατί είχε δῇ τὸν Ζακὸμπ Μενιέ να στηρίζῃ τὸ κεφάλι του επάνω στο τραπέζι αὐτό και να σαλακώνῃ, με χέρια πούτρεμαν τὸ κέντημα πὸς η εργάτρια είχε αφήσει άτελειώτο...

Και ο Μαρσιάλ αναγκάσθηκε ν' άποσπασθῇ απότομα από τὸ θέαμα αὐτό πὸς τὸν συγκινούσε κατάδραθα.

— Μητέρα, μητέρα! φώναξε με σπαρρακτική φωνή, αν ήξερες πόσο υποφέρω!

Και η αγαθή μητέρα και τη φορά αυτή ακόμη έμάντευσε την αλήθεια.

— Ξέρω, ξέρω αποκρίθηκε, είδες τὸν πατέρα, δεν εινε έτσι;... Ναί, αυτό εινε... η καρδιά μου τὸ λείω... τὸν είδες ναρχεται στο δωμάτιο αυτό, σαν για να βεβαιωθῇ ότι η κόρη του άπουσιάζει, γιατί οι πατέρες, όπως κι' εμεις οι μητέρες δεν μπορούν να συνήθισουν στην ιδέα ότι δεν θα ξαναδούν πια τὰ παιδιά τους... Είδες, εινε εκεί νεκρός από τὸν πόνο και σπαράζοντας από τὰ μαρτύρια της ψυχῆς του. Εινε εκεί έλπιζοντας πὸς θ' άκούση τὰ δῆματα της κόρης του, ότι θα την δῇ να φανῇ... Κι' όμως Μαρσιάλ, πρόσθεσε ψώνοντας τη φωνή η τυφή, η Τζέννη δεν θα έπιστρέψῃ άποψε να πάρῃ τη θέσι της στο τραπέζι της δουλειάς της, κι' αὐτός ο άπελπισμένος θα περιμένῃ όλη την νύχτα μετρώντας τις ώρες.

— Ω! Εινε φρικτό... πολύ φρικτό, δεν εινε αλήθεια, Μαρσιάλ; Κι' αν δεν άκούες παρά μόνο την καρδιά σου, αυτή την

καρδιά πὸς άκούω να χτυπᾷ στο στήθος μου, α! έχω πεποίθησι, παιδί μου, θα πήγαίνες σ' αυτό τὸν δυστυχισμένο πατέρα για να τὸ πῆς: «Μὴ κλαίς πια, μὴ παραπονῇσαι πια, δυστυχισμένο πατέρα, η κόρη σου θα σου άποδοθῇ!... Θὰ έπιστρέψῃ για να σε παρηγορήσῃ, ξέσνα πὸς ἴδῃς έχεις υποφέρει τόσο, θα σε κυττάξῃ στὰ γεράματά σου. Όχι! Δεν θα είσαι πια έρημος γι' ν' ανακρίτης τὸν θάνατο ως άπαλλαγῇ. Όχι! Δεν θα πεθάνης καταρμένος την μοίρα και δλασφημώντας! Όχι! δεν θα πῇ κανείς ότι σ' άφησαν να λυώσης στην άπειρη αυτή λύπη, χωρίς να σου δώσουν μιά παρηγορία!».

...Αὐτὰ σκέπτεσαι, Μαρσιάλ, τὸ καταλαβαίνω, γιατί είσαι αἴμα μου, τὸ έμάντευσα γιατί τὰ νοιώθω κι' εγώ η ίδια. Μαρσιάλ, μ' άκούσε κι' έπιμένεις να σιωπάς; Κλείνεις τ' αὐτιά σου στη φωνή της καρδιάς σου. Περιορίζεσαι σ' εκείνο πὸς πιστεύεις καθῶν σου...

— Μητέρα, δεν μπορείς να βέλῃς να παραδῶ τὸ καθήκον μου αὐτό!...

— Έστω! Έκείνο όμως πὸς δεν μπορείς να κάμης εσύ, εκείνο πὸς πιστεύεις πὸς δεν μπορείς να κάμης... θα τὸ κάμω εγώ!

— Τι θέλεις να πῆς;

— Όέλω να πῶ, Μαρσιάλ, ότι είμαι ελεύθερη στis πράξεις μου κι' ότι μπορῶ να κάμω εκείνο πὸς μου υπαγορεύει την στιγμή αυτή η καρδιά μου και η συνείδησις μου. Όέλω να πάω να παρηγορῶ τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν πατέρα, κι' έπειδῇ δεν μπορῶ να πάω μόνη μου θα με δηγῆς εσύ!

Ο Μαρσιάλ έμεινε άκίνητος σαν κεραυνόληκτος. Η τυφή τὸν άρπαξε από τὸ μπράτσο λέγοντάς του με σταθερὸ τόνο:

— Θέλεις να έκληρωήσης τὸ καθήκον σου αὐτηνῶ. Πολύ καλά! Θὰ μ' έμποδίσῃς όμως να έκτελέσω τὸ δικό μου;

Η Φραγκίσκα μίλησε τὸ τόσο σταθερὸ τόνο, ώστε ο νεαρός δικαστής έδοκίμασε μεγάλη συγκίνησι. Έδίστασε ωστόσο και η τυφή αναγκάσθηκε να προσθέσῃ:

— Ποτέ δεν με παρήκουσε, παιδί μου! Θάταν λοιπόν η πρώτη φορά πὸς θα με παρήκουσε. Έμπρός, Μαρσιάλ, οδηγήσε με! πρόσθεσε με αποφασιστικό τόνο σέρνοντας τὸν νεαρό δικαστή...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΙΜΟΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ...

Ησαν έτοιμοι να βγουν από τὸ δωμάτιο, όταν η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και στὰ κατώφλι της φάνηκε ο μπάρμπα Σιμόν, πὸς δεν φορούσε πια την ποδιά του θυρωρού.

— Καλησπέρα κύριε Μαρσιάλ, είπε. Με συγχωρείτε, είδα φως στο δωμάτιό σας κι' ανέβηκα να σας χαιρετήσω.

Η Φραγκίσκα άφησε τὸ μπράτσο τὸν Μαρσιάλ και υπεχώρησε ως τὸ κρεβάτι.

— Με συγχωρείτε και πάλι, επανέλαβε ο Σιμόν, γιατί δεν ήξερα πὸς είστε με την οικογένειά σας, κύριε Μαρσιάλ.

Έκαμε βαθείς υπόκλισεις μπρος στη μητέρα του νοικιάρη, όποτε ο Μαρσιάλ αναγκάσθηκε να τὸν τη χαμηλόφωνα ότι η μητέρα του ήταν τυφή.

Τότε ο Σιμόν ψώνοντας την φωνή του, συνέχισε δυνατά:

— Έχω την τιμήν να σας πῶ την καλησπέρα, κυρά Φραγκίσκα Μπερέν. Αλλά άφου είσα εδώ και είσα μάλιστα περιττή, δεν θα δυσχεστηθῶ ν' άκούσετε τί έχω να πῶ για τὸν σπιτινοικοκυρῆ που άφησα, γιατί δεν ήθελα... η να πῶ καλύτερα δεν θέλω πια να βοηθῶ σε πράγματα πὸς δάχημα, φρικτά, έγκληματικά μάλιστα... Ν α ί, ε γ κ λ η μ α τ ι κ α, αυτή εινε η λέξις και θα με καταλάβετε, κύριε Μαρσιάλ, γιατί λένε πὸς σας διάδισαν άνακριτή.

— Μιλήστε, είπε ο νέος, με θλιβερό ὕφος.

Η τυφή έπλησίασε, έστηρίχθηκε επάνω στον ώμο τὸν γιού της, ενῶ ο Σιμόν άρχισε να λέξη:

— Ο,τι έχω να πῶ σας ενδιαφέρει, κ. Μαρσιάλ, η για να έκφρασθῶ καλύτερα σύμφωνα με την αλήθεια, αὐτὸ θα σας λυπήσῃ πολύ, είμαι δέβαιος, γιατί πρόκειται για ένα πρόσωπο πὸς έχετε αγαπήσει πολὺ ένα καιρὸ και πὸς δεν έμποδίζει να τὸ αγαπᾷτε ακόμη πολὺ ίσως. Και η αλήθεια εινε ότι τὸ εδίξι...

ΝΑ ΤΟΥΣ ΧΑΙΡΩΜΑΣΤΕ!

Είπαμε πώς είνε κρίμα να τούς κακολογούμε τούς καυμένους κι' αυτές τις αγίες ημέρες που κοντεύουν να γίνουν άοιχτες και... ν' αγιάσουν. Και τί δεν τραβούμε! Και τί δεν έχουν στο κεφάλι τους! Πέρασαν τα Χριστούγεννα, έρχεται η Πρωτοχρονιά! "Εξοδα, φασαρίες, δώρα!..."

Βλέπετε, π.χ., τον καυμένο το Νικολάκη που σαν καλός οικογενειάρχης και νοικοκύρης που είνε νοιάζει ιδιαίτερη ευχαρίστηση να τραβήξει την παραμονή μόνος του για την αγορά και να ψωνίσει όλα τα καλά του Θεού. Γεμίζει ένα καλάθι με ψώνια κι' έπειτα, εμπρός εκείνος και πίσω ο άχθοφόρος, γυρίζει θριαμβευτικά στο σπίτι του.

«Και του χρόνου», του φωνάζουν δύο-τρεις γείτονες. «Ευχαριστώ, νάσατε καλά», απαντά μειδίων ο Νικολάκης.

«Η γυναίκα του τον υποδέχεται με το χαμόγελο:

—Καλώς τονε. Και του χρόνου!

—Μα μη σώσω, απαντά ο Νικολάκης.

—Μηδ, Χριστός και Παναγία! Και για-τί!

«Ο Νικολάκης μουρμουρίζει και δεν απαντά. Και με το δίκιο του. Είνε να του λέη και του χρόνου!...

—Ξέρεις πόσα ξοδεύα; την ρωτάει έπειτα από λίγο. Τρία χιλιάδικα στρογγυλά.

—Ε, καλά νάσαι, να τα ξοδεύεις και του χρόνου...

—Αμ! δε σφάζανε! "Ε, δεν αδειάζεις το καλάθι; Φώναξε και τη Μαρία.

«Η γυναίκα του υπακούει και σιωπηλά, με τη βοήθεια της υπαρκτής, αδειάζει το καλάθι. Ξαφνικά όμως σταματάει:

—Τί τώδελες τόσο κρέας, Χριστιανέ μου! "Η γαλοπούλα έφτανε, το χοιρινό τί χρειάζεσαι;

—Δεν τα πλήρωσα απ' την προίκα σου! Βάλε τις φτερούγες και τα έντοστια απ' τη γαλοπούλα, να γίνουν σουπά γι' απόψε. "Εγώ φεύγω για καμμία-δυό ώρες και θα γυρίσω.

Και ο Νικολάκης πάει να βρή τους φίλους του και να πιη κανένα εκατοσταράκι, να πানে κάτω τα μεράκια και να ξεχάσει τις σκοτούρες. Τί να σου κάνη ωστόσο έ-να εκατοσταράκι; Μπορείς να ξεχάσεις; Χρειάζονται οχτώ-έννιά εκατοσταράκια για να ξεχάσεις, να πας στο σπίτι σου κατά τις δημερώματα και να κοιμάσαι δηλ την άλλη μέρα... κι' έτσι πραγματικά θα ξεχάσεις. Τί; Πώς ψώνισες τόσα πράγματα, έδωσες τρία χιλιάδικα —χώρα τάλλα έ-ξοδα— για να περιποιηθής το σπίτι σου.

«Αν έχη μούτρα, άς μιλήση η κυρία του. Έχει μπροστά της τη γαλοπούλα και το γουρουνόπουλο, για να κάμη Πρωτοχρονιά. Τί άλλο θέλει; Τέτοιον άνοιχτοχέρη έχει...

Μη γκρινιάζετε, λοιπόν, έσείς που έχετε άνοιχτοχέρηδες σαν τον Νικολάκη... και πρό παντός μην τούς δυπνάτε!

Μα μήπως δεν είνε συγκινητικό να βλέ-πης τον Θανάση, να χάνη στο μακαρά τα χιλιάδικα με το χαμόγελο στα χείλη, να βάλει αδιάφορος για ό,τι χάνει, έφ' όσον βρισκονται και κυρίες πλάι του; Τώρα, αν την άλλη μέρα δυπνήση με δέκα πήχες μούτρα, ή συμβαία του δεν πρέπει να το παρεξηγήση; Ούτε και να παραπονεθής γι' αυτό. Πρέπει να τον συμπονέση, να σεβασθής τα μούτρα του (συγγνώμη, τη στενοχωρία του ήθελα να πω) και να νοιάση με λίγα λόγια, ότι ο άνδρας της κοντά στα χιλιάδικα που έχασε σκέπτεται και τη γρουσουζιά! "Ισως να φαίξη κι' εκείνη που πέρασε δύο-τρεις φορές από κοντά του και τον έγρουσουζουμε... "Αν είνε, λοιπόν, καλή σύζυγος θα κατέβαση κι' εκείνη τα δικά της μούτρα και θα τηρήση άπολυτή σιγή καθ' όλην την ημέρα, έτσι για να μην

ΤΕΧΝΗΤΑ ΚΟΤΕΡΑ

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΟΥ ΤΟΚΕΤΟΥ

Είχε άρχισει να σκοτεινιάζει. "Η νύχτα έπρομηνυετο θελλωδής αν μπο-ρούσε να κρίνη κανείς από τα σκοτεινά σύννεφα που είχαν σκεπάσει τον ούρα-νο κι' από τον άνεμο που είχε σηκωθεί. "Ο καβαλλάρης, που, από μέρες τώρα περιφερόταν με το υπερήφανο άτι του, από λόφο σε λόφο, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να συνεχίση. Κάπου έπρεπε να καταφύγη για να περάση τη νύχτα. Σταμάτησε τ' άλογό του, άνασπκώθη-κε επάνω στην πλουσιοκτημένη σέλλα του κι' έριξε μιά ένδοξη ματιά γύρω του. Μία άστραπή που εξέσχιζε εκείνη τη στιγμή τα σύννεφα, του έπέ-τρεψε να διακρίνη ένα τετράγωνο κτί-ριο που κατέληγε σε πύργο. Δεν έχασε ούτε στιγμή. "Ήξερε πως επάνω στον λόφο "Αμράν-ΐμπν-Αλή που βρισκόταν, δεν υπήρχε άλλο κτίριο και τραβώντας τα χαλινάρια του άλογου του, που χτυ-πούσε ανήσυχα τα πόδια του, έκάλπισε προς αυτό. Λίγη ώρα άργότερα ξεπέ-ζεσε εμπρός στον αλλόγυρο του περίφη-μου ναού του "Ε-σάγγια. "Αφισε το άλογό του και προχώρησε προς την εί-σοδο. Δυό λειτουργοί του μεγάλου θεού της Βαβυλώνας, του Μαρδούκ, που έ-τρεσαν στο άκουσμα των θημάτων του, έπεσαν στα γόνατα καταπληκτικοί αντι-κρύχοντας τον μεγαλόσωμο καβαλλάρη.

—"Ο γενναίωτάτος "Ετανά! Ή ψιθυρι-σαν με χείλη τρεμάμενα.

—Εκείνος, με μία του χειρονομία, τούς

διέταξε να σηκωθούν και κατι τούς είπε σύντομα.

Λίγα λεπτά άργότερα, ο καβαλλάρης, ο πανίσχυρος κύριος της Βαβυλώ-νας, ο "εσάιλεως των 4 μερών της γής "Ετανά, άναπαύονταν σ' ένα φτωχικό

καλλί του ναού του μεγάλου Μαρδούκ. "Απ' έξω άκούονταν τάρρα οι βροντές και ή βροχή που έεπετε ακατάπαυστα.

Καθισμένος στο φτωχικό κρεβάτι

κι' άκουμπώντας στα χέρια το κεφάλι,

ο "Ετανά σκεφτόταν...

Για χατήρι της όμορφης Σαντράχ, της γυναίκας του, που ήταν έτοιμόγεν-νη, μέρες τώρα, καβάλλα επάνω στο ύ-περήφανο άτι του, έτρεχε μόνος του, ά-πό πεδιάδα σε πεδιάδα κι' από λόφο σε λόφο, για να βρή το "εβοτάνι του το-κετού. "Ω! ήθελε πολύ ο "Ετανά να ι-δής γοργόρα εκείνον που θα τον διεδέ-χετο στον θρόνο της ξακουστής Βαβυ-λώνας και δεν θα σταματούσε αν δεν έβρισκε το περιφημο βοτάνι που θα τον έφερνε στον κόσμο. Και όμως άργωσε με τ' άτι του τούς λόφους, Μπαμπίλ, Κάσρ, Μερκές, Χομέρα, Ντζουμτζούμα, βρισκόταν τώρα, άφου τον διέτρεξε ο-λον, επάνω στον ιερό λόφο "Αμράν-ΐμπν "Αλή κι' ωστόσο πουθενά δεν διέκρινε το πολυπόθητο χορτάρι. Στάθηκε άδύνατο να το βρή. "Ήταν η πρώτη φορά που ο "Ετανά αντίκριζε το "αδύνατον. Αύ-τός, ένας άπόγονος των γιγάντων, αυ-τός, που δεν έδίστασε να δραματισθής και ν' άποφασίση το χτίσιμο του πυρ-

καυγαδίσουν Πρωτοχρονιάτικα... Και ή μέ-ρα θα περάση εν άπολύτω ηρεμία...

"Αλλ' αν ωστόσο πρέπει ή συμβαία του Θανάση να σεβασθής τα μούτρα του και να προσπαθήση να περάση την Πρωτο-χρονία της εν θρησκευτική κατανύξει, ή γυναίκα του Βασιλάκη έχει πολύ μεγαλύ-τερα καθήκοντα.

«Ο Θανάσης είχε επί τέλους χιλιάρι-κα και τάχασε. Δεν έχει και μεγάλη σημα-σία. Μόνο για τη γρουσουζιά στεναχωρή-θηκε. "Ο Βασιλάκης όμως, ο καυμένος που κατέθεσε όλο τον μισθό του και το δώ-ρον άκομη που πήρε απ' το γραφείο του, έτσι για το καλό του χρόνου, στο βωμό του έθιμου; Δεν έχει έναν λόγο περισσό-τερο να τρώγεται με τα ρούχα του όλη την

γου της Βαβέλ, που ή κορυφή του θά-φτανε τούς θεούς, να μη μπορή να κά-μη αυτό που ήθελε...

Κουρασμένος από τις όλοήμερες πο-ρείες κι' από τη σκέψη, ο "Ετανά άπο-κοιμήθηκε...

—"Ετανά!, άκουσε σε λίγο μία δυ-νατή φωνή κοντά του.

Τινάχτηκε και με κάποιο δέος αντί-κρουσε μπροστά του ν' άστραμπούλα ο θεός του ήλιου Σαμά... "Εσκυψε το κε-φάλι του κι' άκουσε προσεκτικά τα θεϊ-κά λόγια...

"Ήταν μεσημέρι σχεδόν την άλλη μέ-ρα όταν ο "Ετανά, καβάλλα πάντοτε έ-πάνω στο υπερήφανο άτι του βρέθηκε σε μιάν από τις κορυφές των βουνών Ζαγρού. Παρ' όλο το λιπύρι που του φλογίζε το πρόσωπο, ο άρχων της Βα-βυλώνας έκάλπαζε αδιάκοπα, ώπου έ-νας ακαθόριστος ήχος έφθασε στ' αυ-τιά του. Ξεπέζεψε και πιάνοντας το έ-λογό του από το χαλινάρι, προχώρησε λίγα βήματα. "Απαίσια σφυρίγματα και ένας θορύβος φτερών, που άκούγονταν καθαρά τώρα, τον έκαναν να σταματή-ση. Δυό θήματα πιο πέρα έχασκε ένας πελώριος λάκκος. Προχώρησε διατακτι-κά, έσκυψε επάνω απ' αυτόν κι' όπι-σθοχώρησε με φρίκη. Φίδια άμέτρητα κάθε λογής, με πεταγμένη τη διχαλω-τή τους γλώσσα επάλευαν σφυρίζοντας μ' έναν τεράστιο αέτο που άγωνιζόταν να ξεφύγη. "Ο "Ετανά δεν έδίστασε. Πατώντας στις πέτρινες προεξοχές του λάκκου κατέβηκε με το κοντάρι στο χέ-ρι και γλύτωσε τον αέτο. Τώρα ήξερε τί έπρεπε να κάνει. "Ο θεός του ήλιου Σα-μά τον έβοήθησε σ' αυτό: "Έκει ψηλά, πιο πέρα από τον τρίτο ούρανό του "επατρός και βασιλέως των θεών "Ανου, εμπρός στον θρόνο της θεάς του έρω-τος και της σαρκικής ήδονής, της άκα-τάβλητης "Ισάτρ, βρισκόταν το "εβοτάνι του τοκετού.

Μπροστά του ο αέτος άπλωνε τα πε-λώρια φτερά του από εύγνωμοσύνη.

«Ο "Ετανά πήδησε επάνω του και σε λίγα λεπτά βρισκόταν σε δυσθεώρητα ύψη. Σε λίγο το περίφημο βοτάνι θα βρισκόταν στα χέρια του. Σαν άστρα-πή, ο αέτος έπέσασε τον υπερποπτικό καβαλλάρη του από τον ούρανό του θε-ού "Εα και σε λίγο τον ανέβαζε στον ούρανό του θεού "Ενλίλ. Μία προσπί-θεια άκόμη κι' ο "Ετανά θ' άποκοιτούσε το περίφημο βοτάνι. "Ενα δυνατό φτε-ρούγισμα άνύμωσε τον άρχοντα της Βα-βυλώνας στον Ούρανό του "Ανου, του κορυφαίου των θεών. "Ο άστραφετός θρόνος του "Ισάτρ ήταν εκεί. "Ενα φτε-ρούγισμα άκόμη και... μιά ξαφνική δει-λία του "Ετανά έκαμε τον αέτο να συμ-παρασύρη στο άμέτρητο χάος τον ά-ναβάτη του...

Στη φαντασία των Χαλδαίων, ή στρα-τόσφαιρα είχε κι' αυτή κατακτηθής από τότε...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

άλλη μέρα; Πώς θα βγής ο μήνας; "Η γυναίκα του, λοιπόν, όφείλει να μην του αναφέρη καν για το δώρον που έπρό-κειτο να της κάμη δυο-τρεις μέρες άργότε-ρα όταν θα φθίναναι τα είδη. Θά της το κάμη του χρόνου! Καλά νάσαι. Να μην του συζητήση καν ότι δεν ήταν σωστό να παίξη όλα του τα λεφτά. Στο κάτω της γραφής, δικά του ήταν! Να ξεξυρνή τον τρόπο να περάσουν οικονομικά όλο τον Γενάρη. Αίματηρές οικονομίες, κυρία μου! Και πρό παντός να τον γεμίση με φι-λιά πρωί-πρωί, γιατί έχει τη γιορτή του ο καυμένος.

Να της ζήση, λοιπόν, και να τον χαιρέ-ται!

ΕΥΑ

Το μοιραίο ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Δραματικό διήγη-μα υπό ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Χτυπούσαν δέκα όταν ο Ζάκ ντε Λαόρ κατέβηκε απ' την ταχεία του Λονδίνου στο σταθμό της Λίβερπουλ. Μία φιλή βροχή που την συνόδευε σφοδρός άέρας, έκανε πιο θλιβερή άκόμη τη νυκτερινή αυτή άριξη σ' έναν άγνωστο τόπο.

Άφου έπληροφόρηθηκε από έναν υπάλληλο για το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήση για να πάη στο λιμάνι, ο νε-ος, έπήγε άμέσως να τοποθε-τήση τη θαλίτσα του στην καμπίνα που είχε κρατήσει στο «Νιούκαστλ - Σίτυ», στο πλοίο που θα έπέβαινε τα με-σάνυχτα για να τον μεταφέρει στον Νέο Κόσμο. "Επειτα, για να ζεσταθής, μπήκε σε μία ταβέρνα και μπροστά στο καυστικό ρούμι που παρήγγει-λε και το έφεραν, έμεινε για πολλή ώρα σκεπτικός, με το κεφάλι μέσα στα χέρια του και τα μάτια άπλανή.

Κατεστραμμένος από κατα-χρήσεις παντός είδους, χαρ-τιά, γυναίκες και πιστό, ο κό-μης ντε Λαόρ, μη έχοντας άλ-λους πόρους, πήρε την γεν-ναία άπόφασι να φύγη για τον Νότιο "Αμερική και να ξα-νακάμη εκεί περιουσία.

Άφου έπληρωσε τα έξοδα του ταξιδιού του, τα μόνα που του έμεναν από την παιρική κληρονομία, ήταν μιά τελεία γνώσις της αγγλικής, που ήλ-πιζε να του χρησιμεύση στο μέλλον και ένα οικογενειακό δαχτυλίδι, το όποιον μέσα στις ψυχικές στενοχωρίες, δεν θέ-λησε ποτέ ν' άποχωρισθής — δυό φίδια, το ένα από σμα-ράγδια, το άλλο από ρουμπί-νια, τέχνη του περασμένου αιώνα.

"Εξαφνα, ένας κύριος που καθόταν λίγο μακρότερα και έπινε σιωπηλά, τον έπλησι-σε και βιάζοντας εύγενικά το καπέλλο, του είπε:

—Με συγχωρείτε, κύριε,

που σας παρουσιάζουμε έτσι. Τζιμ Μπίλντκουκ, άδμαντοπώ-λης... Στάνλεϋ - Στρήτ, 25... δυό βήματα από δώ... Συνά-ζω σ' αυτή την ταβέρνα για-τί βρισκω το καλύτερο ούϊσκι της Λίβερπουλ!...

«Ο Ζάκ ντε Λαόρ, που έυ-πνησε άπότομα απ' τις σκέ-ψεις του του άναπέδωσε εύ-γενικά τον χαιρετισμό.

—Θέλετε να μου επιτρέψε-τε, εξακολούθησε ο άγνωστος, να εξετάσω μιά στιγμή το ό-μορφο δαχτυλίδι που φοράτε; Μου άρέσουν εξαιρετικά τα παλαιά κοσμήματα. Επρόθεζε για να δικαιολογήση την ά-διακρισία του...

—Ευχαρίστας, κύριε, ά-πήντησε ο Ζάκ βιάζοντας το απ' το δαχτυλό του και δίνον-τάς του το με εύγένεια.

—"Ω!, άνεφώνησε ο άδα-μαντοπώλης με θαυμασμό. Εί-νε πιο υπέροχο άκόμη απ' δ-

σο το ένόμιζα!... Δήτε τί ώ-ραίο δέσιμο... και τί καλά που είνε κολλημένες οι πέτρες... Δεν κάνουν πια σημερα τόσο ώραία πράγματα. Θά θέλατε να μου το πουλήσετε;...

—"Οχι, κύριε. —Κρίμα!... Θά σας έδινα ό,τι και αν μου ζητούσατε...

Οι δυό άνδρες χαιρετήθη-καν πάλι έγκάρδια και άφου άδειασε το ποτήρι του, ο Ζάκ έβγήκε.

Στο δρόμο, μιά σιλουέττα ακαθόριστη πλανιόταν κάτω απ' τούς ήλεκτρικούς γλόμ-πους που εφώτιζαν άμυδρά τη σκοτεινή νύχτα: ήταν μιά δυ-στυχημένη που προσπαθούσε να πείση τούς άραιούς διαβά-τες, να την συνοδεύσουν στο σπίτι της.

Ακολουθούσε την άγνωστη. Και καθώς έδειχνε πώς δεν είχε τη χονδροκοτία και την χυδαιότητα των άλλων, εκείνη του διηγήθηκε την ιστορία της — τη θλιβερή ιστορία όλων.

Είχε έγκαταλείψει το πάλ-τι για ν' ακολουθήση τον άνδρα που άγαπούσε. Εκείνος την έγκατέλειψε σε λίγο και ο κόσμος την έπεριφρόνησε. "Ε-τσι, από καταρκύλισμα σε καταρκύλισμα, έπεσε στα πε-ζοδρομία του λιμανιού.

Την άκουγε σιωπηλός. Και μέσα στο πενιχρό δωμάτιο που τον ώδήγησε το δυστυχι-μένο κορίτσι, με τα μαρμαί-να χαρακτηριστικά και τα κουρασμένα μάτια, του φάνηκε σαν άδελφή της δυστυχίας. Γεμάτος οίκτο, θάθελε να κά-μη κάτι γι' αυτήν: άλλο-μο-νο! "Η φτώχεια του ήταν ίδια με τη δική της και ή τύχη του δεν ήταν ίσως διόλου καλύτε-ρη αυτή τη στιγμή από της δυστυχισμένης αυτής!

Τότε, με μιά χειρονομία ά-περίσκηπτη, έτράβηξε από το δαχτυλό του το δαχτυλίδι αυ-τό που είχε άρνηθής σε τόσες δελεαστικές προτάσεις και το όποιο και στις χειρότερες μέ-ρες της δυστυχίας του δεν θέ-λησε να το άποχωρισθής.

—Πάρε, της έπεε... Είνε το-πάν που μου άπομένει... Εύ-χομαι να σου φέρη ευτυχία!...

«Η βροχή είχε πάψει άλλά

ο σφοδρός άέρας εξακολουθού-σε. "Ενώ άνέβαινε τη σκάλα του βαποριού, ο άέρας του πή-ρε το καπέλλο και το πέταξε στην δεξαμενή του λιμανιού. Να τρέξη το πιαση, θα ήταν μιά τρέλλα και ο Ζάκ παρη-γορήθηκε στη σκέψη ότι εύτυ-χώς είχε στη θαλίτσα του έ-ναν σκούφο ταξιδιού.

Μιά ώρα άργότερα, το «Νι-ούκαστλ - Σίτυ» είχε άνοιχτή στο πέλαγος...

Την άλλη μέρα ή πρώτη φροντίδα της γυναίκας ήταν να πουλήση το δαχτυλίδι. "Ο-τι και αν της έδιναν, θα της έφθαναν πάντως να περάση μερικές μέρες.

Περνούσε ακριβώς από την Στάνλεϋ - Στρήτ, μπροστά α-πό έναν άδμαντοπώλη, του οποίου το όνομα ήταν γραμ-μένο σε μιά μεγάλη έπιγρα-φή: Τζιμ Μπίλντκουκ.

Εμπήκε. "Ο έμπορος δεν παραξενεύθηκε διόλου όταν του έξηγήσε τον λόγο του δια-θήματος της. Την παρεκάλεσε μόνο να περιμένη μιά στιγμή και γυρίζοντας σ' έναν υπάλ-ληλό του, του ψιθύρισε μερικές λέξεις.

Δυό λεπτά άργότερα, ένας πόλισην έμπαινε στο κατά-στημα και ή γυναίκα ώδηγή-θηκε στη φυλακή!...

.....

Μετά όκτώ μέρες παρουσια-ζόταν ένωπιον ενός άνακρι-τού, ο όποιος την έκάλεσε για να του έξηγήση "πως βρέθηκε το δαχτυλίδι στα χέρια της.

Διηγήθηκε την ιστορία της. "Ήταν πολύ άπλη. Δεν κατα-λάβαινε άκόμη γιατί την σι-νέλαθαν!

«Ο άνακριτής σε τόνον επί-σημο, έδήλωσε:

—Ρος Κέττυ, Σεν κάνετε καλά να μάς λέτε τόσο άπίθα-να πράγματα. Ποιός ήγλετε να πιστέψη πως ενώ άρνήθηκε αυτός ο άγνωστος να πουλήση ένα δαχτυλίδι τόσο μεγάλης έ-ξιας, έπειτα το έχυρισε σε σας;... Γιατί;... Δεν είσθε πια ούτε πολύ νέα, ούτε πολύ ό-μορφη... Τα βέλγητρά σας δεν δικαιολογούν μιά τέτοια χει-ρονομία... Δεν όμολογείτε κα-λύτερα πώς το έκλέψατε;

—Μα δεν φταίω εγώ αν...

—Και αυτός ο θορύβος κά-ποιου σώματος που έπεσε θα-ρύ στο πάτωμα και τον άκου-σαν οι γείτονές σας;

—"Ήταν ένας μεθυσμένος που τον έπληρα σπίτι μου ά-μέσως μετά που έφυγε ο άν-θρωπος με το δαχτυλίδι... "Ή-ταν μεθυσμένος και γλύστη-σε από το κρεβάτι στο πά-τωμα...

«Ο δικαστής έχτύπησε δυ-νατά το τραπέζι με τη γροθιά του.

—"Α!... το έπερίμενα αυ-τό!... Για όλα έχετε κάτι ν' άπανησείτε και δεν έσχεδιά-σατε άσχημα την υπερασπί-σας... Τί άτυχία ωστόσο για σας να μη συμφωνή με τα γεγονότα! "Εμπρός, λοιπόν, (Το τέλος στη σελίδα 47)

Το χρέμμα μιας έμης

Δραματικό πρωτοχρονιάτικο διηγηματάκι

Της συγχρόνου Γαλλίδος συγγραφέως

ΚΛΩΝΤ ΝΙΚΟΛ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς.
Η Πωλέτ, φορτωμένη με διάφορα πακέτα, έπεριούσε όχι μακριά από το γραφείο του Ρενέ.
Ξαφνικά, χωρίς κανένα λόγο, έσκέφθηκε ν' άνεβη μια στιγμή για να ιδη τον σύζυγό της.
Στον προθάλαμο, συνήντησε τη γραμματέα του:
—Ο κύριος είναι εδώ;
—Όχι, κυρία. Μόλις έδωκε.
Η Πωλέτ έσταμάτησε διστακτικά:
—Δεν θ' άρνηση, φαντάζομαι..., είπε.
—Δεν το πιστεύω ούτε κι' εγώ, έκαμε γραμματέως.
Η Πωλέτ έπροχώρησε προς την πόρτα.
—Οα τον περιμένω, είπε.
Το γραφείο του Ρενέ ήταν θυθισμένο στο μισοσκόταδο.

Η Πωλέτ έγυρισε το διακόπτη και έπλησίασε στο τραπέζι, που ήταν φορτωμένο από φακέλους και χαρτιά. Σαν να ήταν Ιεροσολία αυτό, που έκανε, έφερε το χέρι της έπάνω σ' αυτά και έρριξε μερικές ματιές έδω κι' εκεί.
Ξαφνικά, το βλέμμα της έπεσε έπάνω σε γραφή μόλις πριν από λίγη ώρα. Ο γραφικός χαρακτήρ ήταν του Ρενέ. Κανένα σπουδαίο έγγραφο; Όχι. Ένα τρυφερό, πολύ τρυφερό γραμματάκι.

Η Πωλέτ το πήρε στα χέρια της και έδιδάσσε:

«Αγαπημένη μου, η τύχη θέλησε να χωρισθούμε την ήμερα ακριβώς που ένας καινούργιος χρόνος αρχίζει για τον μεγάλο έρωτά μας... Οι υποθέσεις μου με αναγκάζουν να άπομακρυνθώ για λίγες ήμερες από το Παρίσι... Τί άμορφη που θα ήταν αυτή η Πρωτοχρονιά για μας! Θα σέ ένοιωθα τόσο κοντά μου... Άλλά και πάλι, παρ' όλη την άπόσταση που θα μάς χωρίζη, θα είμαι αύριο όλες τις ώρες και όλες τις στιγμές κοντά σου, γύρω σου... Σου γράφα, προτού να φύγω, αυτές τις λίγες γραμμές για να σου το πώ. Μην γελάσης, μη νομίσης ότι αυτό είναι παιδιάστικο έκ μέρους μου. Θα λά-

Και, με μια γρήγορη κίνηση, άνέβηκε στο βαγόνι. Άμέσως έπειτα έμφανίστηκε στο παράθυρο.
—Σέ αγαπώ..., ψιθύρισε η Πωλέτ.
—Παιδί, άπήντησε άπλά ο Ρενέ, ενώ το βλέμμα του χανόταν βαθειά μέσα στη νύχτα που άπλωνόταν έπάνω από το Παρίσι.
Το τραίνο ξεκίνησε έπειτα από μερικά λεπτά.

Τα κλεισμένα παραθυρόφυλλα άφηναν ένα λιγοστό φώς να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο.

Και όμως η Πωλέτ είχε την έντύπωση ότι το δωμάτιό της ήταν πλημμυρισμένο από φώς. Με μισοκλειστά τα μάτια, περίμενε την άφιξη του γράμματος αυτού που άνεκάλυψε τυχαία χθες το άπόγεμα και που η άναμονή του την γέμιζε από μιαν άνέκφραστη εύδαιμονία. Τυλιγμένη μέσα στο πενιοιάρ της, συλλογιζόταν τον Ρενέ. Η άπόσταση που τους έχωριζε μεγάλωνε σέ κάθε γύρισμα των τροχιών του τραινου κι' όμως ένόμιζε ότι βρισκόταν τόσο πολύ κοντά του... Μήπως κι' αυτός, άλλως τε, δεν θα την σκεφτόταν την ώρα αυτή; Μήπως κι' αυτός δεν θα ήταν το ίδιο εύτυχισμένος στη θύμησή της;...

Η άναμονή παρατάθηκε επί άρκετην ώρα.

Τέλος, σέ μια στιγμή, έμφανίζεται η ύπηρετρια.

—Το ταχυδρομείο της κυρίας, έκαμε και άπόθεσε έναν δίσκο γεμάτο γράμματα έπάνω σ' ένα τραπέζι.

Η Πωλέτ άπλωσε νευρικά το χέρι της έπάνω σ' αυτά. Τα κύτταξε ένα - ένα, άλλά το γράψιμο του άνδρός της δεν ύπήρχε σέ κανέναν από τους φακέλους.
Άλλά, πώς συνέβαινε αυτό; Δεν της έγγραφε: «Θα λάβης το γράμμα μου αύριο το πρωί, μόλις ξυπνήσης...»; Μήπως ο Ρενέ δεν το βρήκε την τελευταία στιγμή που ήθελε να φύγη; Άλλ' όχι, αυτό δεν ήταν δυνατόν. Μήπως, άλλως τε, δεν θα μπορούσε να γράψη ένα άλλο; Τότε; Ίσως έγινε κάποια καθυστέρηση... Θα περίμενε το άπογευματινό ταχυδρομείο...

Λίγη ώρα άργότερα, άκουσε ένα έλαφρό χτύπημα στην πόρτα. Ήταν η ύπηρετρια και πάλι, που έφερνε ένα τηλεγράφημα.

Η Πωλέτ το άνοιξε με άδιαφορία, γιατί ήταν βεβαία ότι δεν προερχόταν από τον Ρενέ.

Άλλά, έκπληκτη, έδιδάσσε:
«Χρόνια πολλά. Θα έπιστρέψω σύντομα. Πολλές εύχες για τον καινούργιο χρόνο.

Ρενέ.»

Η Πωλέτ είχε καταλάβει τώρα. Πώς μπόρεσε ν' άπατηθή τόσο πολύ!... Το γράμμα που έδιδάσσε χθες δεν άπευθυνόταν σ' αυτήν. Προωριζόταν για κάποιαν άλλη, για την άγνωστη αντίζηλο, που της είχε κλέψει την καρδιά του Ρενέ...

Όλα άναποδογυρίζονταν τώρα γύρω της: το ταβάνι, το πάτωμα, τα έπιπλα... Πόση ώρα έμεινε στη θέση αυτή; Δεν θα μπορούσε να το πη.

Η έμφάνισις της ύπηρετριας, που μπήκε για τρίτη φορά, την έκαμε να σνέλθη.

—Η κυρία θα γευματίση στο δωμάτιό της;

—Όχι, δεν θα φάω σήμερα... Κλείσε καλά τα παράθυρα... Τό φώς με πειράζει... Έχω πονοκέφαλο...

—Η κυρία είνε πολύ άσχημη είδησι; Έλαβε καμμιάν άσχημη είδησι;

—Ναι, πράγματι, έλαβα μια πολύ άσχημη είδησι... την άναγγελία ενός θανάτου... Πηγαινε, Φρανσουά... δεν έχω άνάγκη από τίποτε...

Η ύπηρετρια έφυγε, άφοι έκλεισε καλά τα παράθυρα και τράβηξε τα βαρεία παραπετάσματα. Και τότε η Πωλέτ ριχτηκε στο κρεβάτι της και έρχισε να κλαίη, ν άκλαίη με λυγμούς...

ΚΛΩΝΤ ΝΙΚΟΛ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ- ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ —
Εγώ που γράφω τις γραμμές αυτές... είμαι πεθισμένος! Ναι, νεκρός και θαμμένος! Άρωθήσετε στην πόλι που γεννήθηκα θά σάς πούν ότι ήμουν ένα από τα πολλά θύματα της τρομερής εκείνης χολέρας που έκαμε τόση θραύσι στη Νεάπολι το 1884 και ότι τα κόκκαλα μου άρχισαν πιά να λιώνουν μέσα στο μαυσωλείο των προγόνων μου όπου μ' έθαψαν.
Ναι, είμαι πεθαμένος, και όμως... ζω! Νοιώθω το θερμό αίμα του αίμα νέου μόλις τριάντα χρονών να ρέη στις φλέβες μου. Νοιώθω μέσα μου τη σφρίγος της ζωής, το σφρίγος εκείνο που δίνει ζωή και δύναμι στο έλέμμα μου και διατηρεί το σώμα μου εύθυ-
τενές και ύπερφυανο.
Ναι... είμαι ζωντανός, μολονότι όλος ο κόσμος με νομίζει πεθαμένο...

Ετσι αρχίζει την Ιστορία του ο κόμης Φάβιος Ρομάνι, ο μόνος κληρονόμος μιας κολούς, σιασας περιουσίας και άρχηγός του Ιαχυρού οίκου των Ρομάνι. Ορφανός από γονείς, σέ ηλικία 17 έτών συνέδεη άδελφικά με τον πτωχό ζωγράφο και συνμηλικό του Γκούιντο Φερράρι, ο όποιος τον συντρόφευε τακτικά στην άπέραντη θύλα του Παρ' όλον ότι απέφυγε τις γυναίκες, μια μέρα συνήντησε τυχαία μιαν έξαιρετικά άμορφη νέα, τη Νίνα μοναχοκόρη ενός Φλωρεντινού εύγενος που ήταν οικονομικός κατεστραμμένος της οποίας και δεν άργησε να παντρευθή. Η Νίνα είχε άνατραφή και σπουδάσει σ' ένα δνομαστό για την άσπιρότητά του μοναχική και όταν παντρεύτηκε έθεωρείτο σαν μια άθωα, άγνη παιδούλα. Ένα χρόνο άργότερα ο Φάβιος Ρομάνι άποκόμισε μια κόρη που τηνώνομασαν Στέλλα. Η εύτυχία του, κοντά στην οικογένειά του και τον άνασπιμένο του φίλο ήτοι άπόλυτη όταν το θέρος του 1884, ένέσκηψε στη Νεάπολι σκορπίζοντας παντού την καταστροφή και τον θάνατο ή χολέρα.

Τα θύματα ήσαν πάμπολλα και μια μέρα που ο Ρομάνι είχε θγη έξω από την θύλα του ένοιωσε ξαφνικά κάποια ζάλη. Ένας μοιγός τον ώδηγηση σ' ένα παιδογέλο και παρκεκάλεσε τον ξενόδοχο να τον περιποιηθή. Η ζάλη του όμως έακαλούθησε και σέ λίγο έγασε τις σισθήσεις του...

Όταν συνήλθε θρέθηκε μέσα σέ βαθύ σκοτάδι. Προσάθηκε να κινηθή και με φρίκη του διεπίστωσε ότι βρισκόταν μέσα σ' ένα φέρετρο. Έπίσης την μνήμη του και κατάλαβε τί συνέθε. Τόν εξέλασαν ως πεθαμένο και τον έθαψαν. Έκαμε μια προσπάθεια έδιδάσε το φέρετρο, τινάχτηκε έξω άπ' αυτό και τότε διεπίστωσε ότι είχαν τοποθετήσει το φέρετρο του στο οικογενειακό του μαυσωλείο. Έξηνητλημένος καθώς ήταν άκούμπησε στη σκάλα που συνήντησαν τα πόδια του στο σκοτάδι κι' άποκοιμήθηκε. Οι πρώτες λάμψεις της αύγης του επέτρεψαν να διακρίνη τη σκάλα την οποία άνέβηκε διαστικά και έφθασε στη σιδερένια πόρτα του μαυσαίου. Προσάθηκε να την άνοιξη, άλλά με φρίκη του διεπίστωσε πως ήταν κλειδωμένη!)

2ον

Εφώνεα με όλη τη δύναμι που μουδινε ή άπελπισία, άλλά μόνο ή σιωπή μου άπήντησε. Ήταν βέβαια πολύ νωρίς ακόμα κι' άποφάσισα να περιμένω ως την άνατολή του ήλιου. Καθώς έκάθησα έπάνω στο πρώτο σκαλοπάτι και κύτταξα προς τα κάτω, κάτω το λευκό, στη μέση σχεδόν της σκάλας, μου τράβηξε την προσοχή. Κατέβηκα και είδα ότι ήταν ένα μεγάλο κερί άπ' εκείνα που χρησιμοποιούν συνήθως οι ψάλτες στις κηδείες.

Αν είχα τουλάχιστον ένα σπύργο, θα μπορούσα να περιεργασθώ το έσωτερικό του μαυσωλείου. Μηχανικά, έβαλα το χέ-

ρι στην τσέπη του πανταλονιού μου. Η χαρά μου δεν περιγράφεται όταν, έκτός από το πορτοφόλι, τα κλειδιά μου, και μερικά έπισκεπτήρια, άνεκάλυφα κι' ένα μικρό κουτί κερνία σπύργα. Άυστυχώς, δεν βρήκα και τη σιγαροθήκη μου. Ήταν άσημεία, κι' άσφαλώς ο καλός εκείνος μοιγός θα την είχε παραδώσει στη γυναίκα μου μαζί με το ρολόι και την άλυσίδα μου.

Άναψα το κερί και ξανακατέβηκα τη σκάλα. Με είχε πιάσει μια άκράτητη έπιθυμία να ξαναϊδώ το φέρετρό μου. Το μυστηριώδες αυτό φέρετρο, άρπαξα ένα μεγάλο μυτερό λιθάρι κι' άρχισα να χτυπά δυνατά το σκέπασμά του, που σέ λίγο έσωτερικό του μαυσωλείου, που μέσα στο σκοτάδι μου φάνηκε άπέραντο, έμοιαζε με ζωμάτιο συνθηθισμένο μεγέθους, στο βάθος του οποίου διέκρινα, με τη βοήθεια της φλόγας του κεριού μου, το ξύλινο κιβώτιο που επί τόσες ώρες ήταν ή κατοικία μου!

Έπλησίασα και το έζήτησα με προσοχή. Τό ξύλο από το οποίο ήταν κατασκευασμένο το περίεργο αυτό φέρετρο ήταν πολύ λεπτό και σ' αυτό ακριβώς χρωστούσα την σωτηρία μου. Έπρόσεξα μέ-

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΤΙΛΕΤΟ

Τό περιεχόμενο του φερέτρου άντιπροσώπευε μιαν δολόληρη άμύθητη περιουσία, περιουσία που ούτε κι' ένας αυτόγράφωρ δεν θα μπορούσε να άνεύρει. Έμέτρησα πεντακόσια σακουλάρια, τα μισά από τα όποια περιείχαν χρυσά νομίσματα και τ' άλλα μισά, κομμάτια άνεκτήματα. Περιδέματα, τιάρες, βραχιόλια, ρολόγια, έλγυαίδες, κι' άλλα κοσμήματα άνακατεμένα με πολύτιμους λίθους, διαμάντια, ρουμπίνια, σμαράγδια και όπάλλα, μερικοί από τους όποιους ήσαν έξαιρετικού μεγέθους.

Κάτω από αυτά, άνεκάλυφα δολάρια μεταξωτά και βελούδινα κομμάτια καθώς και χρυσοκεντημένα ύφασματα, όλα τυλιγμένα μέσα σέ χονδρό άδιάβροχο, στο έσωτερικό του οποίου είχε ριχθή μεγάλη ποσότης ναφθαλίνης και καμφοράς. Υπήρχαν επίσης δεκάδες μέτρων πολυτιμότητας παλμής νταντέλλας, δυό μεγάλες χρυ-

σα και είδα έναν μικρό άσημένο σταυρό. Άμέσως έσκέφθηκα τον μοναχό. Η συνείδησις του ήρωικού εκείνου άνθρώπου δεν του επέτρεψε να με θάψη χωρίς το ιερό αυτό σύμβολο κι' έβαλε τον σταυρό έπάνω στο στήθος μου, από το όποιο κι' έπεσε την στιγμή που βγήκα από το φέρετρό μου. Τόν έβρίθνα με εύλάβεια και τον έβαλα στην τσέπη μου, άποφασισμένος, άν ποτέ ξανασυναντούσα τον άγιο πατέρα, να του διηγηθώ την περιπέτειά μου, ως άπόδειξιν δέ της άλήθειας των λόγων μου να του έπιστρέψω τον σταυρό, που άσφαλώς θ' άνεγνώριζε.

Ξανακύτταξα προσεκτικά το φέρετρό μου. Έπάνω στο σκέπασμα, με μεγάλα μαύρα γράμματα, ύπήρχε το όνομά μου, «Φάβιος Ρομάνι», και ή ήμερομηνία της γεννήσεώς μου. Κάτω ύπήρχε μια λατινική επιγραφή, που μ' έλληροφορούσε ότι πέθανα από την χολέρα στις 15 Αύγουστου 1884, δηλαδή χθές, μόλις χθές! Καί σ' έμένα φαινόταν ότι είχε περάσει δολόληρος αιώνας!

★

Προς τ' άριστερά και λίγο πιο μακριά από το δικό μου φέρετρο, βρισκόνταν οι τελευταίες κατοικίες του πατέρα και της μητέρας μου, κι' άκόμη λίγο πιο πέρα διέκρινα κι' άλλο φέρετρο έξαιρετικά μέλου σχήματος. Ποιανού νάταν άραγε; Σέ ποιόν από τους προγόνους μου ν' άνήγε; Έπλησίασα για να διεκρινίσω το στήθριο, όταν διέκρινα ένα μικρό άντιεμένο κατά γής που άντιπροβόλουσε άπό τη φλόγα του κεριού μου. Τό πέρα το χέρι μου και με έκπληξε είδα ότι ταν ένα είδος καρφίτσας που άποτελείτο από ένα μεγάλο μαργαριτάρι περιτριφυμένο από διαμάντια. Ίσως ν' άνήγε στον άγνωστο πρόγονό μου που τό φορούσε την στιγμή του ένταφιασμού του, έσκέφθηκα, κι' έπλησίασα για να έξετάσω καλύτερα το φέρετρό του. Τό σκέπασμά του, που ήταν κατασκευασμένο από χοντρό ξύλο, ήταν πρόχειρα καρφωμένο και δεν είχε καμμιάν επιγραφή. Έδοκίμασα να το σπρώσω, όταν ένας μινός δερμάτινος σάκος έκύλισε έξω κι' έπεσε στα πόδια μου. Τόν έσήκωσα, τόν άνοιξε και... έμεινα κατάπληκτος: Ήταν γεμάτος από χρυσά νομίσματα!

Μόλις συγκρατώντας την άνυπομονησία μου να μάθω τί περιείχε επί τέλους το υπεχώρησε... Ποτέ δεν θα ξεχάσω τό εκπληκτικό θέαμα που παρουσιάσθηκε έμπρός στα μάτια μου.

σοι δίσκοι αφανίσαντο τέχνης και ιεσσε-
μα χρυσά ποτήρια πρωτότυπης κα-
...ης. Κι' άλλα πολλά ακόμη αντικείμενα με-
γάλης αξίας υπήρχαν εκεί, το σπουδαιό-
τερο όμως από όλα, που το βρήκα στο
βάθος του φερέτρου. Ήταν δεσφιδες όλ-
κληρες χαρτονομισμάτων, των οποίων η
αξία ανήρχετο σε πολλά εκατομμύρια
φράγκα.

Εβούτηξα τα χέρια μου με άπληστία
μέσα στο φέρετρο κι' έχάιδεπα το πλού-
σιο περιεχόμενό του... Όλος αυτός ο
θησαυρός ήταν δικός μου ούς! Τόν
βρήκα στον δικό μου τάφο... κι' άσφα-
λώς είχα το δικαίωμα να τον θεωρήσω
ως κτήμα μου.

Αλλά πώς θρεθ' εκεί όλη αυτή η
περιουσία; Ποιός την άπεκρυψε μέσα
στο οικολογικό μου μυσ-
σωλείο χωρις να το ξέρω;

★
Ένα ζωγραφισμένο στίλετο που δεν το
είχα αντίληφθ' ως την στιγμή εκείνη, έ-
πάνω στην πλευρά του φερέτρου που ή-
ταν γυρισμένα στον τοίχο, μουδωσε την
απάντησι: Αποταί!

Το κόκκινο στίλετο ήταν το άγνωστο
έμβλημα του διαβολήτου ληστού
Καρμέλο Νέρη, που με την αίμοχαρή συμ-
μορία του λημνόνταν, από πολλά χρόνια,
την περιφέρεια του Παλέρμου.

—Όστε έτσι, αγαπητέ μου φιλαράκο
Καρμέλο! Είσαι πονηρός σαν άλεπου και
η ιδέα σου ήταν πραγματικά θαυμασία.
Ποτέ σου όμως δεν υπέθεσες ότι θα βρι-
σκοταν κάποιος ν' άντισυχήσει τους πε-
θαμένους. Όρισμένως αυτή τη φορά λο-
γάριασες χωρίς τον ξενόδοχο. Τά όμορ-
φα αυτά κοσμήματα και τα χρήματα θα
είνε άσφαλέςτ'ερα στα δικά σου χέρια
παρά στα δικά σου, φιλάτε Καρμέλο!

...Πώς όμως κατώρθωσε ο Νέρη και
οι σύντροφοί του να μπουν στο μυσσω-
λείο των προγόνων μου; Μυστήριον!...
έκτος πιά αν είχαν άντικειδ'ι.

★
Εκείνη άκριβώς τη στιγμή, το κερί
μου έσβυσε απότομα κι' έμεινα στο σκο-
τάδι. Έτοιμαζόμουν να τ' άναψω πάλιν,
όταν με έκπληξε μου είδα μιάν άκτίνα
φωτός να εισχωρή, ανάμεσα από τον τοί-
χο, μέσα στον νεκρικό εκείνον θάλαμο.
Έπλησίασα κι' ανέκαλψα μιά τρύπα,
από την οποία εύκολα μπορούσαν να πε-
ράσουν τρία δάχτυλα. Άναψα άμέσως
το φως κι' ανέκαλψα ότι τέσσερες μεγά-
λες τετράγυνες πέτρες είχαν άφαιρεθ' ά-
πό τον τοίχο κι' είχαν άντικατασταθ' ά-
πό χονδρούς κορμούς των εκεί κοντά δέν-
δων!

Κουράστηκα πολύ όσπου να μετακινή-
σω τους βαρείς αυτούς όγκους, τελικά
όμως κατώρθωσα ν' άνοίξω μιά δίοδο
της οποίας το άνοιγμα ήταν άρκετό για
να περάσει απ' αυτήν ένα ανθρώπινο σώ-
μα.

—Όστερα από λίγα λεπτά, ήμουν έφ-
ξω από το μυσσωλείο. Έλεύθερος! Ε-
λεύθερος να ξανάρθω στη ζωή και στον
κόσμο της οποίας τον άνοιγμα ήταν άρκετό για
να περάσει απ' αυτήν ένα ανθρώπινο σώ-
μα.

ΣΑΝΑΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ...
Πρώτη μου δουλειά ήταν να ξαναβάλω
μέσα στο φέρετρο όλους εκείνους τους
θησαυρούς. Για την ώρα, κράτησα μονά-

χα δυο σακκούλ'ια, το ένα με χρυσά
νομίσματα και τ' άλλο με πολύτιμα κο-
σμήματα. Έτοποθέτησα στο σκέπασμα του
φερέτρου στη θέσι του, με την δεξιό-
τητα ότι κανένας δεν θα τ' άνοιγε, εκτός
πιά αν εν τώ μεταξύ ξανάρχονταν η
ληστοία για να φέρουν κι' άλλους θησαυ-
ρούς. Έχ'ωσα τα σακκούλ'ια στην τσέ-
πη του πανταλονιού μου και βγήκα από
την τρύπα, την όποιαν έφραζε μετά κα-
λά με κορμούς και θάμινους, ούτως ώστε
κανείς να μη μπορή ποτέ να μαντεύσει
την ύπαρξή της. Τό κοστούμι μου, κάθε
άλλο βέβαια παρά εύπαρουσίασ'ό ήταν,
εκείνοι όμως που θα συναντούσα στο δρό-
μο θα μ' έπαιρναν για κανέναν από τους
άμεσητους ζητιάνους της Νεαπόλεως. Εί-
χα, άλλωστε, σκοπό να πάω κατ' εύθειαν
σ' ένα κατάστημα, για ν' αγοράσω μιά
έτοιμη φορεσιά.

Και τώρα, έμπρός προς την εύτυχία!
Βγήκα από το νεκροταφείο, χωρίς να
συναντήσω κανέναν και τράβηξα τόν με-
γάλο δρόμο που ώδηγούσε προς την Νεά-
πολι. Καμιά εκατοστή βήματα μπροστά
από μένα, προχωρούσε ένα φορτωμένο καρ-
ροτσάκι. Άνοιξα το βήμα μου κι' όταν
το έπλησίασα, είδα με μεγάλη μου εύχα-
ρίστησι πως ήταν φορτωμένο με όρεκτι-
κώτατα σταφύλια. Ο άγωνιάτης κοιμόταν
μακαρίως και τόν άγγιξα σ'όν όμο για
να ξυπνήσει. Τινάχθηκε από την θέσι του
και κατατράμαζε όταν με είδε. Έπήδησε
κάτω από το καροτσάκι, έγονάτισε μέσα
στον σκονισμένο δρόμο, έξορκίζοντάς με
έν όνόματι της Παναγίας, του Άγίου Ί-
ωσήφ και όλων των άλλων άγιων να του
χαρίσω τη ζωή.

Έγέλασα, μη μπορώντας να καταλάβω
τί ήταν εκείνο που του προξενούσε τόσο
φόβο.

—Σήκω επάνω, καλέ μου άνθρωπε. Τό
μόνο πράγμα που θέλω από σένα είναι
μερικά σταφύλια, που θα σου τα πληρώσω.
Λέγοντας αυτά, τοίρριξα ένα μικρό νό-
μισμα.

Σηκώθηκε τρέμοντας ακόμη και, παρα-
τηρώντας με ύποπτα, μουδωσε μερικά στα-
φύλια. Και βάδοντας άμέσως το νόμισμα
στην τσέπη του, επέδρασε επάνω στο άμα-
ξί του κι' έφυγε, όσο μπορούσε γρηγο-
ρώτερα, χωρίς να πη λέξι.

Η συμπεριφορά του μου φάνηκε παρά-
ξενη. Άσφαλώς ο άμαξής αυτός χωρικός
θα μ' έπηρε για κανέναν ληστή ή κανένα
φάντασμα! Έφραγα τα σταφύλια με με-
γάλη λαίμαργία κι' έπροχώρησα προς την
πόλι, όπου κι' έφθασα σε λίγο.

Οι διαβάτες μ' εκύτταζαν με περιέργεια,
άλλά δεν έδινα καμιά προσοχή. Σ' έναν
στενό ακάθαρτο δρόμο, ανέκαλψα ένα
κροδ παλαιπωλείο, από την άνοιχτή πόρ-
τα του όποιου διέκρινα μεταχειρισμένες
φορεσιές κρεμαμένες επάνω σ' ένα σχοι-
νί. Στην πόρτα στεκόταν καπνίζοντας την
πίπα του ο καταστηματάρχης, ένας ήλιμι-
ωμένος άνθρωπος, αληθινός τύπος Ναπο-
λιτάνου.

Μπήκα στο κατάστημα και διάλεξα μιά
ψαράδικη φορεσιά που ήταν σχεδόν και-
νούργια. Την έφόρεσα άμέσως, πριν φύ-
γω όμως έβριξα μιά ματιά σ' έναν καθρέ-
φτη για να ιδώ πώς μου πήγαινε. Έμει-
να κατάπληκτος όταν είδα τόν εαυτό μου.
Για μιά στιγμή, άμφέβαλα αν πραγματικά
ήμουν εγώ! Εκείνος που φαινόταν μέσ' στον
καθρέφτη. Είχα γεράσει! Όλα τα κόκκι-
λα του προσώπου μου διακρίνονταν κι' α-
ρά, τα μάτια μου είχαν μπει μέσα στις
κόνυχες τους, ή έκφρασίς μου είχε πάρει
κάτι τό άγριο, ένφ' ατά μαλλιά μου ή-
ταν κατάλευκα! Ο πολήτης τόν σταφυ-
λιών δεν είχε άδικο να τρομάζει όταν με
είδε. Άραγε ή γυναίκα μου, ο Γκουίντο,

θα με άναγνωρίσουν; Τό άμφέβαλα πο-
λύ. Δύσκολα μπόρεσα να συγκρατήσω τα
δάκρυά μου.

—Θάρρος, Φάβιε, είπα. Φανού ένδρα.
Τί πειράζει αν τα μαλλιά σου είναι ά-
σπρα ή μαύρα; Τί πειράζει αν τό πρόσω-
πό σου άλλαξε, αφού ή καρδιά σου είναι
σταθερή; Όταν ή Νίνα σου μάθη τί ή-
πόφερες δεν θα δεκαπλασιαστή ή αγάπη
της; Ένα τρυφερό άγκάλιασμά της δεν
θα είναι άρκετό για να σ' ανταμείψει για
τις ταλαιπωρίες σου και να σε κάμη πάλι
νέον;

«ΘΕΕ ΜΟΥ! ΓΙΑΤΙ Μ' ΕΒΟΗΘΗΣΕΣ
ΝΑ ΒΓΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΜΟΥ!».

Βγήκα από το κατάστημα άποφασισμέ-
νος να μην πάω στη βίλλα μου ως τό
βράδυ. Φοβήθηκα ότι ή ξαφνική εμφάνι-
σίς μου έμπρός στην Νίνα θα την έτρώ-
μαζε και έθεώρησα προτιμότερο να παρου-
σιασθώ όταν θα ήταν πιά σκοτεινά.

Άρχισα να περιπλανώμαι στους ερξ-
μούς. Η χολέρα είχε αφήσει παντού ίχνη
της διαβάσεώς της. Κάθε πέντε λεπτά περ-
νούσε και μιά κηδεία. Σε λίγο, βρέθηκα
έμπρός στο μικρό πανδοχείο, όπου με εί-
χαν μεταφέρει πρό του... θανάτου μου,
στο όποιο και μπήκα. Ο ξενόδοχος, ο
Πέτρος, ήταν εκεί και μ' έκάλημέρισε, χω-
ρίς βέβαια να ύποπτευθ'ι ποιός ήμουν.

—Έρχεσαι από μακρινό ταξίδι, φίλε
μου; είπε. Πώς έπηρε το ψάρεμα;
—Καλά, απήντησα, κι' έσύ; Ποιά είνε
τα νέα της χολέρας;

—Άγες Ίωσήφ, είπε, κάνοντας τό
σταυρό του. Τί καταστροφή! Οι άνθρω-
ποι πεθαίνουν όπως οι μύγες. Χθες ά-
κόμα έχασαμε έναν από τους άριστοκρά-
τες μας. Άκουσες ποτέ να μιλούν για
τόν πλούσιο κόμητα Ρομάνι;

—Απήντησα άρνητικά κι' έφερα στα
χείλη τό φλυτζάνι του καφέ που μου εί-
χε έτοιμάσει στο μεταξύ ο ξενόδοχος.

—Λοιπόν, ο κόμης Ρομάνι, έξακολού-
θησε ο Πέτρος, ήταν ένας από τους πλου-
σιώτερους και πιά αγαπητούς εύγενείς
της Νεαπόλεως. Χθες τό πρωί ο μονα-
χος Φρά Κυριάνο τόν έφερε εδώ. Είπε
προσδληθ'ι από τη χολέρα και πέντε ώ-
ρες άργότερα ήταν πεθαμένος και τόν
θάψαμε πριν δύση ο ήλιος.

—Και τί σχέση έχει αν ήταν πλούσιος,
είπα. Η χολέρα προσβάλλει τό ίδιο
πλούσιους και φτωχούς.

—Έχεις δίκιο, αγαπητέ μου, απήντη-
σε ο Πέτρος. Ο δυστυχισμένος μοναχός
μ' όλη του τη φτώχεια δεν κατώρθωσε
να διαφύγ'ι τόν θάνατο.

—Ποιός μοναχός; ρώτησα καθώς άνα-
τινάχθηκα από τό καθισμά μου.

—Ο πάτερ Κυριάνο. Έμεινε κοντά
στον κόμητα ως την τελευταία του στι-
γή, κι' όταν πέθανε έβαλε τό σταυρό
του μέσα στο φέρετρο. Μετά την ταφή,
πήγε στη βίλλα κι' αφού άνήγγειλε στην
κυρία κόμησσα τό θλιβερό γεγονός, της
παρέδωσε τό ρολόι, τό δαχτυλίδι και την
σιγαροθήκη του άνδρός της.

«Δυστυχισμένη Νίνα», έσκέφθηκα.

—Αυτήθηκε πολύ; ρώτησα.

—Πώς θες να τό ξέρω; Ο άγιος αθ-
τός μοναχός δεν είχε τίποτε, παρά μω-
νάχα ότι ή κόμησσα λιποθύνησε. Άλλά
τί σημασία έχει αυτό; Οι γυναίκες λιπο-
θυμούν με τό παραμικρό... Λοιπόν, ο κα-
λός Κυριάνο προσεβλήθη από τη χολέ-
ρα μόλις επέστρεψε από τόν ένταφιασμό
του κόμητος, σήμερα δέ τό πρωί πέθανε
στο μοναστήρι.

★
Εκείνη τη στιγμή οι μελαγχολικές μας
σκέψεις διεκόπησαν απότομα στο αντί-
κρουσμα κάποιου διαβάτου που έπέρασε

έξω από την άνοιχτή πόρτα του καφε-
νείου. Ήταν ο Γκουίντο Φεράρι — ο
φίλος μου! Με κατέλαβε μιά άκράτητη
έπιθυμία να τρέξω έξω, να τού μιλήσω
και να τού πώ ότι ήμουν ζωντανός, μα
με πολύν κόπο κατώρθωσα να συγκρατη-
θώ. Περπατούσε σιγά καπνίζοντας. Τό
πρόσωπό του ήταν γελαστό και στην
μπουτονιέρα του υπήρχε ένα ροζ τριαν-
τάφυλλο...

Φαινόταν τελείως εύτυχισμένος... Και
όμως, έγώ, χθες ακόμα πέθανα. Τόν
κύτταξα όνν ήλίθιος. Πώς ένας άνθρω-
πος τού όποιου τό πένθος ήταν τόσο
πρόσφατο μπορούσε να φαίνεται τόσο εύ-
τυχισμένος και νάχη και λουλουδι στο πέ-
το του; Για μιά στιγμή με κατέλαβε έ-
νας άνεξήγητος φόβος, που όμως διαλύ-
θηκε άμέσως.

Την χαρούμενη έκφρασι του προσώπου
του την απέδωσα στη φαντασία μου, όσο
για τό τριαντάφυλλο υπέθεσα ότι θα τού
τό είχε προσφέρει ή μικρή μου Στέλλα
και τό φορούσε προς χάριν της και ότι
έχ'ασε να τό βγάλ'ι όταν έφυγε από τη
βίλλα. Φυσικά, ο Γκουίντο δεν φορούσε
πένθιμο κοστούμι, άσφαλώς όμως θα
τού ήταν άδύνατον να προηγευθ'ι μαύ-
ρο μέσα στο μικρό χρονικό διάστημα που
έμεσολαβούσε από την ώρα του θανάτου
μου.

Έμεινα λίγη ώρα ακόμη στο πανδο-
χείο, περιπλανήθηκα μετά και πάλι στους
δρόμους της πόλεως, ως ότου, ύστερα
από τη δύσι του ήλιου, έφθασε πιά και
ή ποθητή στιγμή του γυρισμού μου κον-
τά στα τρία προσφιλ'η μου όντα.

ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Έπηρε τόν άνηφορικό δρόμο προς τη
βίλλα κι' ύστερα από ένα τέταρτο της
ώρας, έφθασα έμπρός στη μεγάλη σιδε-
ρένια πόρτα του κήπου. Έπειδή όμως δεν
ήθελα ακόμη να μ' αντίληφθ'ι κανείς, πη-
γα από μιά μικρή πλαγία εύσοδο, που ώ-
δηγούσε στα διαμοίσματα των υπηγε-
των. Έτάχυνα τό βήμα μου κι' έπλησία-
σα προς την επαύλη, ένφ' ή καρδιά μου
γοργοχτυπούσε από συγκίνηση. Σε λίγο,
σε λίγα μόνο λεπτά, ή λατρευτή μου γυ-
ναικούλα θάταν στην άγκυλιά μου και θα
μπορούσα να σφίξω τό γέρι του Γκουίν-
το και να φιλήσω τό γλυκό προσώπάκι
της μικρής μου Στέλλας.

Αλλά... τί ήταν ο θόρυβος που άκου-
α; Δεν ήταν γέλιο; Ένα γέλιο ήχη-
ρό, εύτυχισμένο; Ρίγος με κατέλαβε κι'
έμεινα καρφωμένος στη θέσι μου.

Κι' όμως δεν γελιόμουν. Ήταν τό
γέλιο της Νίνας, της γυναίκας μου! Πώς
μπορούσε να γελά ένφ' ήξερε ότι έ-
γώ ήμουν πεθαμένος; Εκείνη τη στι-
γή, κάτω από τό άμυδρο φως, διέκρινα
μιάν άσπρη ρόμπα ανάμεσα από τα πυκνά
φυλλώματα των δένδρων. Εύτυχώς από
τη θέσι μου έβλεπα χωρίς να φαίνομαι.
Και πάλι τό ίδιο εύτυχισμένο εκείνο γέ-
λιο αντίχρησε στο σιωπηλό εκείνο περι-
βάλλον.

Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Ήταν δυνα-
τόν ή γυναίκα μου να ήταν πραγματικά
εύτυχισμένη την άλλη μέρα του θανάτου
του συζύγου της;... Κι' έγώ που φαντα-
ζόμουν ότι θα την έβρισκα μόνη στο δω-
μάτιό της με τό μάτια κατακόκκινα από
τά πολλά δάκρυα ή γονατισμένη έμπρός
στην εικόνα της Παναγίας να προσεύχε-
ται για την άνάπαυσι της ψυχής μου!...
—Ω, πόσο κοινού είμαστε έμεις οι άν-
δρες όταν αγαπούμε!...

Εκείνη τη στιγμή μού ήρθε μιά τρο-
μερή σκέψη. Μήπως ή Νίνα τρελλάθηκε
από τη λύπη; Έσκυφα να ντυθώ κα-
λύτερα. Η γυναίκα μου δεν ήταν μόνη.

Κοντά της δρισκόταν ο φίλος μου Γκου-
ίντο Φεράρι.

Δεν έδωσα όμως καμιά σημασία σ'
αυτό. Τό έθεώρησα ως τό πιά φυσικό
πράγμα του κόσμου. Ο Γκουίντο ήταν
σχεδόν άδελφός μου και ήταν καθήκον
του να παρηγορή τη Νίνα... Άλλά...
Θεέ μου!... Τί ήταν εκείνο που είδα!...
—Ω, Θεέ μου, γιατί δεν πέθανα; Γιατί
μ', έβόηθες να βγώ από τό φέρετρό
μου, όπου άναπαύόμουνα ειρηνικά;...

★
Οι τρομερές ώρες που πέρασα μέσα
στο μυσσωλείο δεν ήταν τίποτε έμπρός
στη φρικτή άγωνία και τό μαρτύριο που
υπέφερα εκείνη τη στιγμή. Και σήμερα
άκόμα άπορώ πως κατώρθωσα να συγκρα-
τήσω τόν εαυτό μου και δεν έπνιξα τά
δυό εκείνα άθλια πλάσματα.

Η γυναίκα μου και ο Γκουίντο Φε-
ράρι είχαν πλησιάσει τόσο κοντά στο μέ-
ρος που ήμουν κρυμμένος, ώστε μπορού-
σα εύκολα να παρακολουθώ κάθε κίνησι
και ν' άκούω κάθε λέξη τους.

Τό μπράτσο του έσφιγγε τη μέση της,
ένφ' τό δικό της ήταν γύρω από τό λαι-
μό του. Φορούσε μιά κάτασπρη τουαλέ-
τα κι' ένα μεγάλο κόκκινο τριαντάφυλλο
ήταν καρφωμένο επάνω στο στήθος της
κοντά στην καρδιά. Πόσο όμορφη ή-
ταν!

Τό πρόσωπό της δεν έδειχνε τό παρα-
μικρό ίχνος λύπης. Φαινόταν τελείως εύ-
τυχισμένη.

—Τί θα κάναμε, Γκουίντο, αν ο Φά-
βιος δεν πέθανε;

Ο Γκουίντο έγέλασε.

—Ποτέ του δεν θ' ανέκαλυπτε τίποτε,
είπε. Έπαιξες τό μέρος σου με μεγάλη
έπιτηδεύτητα κι' έπειτα σου είχε πολύ
έμπιστοσύνη και ποτέ δεν θα τού περ-
νούσε από τόν νου ότι μπορούσες να τόν
άπατήσης.

Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό κλαδί ξ-
τριξε κάτω από τά πόδια μου. Η Νίνα
τινάχθηκε και κύτταξε προς τό μέρος μου
με άνησυχία.

—Σιωπή, έκαμε με νευρικότητα, τόν έ-
θάψαμε χθες μόλις και κάποτε υπάρχουν
σαντάσματα... Κι' έπειτα μην ξεχνάς,
Γκουίντο, πως ήταν πατέρα του παιδιού
μου.

—Να τό ξεχάσω; Είπε ποτέ δυνατόν;
Τόν καταριέμαι για κάθε φίλημα που έ-
κλεψε από τά χείλη σου.

★
Τόν άκουσε σχεδόν άτάραχη.

Να μιά νέα θεωρία του γάμου. Οι σύ-
ζυγοι ήταν κλέφτες γιατί έ κ λ ε β α ν
τό φίλιά! Όστε μόνο οι έραστές είχαν
τό δικαίωμα αυτό; Α! αγαπητέ μου φί-
λε, ίσως μάθης μιά μέρα πόσο κοντά σου
ήταν ο θάνατος εκείνη τη στιγμή. Έ-
πρεπε νάβλεπες τό πρόσωπό μου και να
ξερες πόση υπεράνθρωπη δύναμι χρειά-
στηκε για να συγκρατηθώ.

—Γιατί τόν παντρεύτηκες; έξηκολού-
θησε εκείνος, γιατί;

—Γιατί είχα βαρεθ'ι πιά τη ζωή του
μοναστηριού και γιατί εκείνος ήταν πλού-
σιος ένφ' ήμουν έντελώς φτωγή. Μισώ
τη φτώχεια, κι' εκτός απ' αυτό, μ' ά-
γαπούσε... Ναί, μ' αγαπούσε σαν τρελ-
λός.

—Κι' έσύ; Τόν αγαπούσες, έσύ;

—Ίσως για μιάν ή δυό δομαδίες.
Γιατί νομίζεις πως παντρεύομαστε έμεις
οι γυναίκες; Για μιά καλή θέσι στην
κοινωνία και για χρήματα. Ξέρεις ότι ο
Φάβιος μουδωσε και τό δού.

—Όστε δεν θα ώφελήθηκε πολύ όταν
γίνης γυναίκα μου, είπε ο Γκουίντο.

Εκείνη γέλασε λίγο κι' έκλεισε τό
στόμα του με τό μικρό κάτασπρο χεράκι
της.

—Όχι, βέβαια, απήντησε. Έπειτα,

σου είπα ποτέ μου πως δέχομαι να γίνω
γυναίκα σου; Είσαί πολύ εύχαριστος ως
έραστήρ, είνε αλήθεια, αλλά... ως σύζυ-
γος... δεν είμαι και τόσο βεβαία. Και
μιά που είμαι έλεύθερη τώρα και μπορώ
να κάω ό,τι θέλω, θέλω ν' άπολαύσω
την έλευθερία μου και...

Δεν έπρόφθασε να τελειώσει τη φράσι
της. Ο Γκουίντο την έτράβηξε θάνασσα
στην άγκυλιά του και με χείλη που έ-
τρεμαν της είπε:

—Άκουσε να σου πώ, Νίνα. Μά τό
Θεό, ποτέ δεν θα σου επιτρέψω να παί-
ξεις μαζί μου. Υπέφερα ήδη άρκετά για
σένα. Από την ήμέρα του γάμου σου με
τόν άνόητο Φάβιο, σ' αγάπησα. Ήξερα
ότι ήσουν γυναίκα και όχι άγγελος, κι'
έκαμα ύπομονη. Έπί τέλους, ήρθε ή ώ-
ρα μου. Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μή-
νες απότον έγινες γυναίκα του και σου
έξωμολογήθηκα τόν έρωτά μου. Κι' έσύ
μ' ένεβάρρυνες, και τέλος μουδωσες ό,τι
ήθελα. Γιατί να τό άρνηθής τώρα; Είσαι
γυναίκα μου, όσο ήσουν και γυναίκα τού
Φαβίου, ή μάλλον είσαι περισσότερο δι-
κή μου γιατί μ' αγαπάς... Έτσι τουλά-
χιστον λές, καίτοι δε είπες ψέματα στον
άνδρα σου, δεν θα τολμήσας να ψευδής
και σ' έμένα. Σου τό επαναλαμβάνω, δε ν
θ α τ ο λ η η σ η ς, είσαι δική μου,
Νίνα, και όρκίζομαι πως ποτέ δεν θα
ξεφύγης από τά χέρια μου.

Εκείνη προσπάθησε εις μάτην να ά-
παλλαγ'ι από τό σφιχταγκάλιασμά του.

—Άφ'ησέ με, είπε, με πόνεσες.

—Συγχώρησέ με, αγάπη μου, έκαμε ο
Γκουίντο, ξέρω ότι δεν φταίς έσύ για
την τόση σου όμορφιά. Τό σφάλμα είνε
τού Θεού ή μάλλον τού διαβόλου. Νίνα,
είσαι τό πάν για μένα, έλα, άς μη μα-
λώνουμε. Μην ξεχνάς ότι είμαστε έλεύθε-
ροι, έλεύθεροι να ζήσουμε για πάντα μα-
ζί. Δεν νομίζεις πως ή αγάπη είνε τό
ωραιότερο πράγμα του κόσμου;

Εκείνη χαμοέλασε, με χαμόγελο αθ-
τοκρατέρας που συγχωρεί ένα της υπή-
κοο που παρεξηγάρη, και τούδωσε τά
χείλη της.

—Είσαι τόσο άνόητος, Γκουίντο μου,
είπε, και τόσο ζηλιάρης!... Δεν σου εί-
πα τόσες φορές πως σ' αγαπώ; Ουμψαι
τό βράδυ εκείνο που ένφ' ο Φάβιος ήταν
καθισμένος στη θεράντα και διάβαζε τόν
αγαπημένο του Πλάτωνα, έμεις έδοκιμά-
ζαμε κάποιον νέο κομμάτι στο πιάνο;...
Δεν σου είπα τότε ότι σ' αγαπώ περισ-
σότερο από κάθε άλλον στον κόσμο; Δεν
είσαι εύχαριστημένος;

—Ναί! Είμαι εύχαριστημένος, απήντη-
σε ο Γκουίντο, παίζοντας με τά ξανθά
της μαλλιά. Ξέρεις όμως καλά ότι είνε
άδύνατον να υπάρξη έρωας χωρίς ζήλεια.
Ο Φάβιος δεν ήταν ζηλιάρης, γιατί σκε-
πτόταν περισσότερο τόν εαυτό του από
σένα. Ένφ' έγώ ζήλεύω κι' αυτό άκόμα
τό χόμα που πατάς, κι' αυτό τόν άέρα
που σ' άγγίζει. Εβήλενα τόν Φάβιο όταν
ήταν ζωντανός. Και τώρα εάν κανείς άλ-
λος τολμούσε να διεκδικήση τόν έρωτά
μου, θα τόν έσκότωνα σά σκύλο. Έλα,
έπρόθεσε, άς πηγαίνουμε μέσα, ο και-
ρός είνε ύγρός και θα κρυώσης.

★
Σε λίγο, οι δυό προδόται της συζυγί-
κής μου τιμής, που πριν μιά ώρα μόλις
ήσαν τό πιά προσφιλ'η για μένα πλάσμα-
τα στον κόσμο, έξαφανίστηκαν πίσω από
τους πυκνούς θάμινους του κήπου μου.

(Ακολουθεί)

Μια κόττα ενός χωριού του χωριού Γκάουντεροχάιμ της Γερμανίας, που κατόρθωσε διά διασταυρώσεων να βγάλει μια ν'ε εξαιρετικά ωτόκο ράτσα, εγέννησε 10 χιλιοστό της αυγό. Τό γερονός έπαιν γυρίσθη διά σηματοστολισμών του μικρ'υ δημαρχείου και όλων τών σπιτιών του χωριού.

Ένας έπιπλοποιός στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες κατεσκεύαζε τελευταίως ένα πιάνο όχι από πολύτιμο ξύλο, άλλ' από... έφημερίδες! 'Ολόκληρο τό μουσικό όργανο, κι' αυτό τό σκαμνί στο όποιο κάθεται ό μουσικός είνε από χαρτί! Μόνο οι χορδές είνε από μέταλλο και τό πληκτρα πό έλεφαντοστούν. Παρ' όλο ότι είνε από έφημερίδες, τό πιάνο έχει θαυμασίαν ήχητικότητα.

Κατά τόν πόλεμο του 1914—1918, οι Γερμανοί άπόλεσαν στο Βερντέν, από της 21ης Φεβρουαρίου 1916 μέχρι της 15ης Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, 750 χιλιάδες άνδρες εις νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους.

Κατά έναν στατιστικόλόγον της Ζυρίχης, οι περισσότερον όμιλούμενες σήμερα στον κόσμο γλώσσες, είνε οι έξής: Πρώτη έρχεται ή 'Αγγλική, δεύτερη ή Γερμανική, που όμιλείται από 81 εκατομμύρια ανθρώπους, ενώ προ ένός αιώνος δέν όμιλείτο παρά μόνον από 32 εκατομμύρια. 'Η γαλλική, που προ ένός αιώνος όμιλείτο από 32 εκατομμύρια, όμιλείται σήμερα από 75 εκατομμύρια ανθρώπους. 'Η Φλαμανδική — στο Βέλγιο — άπ' εκεί που όμιλείτο από έξη εκατομμύρια τό 1829, όμιλείται σήμερα από 15. 'Η Τουρκική γλώσσα έμφανίζει ύποχώρησι: 'Από 30, την όμιλούν σήμερα 24 μόνον εκατομμύρια.

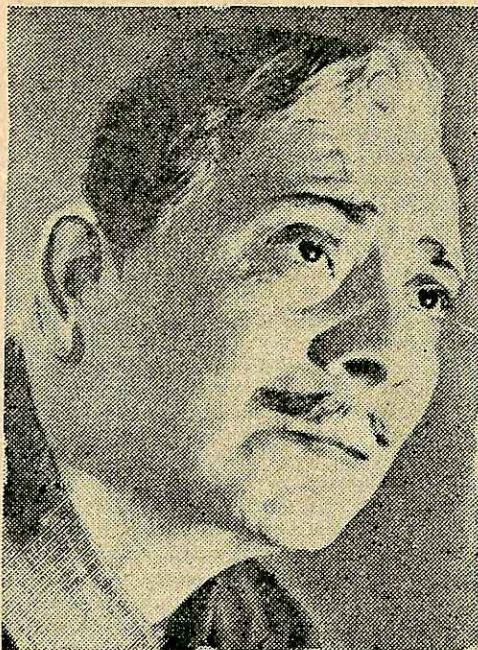
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ του 'Ολλενδόρφου

ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ
ΕΦΕΥΡΕ, ΕΠΕΝΟΗΣΕ 'Η ΔΙΕΤΥΠΩΣΕ.

- 1... Τό όξυγονούχο νερό;
—'Ο χημικός Τενάρ τό 1818.
- 2... Την διά του αϊθέρος άναίσθησιαν;
—'Ο 'Αμερικανός χειρουργός Μάρτον, τό 1848.
- 3... Τό άστρονομικό σύστημα;
—'Ο Πολωνός σοφός Κοπέρνικος
- 4... Την θεωρίαν περί ατόμων;
—'Ο 'Αγγλος φυσικός Δάλτων, τό 1810.
- 5... Την ανάγκη γράφει για τους τυφλούς;
—'Ο Βέλγος καθηγητής Β. Χάου τό 1786.
- 6... Την έφαρμογή των έλικών στα πλοία;
—'Ο Ντάλλερ τό 1803.
- 7... Τό πρώτο άτμόπλοιο;
—'Ο Γάλλος μηχανικός Διονύσιος Παπίνος.
- 8... Την πρώτη κινηματογραφική ταινία;
—Οι άδελφοί Λυμιέρ τό 1895.
- 9... Την συγκριτική ανατομία;
—'Ο Ζωρζ Κυβιέ τό 1800.
- 10... Τά λευκά σπαρματσέτα;
—'Ο Ε. Σεδρέλ τό 1811.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

'Ο διάλογος στον προθάλαμο, δυό ώρες μετά τό μεσάνυχτα:
Ε ν ε ι ν η : Τέσσερις ώρες του κώπου καθόμουν και περίμενα ώπου νάρθης από τη λέσχη.
Ε ν ε ι ν ο ς : Κι' εγώ βλέπω ότι του κώπου καθόμουνά αλλες τέσσαρες ώρες στη λέσχη ώπου να κοιμηθής...

ΕΡΙΧ ΦΩΝ ΣΤΡΟΧΑΪΜ

'Ο 'Εριχ φών Στροχάιμ, ή με τό πραγματικό του όνομα ό 'Εριχ 'Οσβάλντ Χάινς Κάρλ Μαρία φών Στροχάιμ έγεννήθηκε στην Βιέννη την 22 Σεπτεμβρίου του 1885.

Παλός άξιωματικός του 'Αυστριακού στρατού, όπου έπέρασε τό νεανικά του χρόνια, ό Στροχάιμ έφυγε από την 'Αυστρία προ του 'Ευρωπαϊκού πολέμου, γιατί οι τρέλλες του και ή άνυποταξία του τόν είχαν καταστρέψει στο στρατιωτικό του στάδιο.

Γεμάτος από χρέη και διψώντας για κάτι καινούργιο, ό Στροχάιμ έφυγε για την 'Αμερική. Και εκεί όμως άναγκάστηκε να καταφύγει στον στρατό. Πράγματι δέ επί τέσσαρα όλόκληρα χρόνια ύπηρετήσε στον 'Αμερικανικό στρατό, έπειτα έσκέφθηκε

να κερδίσει κάπως διαφορετικά την ζωή του. Την πρώτη του θέσι την όφειλε στην 'Ευρωπαϊκή καταγωγή του. 'Υπάλληλος σ' έναν οίκο Γαλλικών και Γερμανικών νεωτερισμών. 'Εάν όμως έγνώριζε καλά τά γερμανικά, δέν έγνώριζε ούτε μία λέξη γαλλική.

—Με την βοήθεια ένός λεξικού, όμολογεί ό Στροχάιμ, κατόρθωνα να μεταφράζω την αλληλογραφία που μάς έρχονταν από την Γαλλία. Μιά μέρα όμως, ό διευθυντής μου κατάλαβε τί συνέβαινε πράγματι, και έπειδή δέν ήθελε να με διώξη, με έστειλε σε ένα υποκατάστημά του, επί της άκτής του 'Ειρηνικού.

'Ο Στροχάιμ όμως δέν άργησε να χάσει και την θέσιν αυτή. Γίνεται τότε τηλεφωνήτης σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο και κατόπιν θερμαστής σε μιάν έταιρία σιδηροδρόμων. Την εποχήν εκείνη εύρισκε κανείς εύκολα εργασία, άρκει να είχε διάθεσι να εργασθής...

'Ο Στροχάιμ έγινε κατόπιν άστυφύλαξ, χωρίς να έχη ακόμη άποκτήσει άμερικανικήν ιδιγένεια, πράγμα τό όποιο ήταν και είνε άπολύτως άπαραίτητο για μία παρόμοια θέσι.

Τό πώς τό κατόρθωσε αυτό παραμένει άγνωστον. Τό γνωστόν είνε ότι ούτε στην θέσι αυτή δέν έμεινε πολύν καιρό. Μερικούς μήνες άργότερα τόν δρίσκει με δασοφύλακα σε ένα μεγάλο άγρόκτημα της Καλιφορνίας, και λίγο άργότερα πιαστέ ένός μεγάλου έργοστασίου μυοκτόνου. 'Ο Στροχάιμ θεοβαίνει ότι μία μέρα επώλησε 70 δολλάρια (3.000 δροχμές περίπου της εποχής εκείνης) μυοκτόνου σε μία περιοχή στην όποία δέν υπήρχε ούτε ένας ποντικός. 'Όταν έγ-

κατέλειψε και την θέσιν αυτή, 'δρθηκε έναν φίλο του από την 'Αυστρία, ό όποιος είχε ένα έξοχικό ξενοδοχείο. 'Ο Στροχάιμ δέν είχε τότε ούτε ένα σέντς στην τσέπη του, ό φίλος του όμως του προσέφερε στέγην και τροφή.

Μιά μέρα ό καταστηματούχος άρρώστησε και ό Στροχάιμ άναγκάστηκε να σερβίρει τους πελάτες στην θέσι του φίλου του. Και τότε αρχίζει τό πρώτο έρωτικό ρομάντζο. Μέσα στην αϊθουσα μία πελάτις νέα και ώραία κάνει έντύπωση στον Στροχάιμ και ό άπειρος και παραγμένος σερβιτόρος άναποδογυρίζει επάνω στο άκρίβο φόρεμα της νέας ένα πιάτο με σούπα!

'Η πελάτις έφυγε χωρίς να διαμαρτυρηθής. 'Αλλά πέντε λεπτά άργότερα έπανήλθε γιατί είχε λησμονήσει τό σακκιδίο της. Δέν ξανάφυγε όμως, γιατί ό 'Εριχ με την παράξενη γοητεία του την είχε κατακτήσει και έπειτα από όκτώ μέρες — μάλιστα 8 — την παντρεύονταν.

Δυστυχώς όμως ούτε ή εύτυχία αυτή δέν έκράτησε πολύ, μερικούς μήνες άργότερα, ό θάνατος τούς χωρίζει για πάντα. 'Ο Στροχάιμ έχασε την γυναίκα του και ή λύπη του ήταν άπερίγραπτη.

'Η γυναίκα αυτή είχε φέρει σε έπαφή τόν Στροχάιμ με τόν κινηματογράφο. Μετά τόν θάνατό της, ό 'Εριχ δέν είχε παρά τρία δολλάρια στην τσέπη. Είχε όμως γνώρισε μία πλουσία κυρία στο Λος 'Αντζελες, ή όποία του έιπε μία μέρα «'Εάν ποτέ χρειασθής βοήθεια, μη διστάσεις να με ειδοποιήσεις». 'Ο Στροχάιμ διαβέτει τά τελευταία του σέντς για να στείλη μιάν επείγουσα έπιστολή, ή άπάντησις δέν άργει, είνε μία τηλεγραφική έπιταγή 'πεντακοσίων δολλαρίων. Μόλις δέ ό 'Εριχ έπηρε τό τεράστιο αυτό ποσό! παρ' όλίγον να τρελλαθής από την χαρά του.

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Κατά τούς τελευταίους μήνες, προ της έξόδου της 'Αμερικής στον πόλεμο, ό Στροχάιμ βοηθούμενος από την σωματική του διάπλασι έπαιξε τόν ρόλο του Γερμανού αξιωματικού στίς ταινίες «Τό κτήνος του Βερολίνου», «Φυγή στο δουνό», «Για την άνθρωπότητα», τό φυσικό παίξιμό του άφήκε τούς 'Αμερικανούς κατάπληκτους. Στα έπόμενα χρόνια, αφού άκόλουθώντας την κλίσι του ό Στροχάιμ έγινε σκηνοθέτης, αφού έγραψε παραξενά σενάρια και έκανε τούς ήθοποιούς του να παίζουν με μιά νότα σαρκασμού και κοροϊδίας που έδινε στα νεύρα, έγινε τέλος ένας από τούς «μαίτρ» του 'Αμερικανικού κινηματογράφου.

'Όταν έγραφε τό σενάριο της ταινίας «Τρέλλες γυναίκων», τό ερσιτούργημα αυτό για τό σύγχρονα ήθη, για τό χρέμα τόν οδηγώ των ανθρώπων και για τόν σεξουαλισμό, τόν δημιουργώ των πάντων δέν έδίστασε να δημιουργήση για τόν ίδιο τόν έαυτό του έναν ρόλο άποτρόπαιο και φοβερό, με τόν όποιον έκανε τόν κόσμο να τόν προσέξη. Πραγματοποιήσε κατόπιν κατά τό ήμισυ την ταινία «'Ευλινα άλογα» την όποιαν έτελείωσε άργότερα ένας άλλος σκηνοθέτης που βάδιζε σύμφωνα με τά άμερικανικά γούστα. 'Επειτα σκηνοθετεί τούς «'Αρπαγες», την «'Εύθυμη χήρα» με τόν Τζών Τζέιμπερτ και την Μαϊή Μούρραη, και την περίφημη «Γαμήλια συμφωνία».

Μετά την τελευταία του αυτή μεγάλη δημιουργία, ό 'Εριχ έγνώρισε μέρες δυσάρεστες... 'Όσοτος ήταν πάντα ό μεγάλος 'Εριχ φών Στροχάιμ.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Τ Ο Υ

μυθιστορήματος

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

'Η Ιστορία που πρόκειται ν' αφηγηθώ με είνε αληθινή και συνέβη τώρα τελευταία στο Παρίσι.

Κάποιος 'Εμιλ Βερνάρ είχε καταδικασθής εις θάνατον γιατί έσκότωσε μία γυναίκα έλαφρών ήθών για να την ληστεύση. 'Η δίκη του, παρ' όλα τά πολεμικά γεγονότα, έπροκάλεσε μεγάλο ένδιαφέρον στους Παρισίνους. Μετά την έκδοσι της άποφάσεως, ό κατάδικος έτελείσθηκε στο «κελλί του θανάτου», όπου επερίμενε καρτερικά την ήμέρα της εκτελέσεως, διαβάζοντας συνεχώς. Κατεβόρχιζε κυριολεκτικά σωρούς από βιβλία, περιοδικά κι' έφημερίδες.

Μία γυναίκα μεταμφιεσμένη τόν συλλαμβάνει επ' αυτόφωρο...

Μιά μέρα, έζήτησε να παρουσιασθής εις τόν διευθυντή των φυλακών και όταν δρέθηκε μπροστά του, του έιπε:

—Κύριε διευθυντή, παρακολουθώ μιάν έφημερίδα που κατεφέρθη πολύ έναντίον μου κατά την διάρκεια της δίκης. Παρ' όλα ταύτα θα ήθελα να ιδώ έναν συντάκτη της έφημερίδος αυτής. Μου τό έπιτρέπετε;

'Ο διευθυντής των φυλακών του έπέτρεπε να βλέπη διάφορα πρόσωπα, με την έλπίδα ότι κατά την διάρκεια των συνομιλιών αυτών ό κατάδικος θα προέβαινε σε νέες άποκαλύψεις σχετικές με τό εγκλήμα του. Του έδωσε λοιπόν την άδεια να ιδή τόν συντάκτη της έφημερίδος που ζητούσε και ό τελευταίος αυτός την ίδια μέρα έμπηξε στο κελλί του καταδίκου.

—Θέλετε να μου πείτε τίποτε, Βερνάρ; τόν έρώτησε ό δημοσιογράφος.

—Ναί, έχω να σας κάνω μία παράκλησι. 'Η έφημερίδα σας δημοσιεύει ένα πολύ ένδιαφέρον μυθιστόρημα με τόν τίτλον «'Ο γιατρός των δολοφόνων». 'Εφθαψε στην είκοστή συνέχεια, αλλά δυστυχώς βλέπω ότι δέν θα προφθάσω να τό τελειώσω, γιατί θα μ' εκτελέσουν.

—Τό μυθιστόρημα έσθασε σ' ένα σημείον πέρα πολύ ένδιαφέρον. 'Ο γιατρός,

που περιποιείται κρυφά δολοφόνους και λαποδύτες άρρώστους ή τραυματισμένους έπρόδωσε κι' έσκότωσε έναν άπ' τούς πελάτες αυτούς. Πρόκειται μάλιστα να του πλέψη ένα σεβαστό ποσόν που είχε κρυμμένο ό λαποδύτης σ' ένα σπύτι, όταν μια γυναίκα μεταμφιεσμένη, έπιστρέφοντας από έναν χορό, τόν συλλαμβάνει επ' αυτόφωρο. Θα ήθελα λοιπόν να μάθω πώς έτελείωσε ή υπόθεσις αυτή, να διαβάσω δηλαδή τό τέλος του μυθιστορήματος. Εις άντάλλαγμα θα σας βοηθήσω να βρήτε ένα κορίτσι που τό έγνωρισα άλλοτε και που θα μπορέση να σας δώση τέτοιες πληροφορίες για τη ζωή μου, ώστε να γράψετε πολλές συνέχειες στην έφημερίδα σας. Είσαστε σύμφωνοι;

Είνε αδύνατον να φαντασθής την σπουδή με την όποιαν ό ρεπόρτερ έτρεξε στην έφημερίδα του! 'Εκώλεσαν άμέσως τόν μυθιστοριογράφο και τόν άνεκόνισαν την έπιθυμία του καταδίκου.

—Πρέπει να γράψετε όλο τό υπόλοιπο μυθιστόρημα σε μία μέρα, του έιπαν, τό πολύ σε δύο. Είνε άνάγκη να εκπληρώσωμε την τελευταίαν έπιθυμία του καταδίκου.

'Ο μυθιστοριογράφος ξαγρύπνησε όλη τη νύχτα και όλη την άλλη μέρα έξακολούθησε να γράφει, ως που τελείωσε τό μυθιστόρημα, τό όποιον κανονικά έπρεπε να τελειώσει μετά ένα μήνα.

Οι τυπογράφοι ξεθεώθησαν κυριολεκτικά να συνθέσουν και να βγάλουν δοκίμια. Και μετά δυό μέρες ό κατάδικος έλαβε έναν χορόν φάκελλο με τά δοκίμια όλου του μυθιστορήματος. 'Εκράτησε δέ τό όλο του και έδωσε στον δημοσιογράφο όλες τις άπαιτούμενες πληροφορίες για να βρή την άλλοτε φίλη του.

'Η νέα ήταν μία άνθοπώλις, που άγαπούσε τόν Βερνάρ όταν ακόμη ήταν πένιμος εργάτης. Είπε λοιπόν πολλά πράγματα για τη ζωή του. 'Επ' πλέον διατηρούσε μερικώς έρωτικές έπιστολές του, τις όποιες παρέδωσε στον δημοσιογράφο.

'Όσο για τόν κατάδικο, έδιάβασε με άληθινήν άπληστία την συνέχεια και τό τέλος του μυθιστορήματος που του είχε προκαλέσει τόσην περιέργεια. Και άργά τη νύχτα, όταν έτελείωσε, έφώναξε:

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί άλλοτε, όταν οι θανατικές εκτελέσεις έγίνονταν δημοσίε, έπήγαινε τόσος κόσμος να τις παρακολουθήση. 'Ηθελαν όλοι να ιδούν τό τέλος του καταδίκου, όπως εγώ είχα την περιέργεια να μάθω τό τέλος του μυθιστορήματος!...

P. ΚΑΛΙΝΤΑ

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΕΓΟΝΟΙ

Τους ξέρετε τούς κορμοράνους; Είνε κάτι πουλιά σαν κοράκια, που τά χρησιμοποιούν οι Κινέζοι παράδες για να πιάνουν ψάρια, όπως οι κυνηγοί του μεσαιώνος έχρησιμοποιούσαν τά γεράκια. Είνε λοιπόν πολύ φυσικό να τούς αγαπούν οι Κινέζοι τούς κορμοράνους, όπως οι κυνηγοί αγαπούν και περιποιούνται τά σκυλιά τους.

'Απόδειξις της αγάπης αυτής των Κινέζων προς τά πουλιά που τούς έξασφαλίζουν τό ψωμί τους, είνε τό έξης γεγονός: όταν ένας θηλικός κορμοράνος κλωσσήσθη τ' αυγά του και θγούν τά πουλάκια, ό ιδιοκτήτης του κορμοράνου σπεύδει ν' άνακονίσση τό ευχάριστο γεγονός σε όλους τούς συγγενείς και φίλους του, σαν να έπράγεισε κάτι μέλους της οικογενείας του. Και οι συγγενείς και φίλοι συμμετέχουν στη χαρά του Κινέζου, που είνε εύτυχής, γιατί απέκτησε τόσους νέους συνεργάτες.

Για τόν καινούργιο ΧΡΟΝΟ

Εύτυχείς

ΟΙΩΝΟΙ

Οι ειδικοί που ασχολούνται με τούς οίωνους έχουν καταστρώσει ένα πρόγραμμα του τί πρέπει και τί δέν πρέπει να κάνωμε την ήμέρα της πρωτοχρονιάς, ήμέραν χρησμόλογον που μπορεί να καθορίση τό πετρωμένον μας για όλο τόν χρόνο.

Φυσικά, δέν πρέπει να πιστεύη κανείς με στραβά μάτια τούς οίωνους αυτούς... 'Αλλά, όλοι μας έχομε άνάγκη από μία φωτεινήν άκτίνα, ένα άστέρι που να μας οδηγή... 'Ας στρέψωμε, λοιπόν, τά βλέμματά μας προς την εύτυχία, και μόνο στην εύτυχία.

'Ιδου έν όλίγοις για την εύτυχία μας και την εύτυχία των δικών σας, οι μικρές συνταγές της 1ης 'Ιανουαρίου, που πρέπει να τις εφαρμόσετε από τό ένα στο άλλο με συνύκτιο...

Τό πρώτο πράγμα που πρέπει να κόμειτε, κατά τά μεσάνυχτα: άγκαλιάσατε γρήγορα - γρήγορα έναν γέρο. Και προ πάντων, προσπαθήσατε να είσθε ό πρώτος!

Ελεήσατε έναν κοκκινόμαλλη ζητιάνο. 'Αν είνε δυνατόν, πηγαίνετε να έπισκεφθής έναν άρρωστο που δέν τόν άγαπάσατε.

Κρατήσατε ένα άνθος από κάθε άνθοδέση που θα πάρετε.

Φροντίστε να είσθε καλός, γλυκύς και ύπομονητικός την ήμέρα αυτή (περνά τόσος γρήγορα μία μέρα).

Μην κοιμάσθε την ήμέρα της πρωτοχρονιάς.

'Αντικρύστε όλους τούς δικούς σας με χαρούμενο ύφος, ιδιαίτατα τη μητέρα σας.

Να είσθε γελαστοί, ακόμη κι' αν ή καρδιά σας είνε δορεία.

Πείτε έφτά φορές: «Πώς ήθελα να γίνω εύτυχισμένος αυτό τόν χρόνο!»

Κρατήσατε μέσα στην τσέπη ή την τσάντα σας ένα πέταλο από κόκκινο τριαντάφυλλο.

'Εάν μία γυναίκα που την ξέρετε ως κακή γυναίκα, δρίσκεται κοντά σας σ' ένα σαλόνι, αγγίξτε με τό δάχτυλό σας (κρυφά) τό πόδι του καθίσματός σας.

'Εάν μία φίλη σας, που έχει έγχειρισθής μέσα στον χρόνο, έχη μαλλιά, ζητήστε της μία τρίχα. Δέν θα όποστήτε έγχειρισθής.

'Από την ήμέρα αυτή ξεαρτάται δολος σας ό χρόνος. 'Αντιδράστε εάν έχετε δυσκολίες.

'Εάν έχετε την τύχη να σχίσετε τό φόρεμά σας: Εύτυχία εξαιρετική.

'Εάν αντικρύσετε ένα τριφύλλι —τί εύτυχία! 'Εάν... βιολέττες, τριαντάφυλλα, άνεμώνες (ιδίως), άσπρες πασχαλιές — τί χαρά!

'Εάν βρήτε στην αλληλογραφία σας ένα γράμμα ναυτικού — εύτυχία.

'Εξαιρετή έπίσης τύχη για σας ή ταυτόχρονη έπίσκεψις τριών φίλων.

'Αγγίξτε κόκκινο ξύλο και πείτε τρεις φορές: «Πετρωμένον δέν σ' άφήνω, αντίθετως σε ίκετεύω».

Πάρτε τρεις πέτρες και ρίξτε τες μπροστά σας βαδίζοντας (εάν βρίσκασθε στην έξοχη ή σ' ένα δημόσιο κήπο).

Και, για να τελειώσωμε, μπορείτε άκριβώς να πτήτε τρεις φορές συνεχώς, άκριβώς τά μεσάνυχτα ή τό μεσημέρι άνήμερα: «'Αμπρακανάμπρα». Είνε μία καβαλιστική λέξις, στην όποιαν οι άρχαίοι απέδιδαν μεγάλη δύναμη.

Καζαμιάς 1940

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ. 'Ο 'Ηλιος εϋρίσκεται εις τον 'Υδροχόνον. Κι' εμείς ενομίζαμε ότι εϋρίσκεται εις τον ούρανόν. 'Ας εἶνε. Λοιπόν ἡ 'Ολλανδία λαμβάνει ἑκτακτά μέτρα ἀμύνης, δηλαδή καλεῖ τοὺς γαλατάδες τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοὺς βάζει ν' ἀνοίξουν τοὺς... ὑδατοφράκτες τῶν. 'Επάρκεια κρέατος εἰς τὴν 'Ελλάδα, καθ' ὅσον μᾶς ἐπισκέπτεται ἐκ Χόλλυγουντ ὁ 'Ολίβερ Χάρντυ (Χοντρός).

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ. Γενικὴ κινητοποίησης εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον καὶ ἑκτακτά μέτρα ἀμύνης ἐπὶ τῇ ἐκεῖ ἀφίξει τῶν ἀπεσταλμένων τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. 'Η Ρωσσία ἀπειλεῖται ὑπὸ τοῦ κρατιδίου τοῦ Λουξεμβούργου καὶ λαμβάνει σοβαρὰ μέτρα ἀμύνης.

Γίνεται κίνησις ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης. Οἱ Πολωνοὶ ἔσαν μονάχα ὅσον προτάσσουν πρὸς ἐπίτευξιν συμφωνίας: Νὰ μὴν τοὺς ξαναεπισκεφθῇ ὁ Μελάς.

ΜΑΡΤΙΟΣ. Πεισματῶδης συμπλοκὴ εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον μεταξὺ... τῶν ἀπεσταλμένων τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Οἱ ἐμπολέμοι Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ παρακολουθοῦν τὴν συμπλοκὴν καὶ στέλλουν ἐκτενεῖς ἀναποκρίσεις εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας. 'Ανοίγει τὸ Τριτάδιον. Διοργανοῦνται ἐστὶν Ἑυρώπῃ μπάλ - μασκέ με... ἐπιθέσεις δι' ἀσφαξιογόνων.

Χιόνια εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον. Οἱ μαχόμενοι ἐκεῖ μαῦροι στρατιῶτες ἀπὸ τὸ Μαρόκον βάζουν μάρτη, γιὰ νὰ μὴν... ἀσπίσουν!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ. 'Ανακαλύπτεται μυστικὸν ὄπλον πρὸς ἐξόντωσιν ὅλων τῶν ἐρωτευμένων, τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖται... γάμος. 'Αθηναῖος διαβάτης παρασύρεται ὑπὸ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ τὸ δυστύχημα γίνεται ἐντὸς τῆς ζώνης τῶν καρφίων, ποὺ ἐτοποθετήσεν ἡ Τροχαία. Κατόπιν δὲ τούτου ὁ παρασυρθεὶς διαβάτης ἀναφωνεῖ: «Πεθαίνω ἐν τάξει!» Γίνεται νέα κίνησις πρὸς συνάψιν εἰρήνης, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου... διαμαρτύρονται ἐντόνως ἀνακράζοντες: «Θὰ μείνωμε στὸ μέτωπο, ποὺ θὰ βροῦμε καλύτερα.»

ΜΑΪΟΣ. Τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς εἶνε ἡ ἐορτὴ τῆς 'Εργατικῆς. Τὰ καφενεῖα... ὑπερπλήρη. Εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον ἀνὰ πολλὰς ἐπισκέψεις. Μάιος, ὁ μὴν τοῦ ἔρωτος. Εἰς τὰ πάρκα, στοὺ Φιλοπάππου καὶ Ἀλάχου, δούλες καὶ φαντᾶροι, μοδι-στροῦλες καὶ ναῦτες, ἐπιδίδονται εἰς... λαθρεμπόριον πολέμου.

ΙΟΥΝΙΟΣ. 'Αρχίζουν τὰ μπαιν - μίζτ. Δράσις ἐλαφρῶν σκαφῶν εἰς Βόρειον Θάλασσαν καὶ γυναικῶν ἐλαφρῶν ἡθῶν εἰς τὴν Γλυβάδα. Εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον οἱ ἐμπολέμοι πηλὴ-λαζοὺν γραμμές: Οἱ μὲν Γερμανοὶ πηγαίνουν ἐπὶ γραμμῇ Μα-ζινώ, οἱ δὲ Γάλλοι ἐπὶ γραμμῇ Ζήγκφριντ.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Πολλὰ οὐδέτερα κράτη εἶνε ἀποφασισμένα νὰ τηρήσουν τὴν οὐδετερότητα καὶ γιὰ νὰ μὴν περάσουν στὰ ἐξῆς αὐτὰ ποὺ ἐτοποθετήσθαι σὺν ὁρᾶ τους... καρφία, ἀπ' τὴ ζέστη. Οἱ ἐμπολέμοι τρώγουν τὸν ἄρτον τοὺς μὲ τὸν ἰδῶτα τοῦ δυτικοῦ μ ε τ ὠ π ο υ τ ὶ ν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. 'Ο 'Ηλιος εϋρίσκεται εἰς τὴν παρθένον. 'Α, 'Ανακαλύπτεται μυστικὸν ὄπλον πρὸς ἐξόντωσιν ὅλων τῶν φιλίων: 'Η... τράκα. Συνταρακτικὰ εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Δυτικὸν Μέτωπον: 'Ενας φαντᾶρος συναχῶθηκε...

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ. Εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐορτάζουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου μὲ μίαν τεραστία γκιουβεταδά. Οἱ φαντᾶροι οἱ διάφοροι δανδῆδες ἐκτελοῦν ἀναγνωριστικὰς πτήσεις περὶ τῶν ραφείων γιὰ νὰ βολιδασκοπήσουν τὴν κατασκευὴν νερ τοῦ κινδύνου. 'Ανακαλύπτεται νέον μυστικὸν ὄπλον πρὸς σχεσίς γάμου.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ. Τὸν μῆνα αὐτὸν καὶ συγκεκριμένως τοῦ παρῆς κερὰ τὴν ἄλλῃ, δηλαδή εἰς τὰς ταβέρνας ἢ μίαν ν ὠ ν. 'Ανακαλύψις τρομερὰς ὁργανώσεως... πεθερῶν εἰς ὁ-σταλμένους ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας ἀποκτονεῖ ἐξ ἀπελπισίας. Οἱ στέλλουν καμπάνιες ἀπὸ τὴν Καμπανίαν.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ. 'Ηρεμία εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον. 'Απε-δὲ ἄλλοι, διὰ νὰ μὴν ἀκολουθήσουν τὴν τύχην του, ἀρχίζουν νὰ ἔχουν ἀνοίξει τὰ σχολεῖα καὶ τὰ παιδιὰ προέρχονται ἀ-έρχονται εἰς τὰ μαθήματα καὶ τὰ... π ε δ ῖ α τ ὶ ν μαχῶν.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ. Οἱ σπεύσαντες νὰ νυμφευθοῦν τὸν Δεκέμ-βριον τοῦ 1939, ἐπεὶ τὸ 1940 εἶνε δίσκετον, ἐορτάζουν τὴν ἐπέτειον τῶν γάμων τοὺς καὶ ὑποβάλλουν... δηλώσεις μετα-νοίας.

PENNA X

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ποὺ λέτε, μὲ τὰ ψέματα, μᾶς θεῖτε κι' ἄλλος χρόνος. 'Απόψε φεύγει ὁ παλὸς κι' ἐνταλμάνει ὁ νέος κι' εμείς καὶ πάλιν ὄνειρα θὰ πλάσωμεν ἀφρόνων καὶ στὰ χαρτιά τὴν τύχην μᾶς θὰ παίξωμεν γενναίως.

Τί ἄραγε —σπεκτόμαστε— μᾶς φέρνει τὸ «Σαράντα»; 'Επιτυχία στὴ ζωὴ ἢ γκίνιε... καθενὸς Μᾶς φέρνει ἰδιόκτιστο σπιτάκι ἢ μὴ ὥραία ἔξωσι στὸ τέλος τοῦ μηνός;

Θὰ σβύσῃ ἐφέτος ἄραγε ὁ πόλεμος διάττων; 'Ο νέος χρόνος τελικῶς θὰ ἀφήνῃ τοὺς καυγάδες; Θὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ μέτωπο πᾶν ἄνθρωπον, σὺζύγους στὶς νυναιῖες καὶ γιουὺς στὶς γοῖες μα- (νάδες;

Ποὺς ἔρει; 'Ερωτήματα θὰ μείνουν ὅλ' αὐτά. Κανεὶς δὲν ἔχει ἀνάγνωσι τῆς Μοίρας τὰ γραφτά. Μονάχα ἀπόψε δύναται καθεὶς νὰ δεβαιώσῃ πῶς ἡ ζωὴ ἀδιάκοπα ὀδὸν μᾶς ῥεεῖ κι' ὁ νέος χρόνος ἔρχεται τὸ πάντα νὰ παλῶσῃ: 'Εμένα, ἐσᾶς, τὰ ρούχα μᾶς καὶ ὅλα μᾶς τὰ χρεῖα.

'Ο νέος χρόνος ὄργανον εἶνε κι' αὐτὸς τῆς Μοίρας χρυσῶν ἐλπίδων κομιστὴς καὶ τριχῶν λευκῶν. Μᾶς πλησιάζει ὅλους μᾶς ἐν θῆμα περὶ τὸ γῆρας ἐκτός... τῶν γυναικῶν.

ΑΣΗΜ ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Μποναμάδες

Τὸ ζήτημα τῶν δώρων εἶνε πολὺ λεπτὸν καὶ ἀπαιτεῖ προ-σοχήν. 'Απὸ τὴν ἐκλογὴν τοῦ δώρου, ποὺ θὰ κάμετε γιὰ τὴν κάθε περίστασιν, θὰ δειχθῇ ἡ εὐγένειά σας, ἡ λεπτότης σας, ἡ ἐξυπνάδα σας ἢ ἡ παληανθρωπία σας.

Θὰ ἠθέλαμε νὰ σᾶς δώσωμε μερικὲς χρήσιμες συμβουλές. 'Αλλ' εἶνε τόσο δύσκολο τὸ θέμα! Αἴφνης στὴ γυναῖκα ἱκας. Τὴν δώρο πρέπει νὰ κάμετε στὴ γυναῖκα σας; Φοβερὸν ἐρώτημα. Στὴν ἀγαπημένη σας γυναῖκα, ὅτι καὶ ἂν δωρήσετε, ποτὲ δὲν θὰ τὴν εὐχαριστήσετε ἐξ ὁλοκλήρου. 'Αν τῆς πάρετε κάλ-τες, θὰ βέλῃ καὶ παπούτσια. 'Αν τῆς πάρετε μίαν τσάντα, θὰ βέλῃ καί... λεφτὰ γιὰ νὰ βάλῃ μέσα. 'Αν τῆς πάρετε ἕνα κρα-γιόνι τῶν χειλιῶν, θὰ σᾶς ζητήσῃ καί... ἐραστήν, γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ, νὰ ἰδῇ ἂν βγαίῃ ἐύκολα τὸ κοκκινάδι. Τί μπελὰς ποὺ εἶνε τὸ δώρο τῆς συζύγου!

'Ολιγώτερο περίπλοκη παρουσιάζεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ δώρου, ποὺ θὰ προσφέρετε στὴ φίλῃ σας. 'Αλλὰ καὶ ἐστὶν περίπλοκη αὐτὴν μποροῦν νὰ παρουσιάσουν πολλὰ ἀπρόσπτα. 'Αν, αἰ-φνης, προσφέρετε ἐστὶν ἀγαπημένη σας μικρούλα ὡς πρωτο-χρονιατικὸ δώρο ἕνα ρολογάκι, μπορεῖτε νὰ εἰσθε δεδαῖοι ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ εἶνε ποτέ... ἀκριβὴς στὰ ραντεβού της. 'Αν πάλι τῆς ἀγοράσετε ἕνα ὁμορφὸ μεταξωτὸ μαντηλάκι, θὰ σᾶς δημιουργῇ κάθε τόσο δακρύβρεκτες σκηνές, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸ χρησιμοποῖ. Καὶ ἂν τῆς δωρήσετε ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ὦ τότε!, μεγάλη συμφορὰ σᾶς περιμένει. Γιὰ νὰ μὴν τὰ λυώ-σῃ γρήγορα, ἐπεὶ θὰ εἶνε δώρο δικό σας, θὰ σᾶς προτείνῃ διαρκῶς νὰ παίρνετε... ταξί.

Γιὰ τοὺς ἄλλους οἰκοῦν, φίλους ἢ ἄπλως γνωστούς σας δὲν χρειάζεται πολλὴ σκοτούρα γιὰ τὴν ἐκλογὴν δώρου. Γιὰ τὴν ὑπηρετρία σας νὰ πάρετε μίαν φτηνὴ παδιά ἢ... μίαν καλὴ σκού-πα. Γιὰ τὴν μαγειρίσά σας νὰ πάρετε ἕνα ὀδηγὸν μαγειρι-κῆς. Καὶ γιὰ τὴν πεθερά σας νὰ πάρετε... τὰ δουνὰ καλύτερα.

Καθένας, δέβαια, ποὺ ζῇ σὰν καλὸς καὶ εὐπόλητος νοι-κοκύρης, ἔχει καὶ μερικὲς ἥθικες, ἂν μὴ τὴν ἄλλω, ὑποχρεώσεις πρὸς ὁρισμένους ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητοι στὸν βίον του. Δηλαδή πρὸς τὸν σπιτικοκοκύρη του, τὸν μπακάλη του, τὸν γραμματοκομιστὴν καὶ τοὺς λοιπούς. Μπορεῖτε, λοιπόν, στὸν μὲν μπακάλη σας νὰ προσφέρετε ἕνα... νέον κατάστιχον, γιὰ νὰ γράφῃ ὅσα τοῦ χρωστάτε. Στὸν γραμματοκομιστὴν κα-λὸν εἶνε νὰ τοῦ δώσετε μίαν... ἐλπίδα, ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ 'Ακαδημαϊκός, ἐφ' ὅσον εἶνε ἀνθρώπος... τῶν γραμμάτων. Καὶ στὸ σπιτικοκοκύρη σας νὰ δώσετε... μίαν νέα προθεσμία γιὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς μισῆς ντουζίνας ἐνοικίων ποὺ τοῦ χρωστά-τε. 'Ο,τι νὰ δύνῃ κανεὶς, καλὸν εἶνε,

Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ δωρήσῃτε σ' ἀνθρώπους, ποὺ σᾶς εἶνε πῶς ξένοι; 'Εδῶ χρειάζεται πρωτίστως προσοχή, γιὰ νὰ μὴ διαπράξετε γκάφες καὶ χοντροκοπίες. Αἴφνης σ' ἕνα φίλο σας φαλακρὸν, ὅσον τοῦλάχιστον ὁ μαέστρος κ. Μητρόπου-λος, δὲν μπορεῖτε νὰ προσφέρετε... μπριγιαντίνην γιὰ τὰ μαλ-λιά, οὔτε καὶ σὲ μίαν εὐγενὴ δέσποιναν, ποὺ ἔχει μεγάλῃ ιδέαν γιὰ τὴν ὁμορφίαν της, ἐπιτρέπεται νὰ προσφέρετε μίαν κρέ-μαν... ξυρίσματος.

Ξερετε, ὅτι μίαν κυρία καπνίζει καὶ θέλετε νὰ τῆς προσφέ-ρετε κατὶ σχετικὸ μὲ τὸ καπνισμὸν. Ναι, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ μὴ διαπράξετε γκάφες καὶ χοντροκοπίες. Αἴφνης σ' ἕνα φίλο σας φαλακρὸν, ὅσον τοῦλάχιστον ὁ μαέστρος κ. Μητρόπου-λος, δὲν μπορεῖτε νὰ προσφέρετε... μπριγιαντίνην γιὰ τὰ μαλ-λιά, οὔτε καὶ σὲ μίαν εὐγενὴ δέσποιναν, ποὺ ἔχει μεγάλῃ ιδέαν γιὰ τὴν ὁμορφίαν της, ἐπιτρέπεται νὰ προσφέρετε μίαν κρέ-μαν... ξυρίσματος.

Κατὰ τὴν ἴδια λογικὴν δὲν εἶνε σκόπιμον νὰ δωρήσῃτε ἕνα στυλὸ σὲ φίλον σας, ποὺ εἶνε ἀγράμματος ἢ καμινέττο τοῦ οἰ-κονοπέματος σὲ ἀνθρώπον ποὺ ἔχει βαρεθῇ τὴν ζωὴν του. Δὲν εἶνε καθόλου ἐξυπηρετικόν, ἂν προσφέρετε ἕνα θαυμασίον κότ-τερον σ' ἕνα φίλον σας, ποὺ εἶνε... φυλακισμένος στοῦ Σιγ-γροῦ ἢ ἕνα μεγαλοπρεπὲς αὐτοκίνητον σὲ κάποιον, ποὺ εἶνε... φεροφύλακας στὸ Αἶγαῖον.

'Ενα εὐγενικὸ δώρο εἶνε τὸ διδύλιον. 'Αλλὰ προσέχετε τί δι-δύλιον θὰ προσφέρετε ἐστὶν κάθε περίστασις. Σ' ἕνα νεύνημον αἴφνης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δωρήσῃτε τό... α' Ἐγκλημα καὶ τι-μωρία τοῦ Δοστογιέφσκυ, οὔτε σ' ἕνα φίλον σας, ποὺ σᾶς ἐδάνεισε χρήματα, εἶνε σαστὸ νὰ τοῦ στείλετε ὡς δώρο τὸν... «'Ηλίθιο» τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

Στὸ γιὰτρός σας ἐπίσης δὲν εἶνε λεπτὸν νὰ προσφέρετε τὴν... α' Εὐδίκη τοῦ πεθαμένου, ποὺ δημοσιεύει ὁ «Θησαυ-ρός». 'Ενῶ σ' ἕνα φίλον σας, ποὺ ἔχασε τελευταίως τὴν πε-θερά του, μπορεῖτε κάλλιστα νὰ δωρήσῃτε τὴν... α' Στερνὴ χα-ρά» τοῦ Χάμσον.

Τὰ δῶρα λοιπὸν ἀπαιτοῦν προσοχήν, λεπτότητα, ἐξυπνά-δα καὶ πρὸ παντός... μετρίαν. 'Αλλοίμονο στὸ πορτοφόλι μᾶς! Σ' ὅλους πρέπει κατὰ νὰ δωρήσωμεν. Καὶ στὸ τέλος θ' ἀντιληφθῶμε, ὅτι κάποιον ἐλημονήσαμε: Τὸν... ἐαυτὸν μᾶς!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Γκρέϊς Ντάγκμαρ

ή σατανική έρωμ-
νη - κατασκοπος

Τό δραματικό ρομάν-
τσο δυο πολεμικών πρα-
κτόρων, πού αγαπήθη-
καν γιά ν' αλληλοκα-
τασκοπεύονται!

—Κύριε Λιττόρ, να σάς συστήσω την ά-
νεσίά μου. 'Η δεσποινίς Γκρέϊς Ο' Φλέχερντ
Ντάγκμαρ... 'Ο κύριος Βίκτωρ Λιττόρ, δι-
πλωμάτης.

'Ο πρεσβευτής της μεγάλης δυνάμεως,
άφου έκαμε την σύστασι αυτή, υποκλίθηκε
κι έφυγε, αφήνοντας τους δυο νέους μό-
νους.

'Η Γκρέϊς Ντάγκμαρ ήταν μια νέα έξαι-
ρετική γοητευτική. Είχε δυο μεγάλα φωτει-
νά μάτια, ένα κανονικό, γλυκύτατο προσω-
πάκι κι' ένα άκατανίκητο σέξ-άππηλ στο
σύνολό της που συνήρπαζε κι' αιχμαλωτιζε.

—Χορεύετε μήπως, δεσποινίς Γκρέϊς;
ρώτησε μ' ευγένεια ο νεαρός διπλωμάτης.
—Πολύ ευχαρίστως, κύριε Βίκτωρ, έδε-
χθηκε πρόθυμα ή ώραία Γκρέϊς.

Και παραδόθηκε στα χέρια του κομψού
νέου, με τον οποίον σε λίγο στροβιλίζε-
ταν, στη μέση της πολυτελεστάτης αιθού-
σης της πρεσβείας, σ' ένα λικνιστικό έν-
θουσιαστικό βάλες.

Έτσι έκαμαν την γνωριμία τους δυο ά-
πό τους μεγαλύτερους και σατανικότερους
κατασκόπους του Μεγάλου Πολέμου...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

'Η γνωριμία είχε σκηνοθετηθ' από τον
πρεσβευτή της Μεγάλης ξένης δυνάμεως, ό
οποίος έχοντας έντολην από την κυβέρνησή
του να φέρη σ' έπαφή την περίφημη κατά-
σκοπο της χώρας του Γκρέϊς Ντάγκμαρ κατά-
τον επικίνδυνο πράκτορα και φίλο των Κεν-
τρικών Δυνάμεων Βίκτωρ Λιττόρ, του την
συνέστησε ως ανεψιάν του...

'Ο Βίκτωρ βρήκε εξαιρετικά χαριτωμέ-
νη την νέα γνωριμία του... Γι' αυτό, έκεινο
τό βράδυ, δεν την άφησε ούτε μια στιγμή
μόνη...

—Όταν έχορραψαν και τον δέκατο χορό
τους, ξετρελλαμένους μαζί της, την παρέου-
ρε στην βεράντα της πρεσβείας, μακριά ά-
πό τό θόρυβο, την κίνησι και τα αδιάκριτα

βλέμματα...

—Είμαι ένθουσιασμένος με την γνωριμία
σας, της είπε δειλά.

—Να σάς πιστέψω; έγέλασε κολακευ-
μένη ή έπιτηδεια κατασκόπος.

—Είσαθε ένα όνειρο. Ένα ποίημα, θα
μπορούσε να τη κανεί, όμορφιάς και γοη-
τείας. Και αν δεν κάνω λάθος στις προβλέ-
ψεις μου, νοιώθω πως θα γίνωμε σύντομα
δυο καλοί φίλοι...

'Η νέα άφησε ένα μικρό, κρυστάλλινο γέ-
λιο.

—Προχωρείτε πολύ, είπε με αύστηρό ύ-
φος στον καθαλλιέρο της.

Και απέσυρε τό χέρι της άπ' τα δικά
του, καθώς ο Βίκτωρ προσπαθούσε να την
τραβήξη κοντά του.

'Η άμυνα αυτή έρέθισε τον νεαρό διπλω-
μάτη.

—Γιατί μου δώσατε τόσες έλπίδες... τό-
σην ώρα;... παραπονέθηκε σαν μικρό παι-
δί. Και τώρα...

—Α, κύριε Λιττόρ, είπε ή νέα άργά-άρ-
γά, και τονίζοντας τις λέξεις της μ' ένα ύ-
φος τόσο χαριτωμένο και γεμάτο κοкетτα-
οία, ώστε ο συνοδός της άναρρίγησε κατα-
γοητευμένος, δεν σάς κρύβω ότι μου είσαθε
έξαιρετικά συμπαθής... Και γι' αυτό σάς
έδειξα τόσην έμπιστοσύνη...

—'Αλλά, δεν ξέ-
ρω... Είμαι τόσο άπειρη... Και νά! Νοιώ-
θω έναν άκαθόριστο, άνόητον ίσως, φόβο
πέναντι των ανδρών. Μόνη μ' έναν άνδρα!

Μιά τέτοια ώρα... Στην έρημιά... Α, σάς
βεβαιώ ότι είνε ή πρώτη φορά που μου συμ-
βαίνει αυτό...

—Δεσποινίς Γκρέϊς! την Ικέτευσε ο νεα-
ρός διπλωμάτης. Σάς είνε λοιπόν τόσο δυ-
σάρεστο αυτό;... 'Αλλά...

—Ω, όχι... 'Αλλά...

Δεν έπρόλαβε να τελειώσει ή φράσι της.
'Ο Βίκτωρ Λιττόρ, άνίσχυρος ν' άντιστα-
θ' ή περισσώτερο στην γοητεία της, μεθυ-
σμένος από την μουσικότητα της φωνής της
τό άρωμα των μαλλιών της και την θερμή
έπαφή του μεστωμένου κορμιού της που εί-
χε γείρει σιγά-σιγά επάνω του, την έρπα-
ξε απότομα από τη μέση και την έκλεισε
σφιχτά στην άγκαλιά του...

Έκείνη δεν έφερε πιά καμμιάν άντίστα-
σι. Διά μιάς άνεβώρησε όλες τις έπιφυ-
λάξεις της. Κι' αφέθηκε άδιαμαρτύρητα εις
την μέθη του έρωτικού αυτού έναγκαλι-
σμού...

Ο ΕΡΩΣ ΠΡΟΔΙΔΕΙ...

Από τό βράδυ αυτό οι δυο νέοι έβλέπον-
ταν τακτικά. Ένας ίσχυρός έρωτικός δε-
σμός τους συνέδεσε. Και, πότε στο σπίτι
του Βίκτωρ, στην αυστριακή πρωτεύουσα,
πότε στην πανσιόν όπου έμενε ή Γκρέϊς, οι
δυο έρωτευμένοι απέλαμβαναν έλευθερά την
εύτυχία του τρυφερού αίσθημάτος των.

Έν τώ μεταξύ όμως ή Γκρέϊς έδρούσε.
Βέβαια, ο προσεκτικός πράκτορ της Αύ-
στρίας δεν άφηνε έκτεθειμένο κανένα μυστι-
κό της ύπηρεσίας του ούτε στο δωμάτιό
του, ούτε στα ρούχα του. 'Αλλά ή σατανι-
κή κατασκοπος έγνώριζε πολύ καλά ή δου-
λειά της. Της άκούσανε να μάζη με ποιά
πρόσωπα συναντρήφετο και σε ποιά μέ-
ρη εσύχναζε, γινα ν' αντιληφθ' τον όλο πε-
ρίστα...

Πολλές φορές έπροσποιείτο την τρελλά
έρωτευμένη. Κι' έσπευδε σι' άμέρη όπου ο
Βίκτωρ της έλεγε ότι είχε πάει. Κατά κα-
νόνα δεν τον έβρισκε. Τό βράδυ δημιουρ-
γούσε σκηνή ζηλότυπας:

—Βίκτωρ, δεν μ' αγαπάς διόλου. Φο-
βάμαι πως υποκρίνεσαι. Ω, είμαι πολύ δυ-
στυχισμένη!

Και εξέσπα σε δάκρυα! Α, ήταν μο-
ναδική ήθοποιός ή Γκρέϊς! 'Ο Βίκτωρ διε-
μαρτύρετο, έκπληκτος. Τότε εκείνη τον ά-
ποστόμωνε:

—'Ηρθα τό άπόγευμα στη Λέσχη και
δεν σε βρήκα.

—Α, ήμουν, ήμουν... είχα πάει...

—Πού! Πού! έκλεισε ύστερικά ή ψευδο-
ερωτευμένη.

—Στό ξενοδοχείο «Φραγκίσκος Α'»...

—Αν δεν με πιστέψης, τηλεφώνησε να σου
τό έπιβεβαιώσουν, έλεγε άπερίσκεπτα ο έ-
ρωτευμένος πράκτορ.

—Μου λες ψέματα. Και τί ζητούσες έ-
κει;

—Ε, να... ήρθαν κάποιοι φίλοι μου από
την Κωνσταντινούπολη. Και με ειδοποίη-
σαν να πάω να δώ...

Τά λίγα αυτά άκούσαν στην σατανική

Γκρέϊς ν' ανακαλύψη την έπομένη 'στι τό
κέντρον της κατασκοπείας των έχθρών της
'Αντάντ ήταν τό μυστηριώδες ξενοδοχείον
«Φραγκίσκος Α'».

Μεταμφιεσμένη σε Γερμανίδα περιηγή-
τρια, όλότελα άνώριστη, πήγε και νοί-
κισσε ένα δωμάτιο. Στην βαλίτζα της είχε
έναν μικροσκοπικό δέκτη. Τό πρώτο βράδυ
κίόλας που τον έθεσε σε λειτουργία, συνέ-
λαβε έναν πομπό άσυρμάτου ελαφίστης έν-
τάσεως. Οι φίλοι του Βίκτωρ είχαν έγκα-
τεστημένο στο ξενοδοχείο εκείνο έναν μυσ-
τικό άσύρματο. Κι' έπικοινωνούσαν μετα-
ξύ τους...

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ

'Η Γκρέϊς, μέρα με την ήμέρα γινόταν
και πιο θερμή, και πιο γοητευτική. Και ο
Βίκτωρ όλοένα και πιο έρωτευμένος μαζί
της.

Ένα βράδυ, ύστερα από μια παράφορη
περίπτυσή, ο Βίκτωρ της έξωμολογήθηκε:

—Γκρέϊς, θέλω να σε κάμω γυναίκα μου.
—Βίκτωρ! έφώναξε γεμάτη χαρά ή πε-
ρίφημη υποκρίτρια. Τό λες σοβαρά; Και μ'
όλη την ψυχή σου;

—Σού τ' όρκίζομαι, Γκρέϊς... 'Αλλά...

Κι' έγινε ώχρός σαν κερι απότομα κα-
θώς διέκοψε ή φράσι του.

—'Αλλά; ρώτησε τρομαγμένη ή Γκρέϊς.

—Είμαι κατεστραμμένος...

—Δηλαδή;

—Χτες τό βράδυ στη Λέσχη έπαίξα πό-
κερ στην τύχη μας. Για να δοκιμάσω αν
μ' αγαπούσες... Αν έκανα —είπα μέσα
μου— αυτό θα έσημαινε ότι μ' αγαπάς...

Αν έκέρδιζα, ότι ή αγάπη μας ήταν μια
έφημερη τρέλλα. 'Ε, λοιπόν, έχασα! 'Αλ-
λά δυστυχώς, έχασα πάρα πολλά... 40.000
φράγκα! 'Απέκτησα την τρανώτερα απόδει-
ξι της αγάπης σου. Μα, συγχρόνως κατα-
στράφηκα...

—Οχι! διαμαρτυρήθηκε ή Γκρέϊς με
μάτια υγρά από την συγκίνησι. Θα βρώ τό
ποσόν αυτό. Και θα σωθής.

—Γκρέϊς! Είνε αλήθεια;...
—Ναι, Βίκτωρ. Ως τώρα σου απέκρυ-
ψα ότι είχα μερικές καταθέσεις στην τρά-
πεζα. Είνε αρκετές για να πληρώσωμε τό
ποσόν. Και να μās μείνουν...

'Ο νεαρός διπλωμάτης, ο οποίος ήταν
πραγματικά κατεστραμμένος γιατί είχε χά-
σει χρήματα της ύπηρεσίας του, ώρμησε
σαν τρελλός και έφίλησε την γυναίκα που
θυσιάζοταν γι' αυτόν...

—Είσαι ένας άγγελος, ψιθύρισε μέσα
στα δάκρυα χαράς που έβρεχαν τό πασώ-
πό του.

—Είμαι μια γυναίκα που αγαπά και τί-
ποτε άλλο, του είπε ή Γκρέϊς σφίγγοντάς
τον με ύστερικό πάθος στην άγκαλιά της.

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΚΗ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ

Έκείνο τό βράδυ συνδέθηκε ακόμη πεοιο
σώτερο τό νεαρό ζευγάρι των έρωτευμένων.

—Θέλω να μου έμπιστευέσαι κάθε πόνο
και κάθε καύμο σου, του είπε ή Γκρέϊς ά-
κούω έπέρασε ή πρώτη συγκίνησις. Και να
φου έπέρασε ή πρώτη συγκίνησις. Και να
καταφεύγης σε κάθε δυσκολία στιγμής. Και να
να... Μην ξεχνάς ότι ο 'θεός μου είνε πρε-
σβευτής μιας μεγάλης δυνάμεως και μπο-
ρεί να μās φανή χρήσιμος σε κάθε στιγμή.

—Αν και;
—Τόν μισώ τρομερά.

—Γιατί; έξεπλάγη ο άφελής πράκτορ.

—Γιατί είνε 'Αγγλος...

Και ή Γκρέϊς του έμπιστεύθηκε ότι αυτή
ήταν μέλος μιας μυστικής Ιρλανδικής όρ-
γάνωσης, της «Σιν Φέιν» και ότι, σαν γνή-
σια 'Ιρλανδή που ήταν, ζητούσε την άπε-
λευθέρωσι του τόπου της από τον άγγλικό
ζυγό...

'Η αποκάλυψις αυτή έκαμε τον Βίκτωρ
να λάμψη όλος από χαρά. Και χωρίς πολ-
λούς δισταγμούς, βέβαιος ότι ή αγαπημέ-
νη του ήταν τό άθώωτο και ειλικρινέστερο
πλάσμα του κόσμου, της άμολόγησε κι' αυ-
τός την ταυτότητά του...

—Κάποιος καλός θεός βέλος βέλησε να ένω-
θούν οι τύχες μας, της άπεκάλυψε. Είμαι
κι' εγώ θανάσιμος έχθρος της 'Αγγλίας...
Και δεν περιμένω παρά την πρώτη εύκαι-
ρία για να έκδηλωθώ. Γι' αυτό, αν μ' αγα-
πάς ειλικρινά, θα πρέπει να με βοηθήσης
στο έργο μου, που είνε τόσο κοινό...

—Είμαι έτοιμη να πεθάνω για σένα!
τον έβεβαίωσε με τον άπαράμιλλο θατρι-

νισμό της ή Γκρέϊς. 'Αρκεί να με καθοδη-
γήσης...

ΑΠΟ ΓΚΑΦΑ ΣΕ ΓΚΑΦΑ

'Απ' τη στιγμή εκείνη ή σατανική 'Ιρ-
λανδή κατάσκοπος προχωρούσε ραγδαία
στον σκοπό της.

'Ο Βίκτωρ, δεν άργησε να της έμπιστευ-
θ' όλο τον πολύπλοκο μηχανισμό της άυ-
στριακής άντικατασκοπείας και να την μυ-
ήσει στα μυστικά της.

Δεν έδίστασε μάλιστα να την συστήση
και στους συνεργάτες του. 'Ηταν βέβαιος
ότι είχε κάμει έναν αληθινό κατασκοπευτι-
κό άθλο με την προσχώρησι της ανεψιάς
του 'Αγγλου πρεσβευτού στην οργάνωσί
τους.

Δεν έδίστασε ακόμη να της μάθη τον
άπόκρυφο κώδικά τους, τα μυστικά συνή-
ματα τους και αυτούς τους σκοπούς των...

'Η Αυστρία έκανε ήδη τό παιχνίδι, έξ
αίτίας της άφελείας ενός ερωτύλου πράκτο-
ρός της. Και ή 'Αγγλία, χάρις σε μια δο-
κιμασμένη κατασκοπό της, σε μιάν αληθι-
νή γοητευτική σειρήνα, έκέρδιζε μια μονα-
δική διπλωματική νίκη...

ΕΝΑ ΓΛΕΝΤΙ—ΠΑΓΙΣΙ

Υστερα από λίγες μέρες, τό νεαρό ζευ-
γάρι μαζί με τους φίλους του, ώργάνωσαν
μιά ήμερήσια εκδρομή στην μαγευτι-
κή λίμνη του Κόμ, για να γιορτάσουν ή
μεγάλη... έπιτυχία τους. Γιατί ή Γκρέϊς έν-
τώ μεταξύ άρχισε να τους δίνει διάφορες...
ψεύτικες πληροφορίες, κατασκοπευτικής φύ-
σεως, τις οποίες ήθελε έπαιρνε από τον
θεό της...

'Η εκδρομή έγινε με αυτοκίνητο. 'Η
Γκρέϊς είχε έναν δικό της σωφέρ που έγνώ-
ριζε καλά τα μέρη και θα τους ώδηγούσε
σε μιάν έξοχη έρημική, όπου θα ήσαν έν-
τελώς μόνοι.

—Θαύμα! Ζήτη ή Γκρέϊς! συμφώνησαν
όλοι.

Και ξεκίνησαν χαρούμενοι κι' εύτυχισμέ-
νοι για τον τόπο του γλεντιού. Χαρούμενοι
κι' εύτυχισμένοι, αλλά και άνυποπτοι...

Γιατί έν τώ μεταξύ ή άγγλική κατασκο-
πεία είχε λάβει όλα τα μέτρα της.

'Η μικρή παρέα των πρακτόρων των
Κεντρικών Δυνάμεων έπέρασε ένα θαυμά-
σιο άπόγευμα στις γραφικές άκτές της λί-
μνης του Κόμ. 'Ολοι εύθύμησαν, διασκε-
δασαν και ήπιαν άρκετά. 'Ο σωφέρ μάλι-
στα είχε τόσο έρβη στο κέφι, ώστε όλοι
σε λίγο έπιασαν να έπείθονται πίσω.

Και δεν ήσαν άπολύτως άδικαιολόγητοι
οι φόβοι των...

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Τέλος, έφτασε ή ώρα της έπιστροφής.
'Ολοι μπήκαν στο αυτοκίνητο. Και ξεκί-
νησαν.

Σε μια στιγμή ο σωφέρ σταμάτησε.

—Στό διάβολο! έτραύλισε άγανακτι-
σμένος. Έκάναμε λάθος στο δρόμο...

Υστερα, στρεφόμενος στην Γκρέϊς, της
είπε:

—Δεσποινίς. 'Αν θέλετε κατεβήτε μια
στιγμή. Θα κάμω μια δύσκολη μανούβρα.
Κατεβήτε!... Είνε πιο φρόνιμο... καθώς εί-
σαθε ζήτησέν ή.

'Η Γκρέϊς κατέβηκε χωρίς δεύτερη κου-
βέντα. Την ίδια στιγμή επήδησε απότομα
κι' ο σωφέρ από τη θέση του. Και χάθηκε
μέσα στο παρακείμενο δάσος μαζί με την
Γκρέϊς...

Μιά όμορβροντία πυροβολισμών άντήχη-
σε. 'Επειτα δεύτερη. Κατόπιν τρίτη...

Ένας δυνατός προβολεός εφώτισε κατό-
πιν τό αυτοκίνητο. Αψυχοι, έκείονταν στις
θεσεις των, ο Βίκτωρ και οι δυο σύντροφοί
του.

Οι άνθρωποι της Γκρέϊς έπλησίασαν και
ξαναπυροβόλησαν έξ έπαφής...

Τώρα πιά ήσαν βέβαιοι ότι κανείς των
δεν έζούσε...

Την ίδια ώρα στο ξενοδοχείο «Φρειδερί-
κος Α'» γινόταν μια έρευνα άπ' τους πρά-
κτορας της άγγλικής άντικατασκοπείας...
Και άνεκάλυπταν όλα τ' άρχεία των κατα-
σκόπων της Αυστρίας.

'Η Γκρέϊς έφυγε για τό Λονδίνο κι' έκει
παρασημοφορήθηκε. Ωστόσο, μετά τό
σπουδαίο αυτό κατόρθωμά της, έξαφανίσθη
κε και δεν ξαναγίνε πιά λόγος γι' αυτήν.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

οί άνθρωποι έν πολέμψ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Ε να φρενοκομείο της Γαλλίας—γρά-
φει ο παρισινός «Φιγκαρώ»— μη
εύρεθέντος καταλληλοτέρου ιδρύμα-
τος, μετεβλήθη σε κέντρον συγκεντρώ-
σεως αίματοδοτών προς μετάγγισιν
για τους τραυματίες του πολέμου. Εί-
νε συγκινητική—γράφει ή γαλλική έ-
φημερίς— ή προθυμία με την οποίαν
διάφοροι Γάλλοι και Γαλλίδες παρου-
σιάζονται στο κέντρον αυτό ως «αίμα-
τοδότες». Πρώτη έδωσε τό παράδει-
γμα ή σύζυγος του νομάρχου, ή ό-
ποια προσέφερε ή δώση από τό αί-
μα της για να χρησιμεύη προς με-
τάγγισιν σ' έναν τραυματία στρατιώ-
τη. Ένας φτωχός άρτεργάτης ευχαρί-
στας προσέφερε ή δώση από τον αίμα
«για να χρησιμεύη, όπως έγραφε σε
μιά επιστολή του, για τους τραυμα-
τίες του πολέμου, μεταξύ των οποί-
ων και ο γιός μου που υπηρετεί στην
γραμμή Μαζινώ». Συγκινητική ήταν
και ή περίπτωσης μιας νέας που πα-
ρουσιάζθηκε για να πάρουν αίμα
προς μετάγγισιν σ' έναν άρρωστο
στρατιώτη του μετώπου, αν ποτέ πα-
ρουσιαζόταν ανάγκη. 'Ο στρατιώτης
αυτός είνε ο άρραβωνιαστικός της...

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο πόλεμος είχε μιάν άπροσδόκητη
συνέπεια : Την έσβολή... άγριο-
κούνελων στις διάφορες καλλιεργημέ-
νες περιφέρειες της Γαλλίας. 'Η περι-
οδος του κυνηγιού στη Γαλλία έκλει-
σε... χωρίς καν ν' άνοίξη: 'Εκείνοι
που θα κυνηγούσαν λείπονταν στο μέ-
τωπο ως στρατιώτες. 'Η μεγάλη ήσυ-
χία έκανε τ' άγρίμια να έκπλαγούν
στις άρχές και έπειτα να ξεθαρρέ-
νουν. Έτσι τα κουνέλια προχωρούν
ως τα κτήματα, όπου προξενούν με-
γάλες ζημιές. Γι' αυτό τό γαλλικό
δημόσιο, επέτρεψε την έξόντωσί τους
με παγίδες και—μ' άλλα μέσα.

ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΥΠΝΗΤΗΡΙΑ

Π ρος έξυπνότησιν των στρατιω-
τών του μετώπου ο γαλλικός έρυ-
θρός σταυρός ώργάνωσε στους κυριώ-
τερους σιδηροδρομικούς σταθμούς
«άγγλογαλλικά ύπνωτήρια». Οι άδει-
οχοι που φθάνουν από τό μέτωπο,
φθάνοντας άργά στον σιδηροδρομικό
σταθμό και έν άναμονή της πρώινης
άμαρσοτοιχίας με την οποίαν θα συ-
νεχίσουν τό ταξίδι τους προς τό χω-
ριό τους, δεν θα είνε του λοιπού ύπο-
χρεωμένοι να ταλαιπωρούνται ή νύ-
χτα, διανυκτερεύοντας στον σταθμό, έ-
πάνω σ' ένα πάγκο. Δεν έχουν παρά
να κατευθυνθούν στα «ύπνωτήρια» ό-
που θα βρουν άναπαυστικό κρεβάτι,
τραπέζακι μ' επιστολόχαρτα, κι'
ένα φλυτζάνι άχνιστόν καφέ. Πρωί-
πρωί, την ώρα που θα όρίσουν άκρι-
βώς, θα τους ξυπνήση ένα ζωντανό
ξύπνητήρι: Μιά συμπληρωτική άδελφή
του Έρυθρού Σταυρού, άγγελος κα-
λωσύνης...

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΒΑΣΑΝΑ

Μ εγάλα είνε τα βάσανα της ύπηρε-
σίας λογοκρισίας του Ταχυδρο-
μείου της Σιγκαπούρης, ενός, ως
γνωστόν, από γλωσσικής άπόψεως,
των διεθνικωτέρων τόπων του κόσμου.
'Υπάρχουν λογοκριταί για 22 εύρω-
παϊκές και 19 ασιατικές γλώσσες και
διαλέκτους. 'Ηδη τα γράμματα από
τις γειτονικές περιοχές γράφονται σε
6 διάφορες γλώσσες: κινεζική, ιαπω-
νική, μαλαϊκή, ιαβανική, άραβική και
φιλιππινική. 'Ιδιαίτερο πρόβλημα είνε
της λογοκρισίας της αλληλογραφίας
με τα διάφορα ένδικα κράτη, για τα
οποία χρησιμοποιούνται τα κάτωθι
γλωσσικά ιδιώματα : Για τα νότια
ένδικα κράτη τα ιδιώματα των Ταμί-
λων, Τελεγκού, Μαλατάλμ και Μαμα-
ρίζων, για τα βόρεια ένδικα κράτη τα
ιδιώματα : Ούρντου, 'Ινδουστάνι,
Χίντι, Γκουμουράν και Πεντζάμπι,
έπίσης δε και ή περσική γλώσσα. Για
τις δυτικές 'Ινδίες οι διάλεκτοι :
Γκουτζεράτ και Σίντι, για τις άνα-
τολικές τέλους 'Ινδίας τα γλωσσικά ι-
διώματα: της Βεγγάλης, των 'Ορίσ-
σα και των Συλενέτων.

'Ο κυβερνήτης του ύποδρυχίου
φορεί μονόκλ!...

11ον

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έκάλισε λοιπόν στο μπουντουάρ της τον ντε Μωρελά, φρούραρχον των Βερσαλλιών, του παρέστησε ότι κάποια συνομοσία εξυφαινότο εναντίον του βασιλέως και τον έπεισε να στείλει μερικούς ανθρώπους του για να συλλάβουν τον Ραούλ και τον υποκόμητα ντε Μωρουά.

Η διαταγή εξετελέσθη άμέσως. Οι δύο φίλοι ήτοιμάζοντο να πάνουν να κοιμηθούν, όταν άκουσαν βίαια κτυπήματα στην πόρτα τους.

— Ποιος μάς άνησυχεί αυτή την ώρα; έφώναξε με τη βαρεία φωνή του ο Φλαμανδός.

— Διαταγή του βασιλέως! άπήντησε μια φωνή απ' έξω. Άνοιξτε!

— Ο βασιλεύς σας διέταξε να έλθετε να μάς άνησυχήσετε από τον ύπνο μας; έρώτησε ο υποκόμης, χωρίς ν' άνοιξη την πόρτα.

— Η Αυτού Μεγαλειότης, άπήντησε η ίδια φωνή απ' έξω, σας ώρισε ένα κελλί στη Βασιλική, όπου θα κοιμηθήτε πολύ καλύτερα.

Ο Φλαμανδός και ο Ραούλ έκνιτάχθηκαν.

Μια στιχομυθία, σε σιγαλή φωνή, διηρέφη τότε μεταξύ των.

— Τα πράγματα φαίνεται ότι είνε πολύ σοβαρότερα απ' ό,τι είχαμε φαντασθή, είπε ο ντε Μωρουά.

— Αυτό βλέπω και εγώ, παρατήρησε ο Ραούλ. Άλλα τί πρέπει να κάμωμε.

Ο Φλαμανδός έσκέφθηκε επί μερικά στιγμές.

— Δεν βλέπω παρά μια μόνο διέξοδο, είπε. Άν μάς κλείσουν στη Βασιλική, υπάρχει κίνδυνος να μη βγούμε ποτέ από εκεί. Συνεπώς πρέπει να ιδούμε αν μπορούμε να δραπέτευσωμε.

— Άνοιξτε! επανέλαβε επιτακτικά η φωνή απ' έξω.

— Μην βιάζεσθε, κύριοι! άπήντησε ο Φλαμανδός. Θα υποκούσωμε στη διαταγή του Βασιλέως, αλλά δεν πιστεύω να θέλετε να μάς πάρετε γυμνούς. Δεν έπερμένωμε, βλέπετε, την έλευσί σας και είχαμε πέσει στο κρεβάτι μας. Πέντε λεπτά, αν έχετε την καλωσύνη να περιμένετε, θα είμεθα στις διαταγές σας.

Λέγοντας αυτά, έτρεξε προς το παράθυρο του δωματίου και το άνοιξε σιγά.

Κάτω από το παράθυρο υπήρχε η στέγη του σταύλου του πανδοχείου, που κατέληγε από το άλλο μέρος σ' ένα μικρό και σκοτεινό δρόμο.

Η απόφασις επάρθηκε άμέσως.

Οι δύο εύπατριδάι επήδησαν στη στέγη αυτή, που μόλις ένα μέτρο την έχοριζε από το παράθυρο και επροχώσαν με προφύλαξι προς το αντίθετο μέρος.

Λίγα λεπτά αργότερα, επηδούσαν στο μικρό και σκοτεινό δρομάκι, που έπερ-

μινοσε από το πίσω μέρος του πανδοχείου.

Άρχισαν τότε να τρέχουν με όλη τους τη δύναμι και δεν έσταμάτησαν παρά μόνον αφού άντελήφθησαν ότι εύρίσκοντο εκτός κινδύνου.

— Μας χωρίζουν μερικά ώρες από το πρωί, παρατήρησε ο Φλαμανδός. Πρέπει λοιπόν να αποφασίσωμε τί πρέπει να κάμωμε. Θα έχουν άντιληφθή τώρα τη δραπέτευσί μας και θα τεθούν εις καταδίωξίν μας. Πρέπει να κρυφούμε σε ασφαλές μέρος, προτού να ξημερώση.

— Είμαι πρόθυμος ν' ακολουθήσω τη συμβουλή σας, άπήντησε ο Ραούλ.

— Εάν ήμουν μόνος μου, έσυνέχισεν ο Φλαμανδός, θα έπήγαινα σ' ένα πανδοχείο, θα έπαιρνα ένα καλό άλογο και θα έκάλαπα προς το δρόμο της Φλάνδρας. Άλλά σκέπτομαι σας και θέλω πρὸς χάριν σας να μείνω για λίγο καιρό άκόμη στο Παρίσι. Στο διάστημα αυτό θα προσπαθώ να εκδικιθούμε τον άδελφό σας και έπειτα θα πάρωμε την Σεσίλ Ρομπέρ και θα φύγωμε. Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, είνε άδύνατον πιά να μείνωμε, ούτε σεις, ούτε εγώ στο Παρίσι. Μετά από όσα συνέβησαν, δεν θα κατορθώσετε ποτέ πιά να φθάσετε ως τον βασιλέα.

— Το καταλαβαίνω κι' εγώ τώρα, είπε ο Ραούλ.

— Πού νομίζετε ότι θα μπορούσαμε να καταφύγωμε;

— Μά... δεν βλέπω κανένα άλλο μέρος εκτός από το σπίτι της Σεσίλ, άπήντησε ο Ραούλ. Έκεί θα είμαστε ασφαλισμένοι και θα μπορούμε να καταστρώσωμε καλύτερα το σχέδιο της εκδικίσεώς μας.

— Εμπρός, λοιπόν, είπε ο Φλαμανδός, δεν έχουμε να χάνωμε καιρό. Άς βαδίζωμε. Δεν θα έπρεπε να πάρωμε ένα άμάξι για να επιστρέψωμε στο Παρίσι, γιατί με αυτό τον τρόπο θα έκινδυνεύαμε να θέσωμε την άστυνομία επί τα ίχνη μας. Θα κάμωμε το δρόμο πεζή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ο

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΣΕΣΙΑ

Επλησίαζε να ξημερώση, όταν εφθασαν στην όδο Άγίου Άνδρέα, όπου βρισκόταν το σπίτι της Σεσίλ.

Οι δύο άνδρες άνέβηκαν με προφύλαξι τις σκάλες. Σε λίγο εύρίσκοντο στο δωμάτιο της Σεσίλ.

Με δυο λόγια, της εξέθεσαν την κατάσταση στην όποια βρισκότανε.

— Ω! Θεέ μου! έκαμε η Σεσίλ. Και τώρα τί πρέπει να γίνη;

— Άκούστε με, είπε ο υποκόμης ντε Μωρουά, είμαι βέβαιος ότι αγαπάτε τον Ραούλ και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι και εκείνος σας λατρεύει.

Η νέα έγινε κατακόκκινη, αλλά δεν άπήντησε τίποτε.

— Είσαθε λοιπόν διατεθειμένη να τον ά-

κολουθήσετε όπουδήποτε; έσυνέχισεν ο Φλαμανδός.

— Ναι, άπήντησε η Σεσίλ με άδύνατη φωνή.

Ο Μωρουά έγύρισε προς τον Ραούλ.

— Το μέρος έδώ δεν μου φαίνεται καλλήλο, είπε. Κάθονται πολλοί άνθρωποι μέσα σ' αυτό το σπίτι και κάποιος μπορεί να μάς προδώση. Έσκέφθηκα κάτι καλύτερο. Είχα άλλοτε έναν υπηρέτη στα κτήματά μου, που έχει εγκατασταθή τώρα στο Παρίσι. Θα είμαστε πιδ ασφαλισμένοι στο σπίτι του ανθρώπου αυτού.

Έπειτα από μερικά λεπτά, η Σεσίλ Ρομπέρ είχε έτοιμάσει ένα μικρό δέμα, μέσα στο όποιο έβαλε τα πράγματά της.

— Πρέπει να κάμωμε γρήγορα, έφώναξε ο Φλαμανδός. Σε λίγο θα είνε πολύ άργα.

Εκατέβηκαν τότε και οι τρεις από τη σοφίτα της Σεσίλ και δυο λεπτά κατόπιν εύρίσκοντο στο δρόμο.

Καθώς επροχωρούσαν, η νέα εξέγησε στο Ραούλ ότι ο πατέρας της είχε ξαναγυρίσει στην Όλλανδία, γιατί έφοβόταν μήπως τον συλλάβουν.

— Τόσο το καλύτερο τότε! είπε ο υποκόμης ντε Μωρουά. Θα μάς είνε εύκολο να τον βρούμε κατόπιν, όταν εγώ και ο φίλος μου Ραούλ τελειώσωμε μια μικρή υπόθεσι που έχουμε στο Παρίσι.

Έσυνέχισαν έπειτα σιωπηλοί το δρόμο τους, διαζόμενοι να φθάσουν σ' ένα ασφαλές μέρος προτού ξημερώση έντελώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16ο

Η ΠΑΓΙΣ

Άς εισχωρήσωμε τώρα στο μέγαρο, που ο βασιλικός πρίγκηψ του Κλεμόν είχε θέσει στη διάθεσι του Τάταρου πρίγκηπος.

Ήτανε μια παλιά γκαζία οικόδομη, που έβλεπε σ' ένα μικρό δρομάκι, από τον όποιο οι διαβάται που έπερνούσαν ήτανε πολύ σπάνιοι.

Εκείνο το βράδυ ο Τάταρος έσυζητούσε με τον ιατρό του, τον Έρμαν Σούλζμπεργκ.

— Ξέρεις, έλεγε, την έγλυτώσαμε πολύ φθηνά. Ο βασιλεύς της Γαλλίας ήθελε να διατάξη τη σύλληψί μου. Άλλ' εύτυχώς δεν διατρέχωμε τώρα κανένα κίνδυνο. Άπεκλήσαμε την εύνοια του βασιλέως και εκείνο που άξίζει περισσότερο, την εύνοιαν της μαρκησίας ντε Πομπαδούρ... Με έχει προσκαλέσει αύριο στο τραπέζι της... Πρέπει, καλέ μου Έρμαν, να φανώ πιδ νέος και πιδ ώραιος από κάθε άλλη φορά. Τί μου έχεις έτοιμάσει για άπόψε;...

— Ω! είμαι βέβαιος ότι θα μείνετε πολύ εύχαριστημένος, άρχοντά μου. Θα πάρετε το λουτρό σας άπόψε μέσα στο αίμα ενός πραγματικού ταύρου...

— Τί ηλικίας;

— Ός τριάντα πέντε έτών. Μια γροθιά του μπορεί ν' άφήση νεκρό ένα βωδι... Πρόκειται για έναν άνθρωπο, που κρύβεται σ' ένα σπίτι έδώ κοντά...

— Γιατί κρύβεται;

— Αυτό δεν μπορώ να το μάθω. Άλλά φαίνεται πως έχει κάποιους λογαριασμούς με την άστυνομία. Βγαίνει κάθε βράδυ μόνο, τυλιγμένος μέσα σ' ένα μεγάλο μανδύα και φέρνει βόλτες στους έρημικους δρόμους όλόγυρα. Παρ' όλα αυτά, έχει ένα άσθενές σημείον και έπιανε λίγη από την άδυναμία του αυτή για να του στήσω την παγίδα μου. Ο άνθρωπος αυτός άρέσκεται στο ποτό και κάθε βράδυ πηγαίνει σ' ένα καμπαρέ της όδοι

Άγίου Λουδοβίκου, όπου κάθεται μερικές ώρες και πίνει. Στο καμπαρέ αυτό συχναίνουν και διάφορες γυναίκες... Η άδελφή σας λοιπόν μετεμφέσθηκε χθες το βράδυ και, φορώντας μια μάσκα στο πρόσωπο, έμπηκε μέσα σ' αυτό το καμπαρέ. Τα υπόλοιπα τα άντιλαμβάνεσθε. Η πριγκήπισσα Βοίνα έχει δώσει άπόψε στις έννέα ραντεβού με τον κολοσσό αυτό στη γωνία της Βασιλικής Πλατείας. Θα τον οδηγήση λοιπόν έδώ και...

— Πιστεύεις ότι θα έλθη; έρώτησε ο Τάταρος.

— Άλλά, φυσικά, άρχοντά μου.

— Η ώρα είνε έννέα παρά τέταρτο, είπε ο πρίγκηψ.

— Εάν έχετε λίγη ύπομονή, θα πάρετε άπόψε ένα θαυμάσιο λουτρό, έκαμε ο Σούλζμπεργκ.

— Τότε, πηγαίνωμε, είπε ο Τάταρος.

Εκατέβηκαν τότε στο ισόγειο και ήλθαν να σταθούν σ' ένα παράθυρο που έβλεπε προς το δρόμο.

Το έκκερμες έσήμανε σε λίγο έννέα κτυπήματα.

Μερικά λεπτά αργότερα, είδαν έναν άνδρα και μια γυναίκα, που έμπαιναν στον κήπο που περιέβαλλε το σπίτι.

Ο κολοσσός, για τον όποιον είχε μιλήσει ο Έρμαν, δεν ήταν άλλος, όπως θα έμάντευσε ο άναγνώστης, από τον υποκόμητα ντε Μωρουά.

Είχε πραγματικά καταφύγει μαζί με τον Ραούλ και τη Σεσίλ στο σπίτι του παληού υπηρέτου του, που συνέπεσε να βρίσκεται κοντά στο μέγαρο που ο πρίγκηψ του Κλεμόν είχε παραχωρήσει στον Τάταρο πρίγκηπα.

Ήταν επίσης άληθές ότι περιεπλανάτο στους δρόμους της συνοικίας και ότι έπήγαινε κάθε βράδυ στο καμπαρέ της όδοι Άγίου Λουδοβίκου.

Κατά τους περιπάτους του αυτούς, είχε μάθει ότι ο Τρεπατουν έμενε στο γειτονικό μέγαρο του Γάλλου πρίγκηπος και κατέστρωνε σιγά-σιγά το σχέδιο της εκδικίσεως του φίλου και προστατευομένου του Ραούλ.

Το πρώτο πράγμα το όποιον έκαμε ήτανε να βάλη τον παληό υπηρέτη του να συνάψη σχέσεις με τον δόκτορα Έρμαν.

Μια μέρα μάλιστα τον έφερε ως το σπίτι του με κάποιο πρόσχημα.

Ο Έρμαν είδε εκεί τον Φλαμανδό και, από τον τρόπο με τον όποιον τον έκύτταξε, ο υποκόμης ντε Μωρουά άντελήφθη όλες τις σκοτεινές και έγκληματικές σκέψεις, που το μεγάλο άνάστημά του και η έκφρασις της ύγείας που έκαθρεπτιζόταν στο πρόσωπό του, είχαν γεννήσει μέσα στο μυαλό του ιατρού του πρίγκηπος Τρεπατσκ.

Την άλλη μέρα, καθώς ήταν καθισμένος στο βάθος του δωματίου, είδε δυο πρόσωπα που ήταν κολλημένα σ' ένα από τα τζάμια του παραθύρου.

Ήταν ένα πρόσωπο άνδρὸς και ένα πρόσωπο γυναικὸς.

Ο Φλαμανδός άνεγνώρισε πολύ καλά το πρόσωπο του άνδρος.

Ήταν ο Έρμαν Σούλζμπεργκ.

Το ίδιο βράδυ, καθώς ήταν καθισμένος σ' ένα τραπέζι μέσα στο καμπαρέ της όδοι Άγίου Λουδοβίκου, είδε μια νέα με προσωπίδα που ήλθε να καθίση σ' ένα γειτονικό τραπέζι.

Το ύφος και η προκλητικότητα αυτής της νέας δεν του άφησε καμιά άμφιβολία ότι κάποια παγίδα έστήνετο εις βάρος του.

Έσκέφθηκε λοιπόν να έπωφεληθῇ απ' αυτή την εύκαιρία που του παρουσιάζόταν για να πραγματοποιήση την εκδι-

κίση που έσχεδιάζε.

Γι' αυτό, λίγη ώρα αργότερα, εκάλισε την ώραία άγνωστη στο τραπέζι του και όταν εκείνη του εξέγησε να συναντηθούν την άλλη μέρα, το έδέχθηκε προθύμως.

Το βράδυ εκείνο έγύρισε χαρούμενος στο μικρό σπίτι του παληού υπηρέτη του.

Έτρεξε άμέσως κατά μέρος τον Ραούλ και του είπε:

— Νομίζω ότι αύριο κατά τα μεσάνυχτα θα μπορούμε να φύγωμε από το Παρίσι. Θα φροντίσης να έξασφαλίσης με άπόλυτη μυστικότητα ένα άμάξι, που θα μάς περιμένη.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε ο Ραούλ.

— Η ώρα της εκδικίσεως μας πλησιάζει, εξέγησε ο Φλαμανδός. Αύριο το βράδυ, θα δειπνήσωμε πιθανόν στο μέγαρο του πρίγκηπος Τρεπατσκιν.

Έξηγόρασα έναν από τους υπηρέτες του και ξέρω καλά όλο το έσωτερικό του σπιτιού...

Ο Ραούλ εξακολουθούσε να τον κυττάζει με έκπληξι:

— Φίλε μου, είπε ο Φλαμανδός, θα φροντίσης να κάμης αυτό που σου είπα και αύριο το βράδυ, στις έννέα, θα βρίσκεσαι στη Βασιλική Πλατεία. Θα με ίδης εκεί, αλλά δεν θα μου μιλήσης, ούτε θα με πλησιάσης.

— Θα κάμω όπως μου λέτε, είπε ο Ραούλ.

— Λίγη ώρα αργότερα, θα ίδης να με πλησιάζη μια γυναίκα...

— Καταλαβαίνω, διέκρινε ο Ραούλ. Θα είνε η άδελφή του πρίγκηπος.

— Και αυτή επίσης θα τιμωρηθῇ, έκαμε με πάθος ο Φλαμανδός. Θα με ίδης να έπομακρύνωμαι μαζί της. Θα με ακολουθήσης τότε βήμα προς βήμα. Πολλί πιθανόν θα μπορούμε στο μέγαρον του πρίγκηπος. Θα σταματήσης τότε σε μικρή άπόστασι και θα περιμένης να έλθω να σε ζητήσω. Η εκδικίσις μας θα είνε τότε μεγαλειώδης...

Το άλλο βράδυ, ο υποκόμης ντε Μωρουά επήγε στο ραντεβού της Βασιλικής Πλατείας.

Η Βοίνα δεν έβράδυνε να έλθη.

Έβαλε το χέρι της επάνω στον ώμο του Φλαμανδού και είπε:

— Είσασιτε άληθινός εύπατριδής. Θέλετε να μου δώσετε το χέρι σας να στηριχθώ;

Και, λέγοντας αυτά, τον παρέσυρε προς την όδο Βοζιβράρ.

Έπειτα ακολουθούσαν ένα μικρό δρόμο, που έπερνούσε από το πίσω μέρος του μεγάρου.

Μια μικρή πόρτα ήταν άνοικτη.

Η Βοίνα ώδηγησε προς τα εκεί τον Φλαμανδό.

— Άπόψε έδιωξα όλους μου τους υπηρέτες, είπε, για να μπορέσω να σας δεχθώ. Δεν εκράτησα παρά μόνον έναν γέ-

Το μυθιστόρημα - έκπληξις που σας έπιφυλάσσομεν:

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

«Ρομπιστάν»

Μετ' όλίγα τεύχη

ρω επιστάτη, που θα μας υπηρετήση.

— Είσαθε άξιολάτρευτη, κυρία, έκαμε ο Φλαμανδός και σκύβοντας της έφίλησε το χέρι.

Διέσχισαν μαζί τον κήπο του μεγάρου, άνέβηκαν μια μικρή σκάλα και εύρέθησαν στο έσωτερικό.

Ο Έρμαν, που είχε μεταμφιεσθή σε υπηρέτη, ήλθε μπροστά τους, κρατώντας ένα κηροπήγιο.

Ο Φλαμανδός εύρέθηκε σε λίγο μέσα σ' ένα κομψό σαλόνι, στη μέση του όποιου υπήρχε ένα τραπέζι με πολυτελή έδέσματα.

Η Βοίνα επήγε θέσι στο ένα κάθισμα και ο υποκόμης στο άλλο.

— Άς πιούμε στην άγάπη μας, είπε γεμίζοντας δυο ποτήρια και δίνοντας το ένα στον Φλαμανδό. Γιατί αύριο θα μάς χωρίσουν, αγαπημένε μου και ίσως δεν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ πιά.

— Άδειασε έπειτα το ποτήρι της και ο υποκόμης ντε Μωρουά έκαμε και αυτός το ίδιο.

— Άρχισαν να δοκιμάζουν τις διάφορες τροφές.

Σε μια στιγμή, η Βοίνα επήρε μια φιάλη με ένα κρασί κίτρινο, όπως το κεχριμπάρι και έγέμισε με αυτό το ποτήρι του υποκόμητος.

— Θα το πιήτε στην άγάπη μου, είπε.

— Θα το κάμω με όλη μου την καρδιά, άπήντησε ο Φλαμανδός, αλλά προηγουμένως θα πάρω ένα φιλί στον ώραίο σας λαμό.

Και, τραβώντας την στην άγκαλιά του, έσκυψε για να πάρη το φιλί αυτό.

Εκείνη τη στιγμή, η Βοίνα ένοιωσε την αίχμη ενός έγχειριδίου, που είχε στηριχθῇ στο λαμό της.

— Εάν φωνάξετε, είπε σιγά ο Φλαμανδός, το έγχειριδίον αυτό θα βυθισθῇ μέσα στο λαμό σας!

Η άδελφή του βαμπιρ έγινε κατακίτρινη, αλλά δεν είπε λέξι.

Ο υποκόμης έσήκωσε τότε το ποτήρι που προωριζόταν γι' αυτόν και είπε:

— Πιείτε το!

Η Βοίνα έγρίγησε και έκαμε μια άρνητική κίνησι.

— Σας δίδω τρία δευτερόλεπτα προθεσμία για να το πιήτε! Ξαναείτε ο υποκόμης.

Η Βοίνα είχε γίνει τώρα πελιδνή.

— Καταλαβαίνετε, έγκυκλούθησε ο Φλαμανδός ότι θέλω άπλως να απαλλαγώ από σας επειδή με ένοχλείτε. Έκλέξετε λοιπόν μεταξύ αυτού του έγχειριδίου και του ποτηρίου που περιέχει ένα ισχυρό ναρκωτικό, το όποιον προωρίζατε για μένα.

Και επειδή η Βοίνα έδίσταζε άκόμη, ο υποκόμης έβόηξε λίγο το έγχειριδίον μέσα στη σάκκα.

Ο τρόμος την κατέλαβε τότε. Και χωρίς να διατάξη περισσότερο, επήρε το ποτήρι και το ήπιε όλόκληρο.

— Τώρα, είπε ο Φλαμανδός, είμαι ήσυχος. Σε μερικά λεπτά θα έχετε άποκοιμηθῇ.

Πραγματικά, λίγα λεπτά αργότερα, το κεφάλι της Βοίνας έγειρε επάνω στον ώμο της. Είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Ο υποκόμης ντε Μωρουά έπερίμενε μερικές στιγμές άκόμη. Έπειτα, επήρε τη νέα στα στιβαρά μπράτσα του και την έφερε σ' ένα ντιβάνι που βρισκότανε στο βάθος του δωματίου.

Ξαναγύρισε κατόπιν στο τραπέζι και έκτύπησε ένα κουδούνι που βρισκόταν εκεί.

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Στοιχειωμένοι πύργοι καὶ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

**“Αγνωστες περιπτώσεις
ἐπικοινωνίας τῶν νε-
κρῶν με ζωντανούς”**

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟ- ΝΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, δὲν ὑπάρχουν τόσο πολλοὶ θρύλοι γιὰ ὑπερφυσικὲς ἐμφανίσεις, ὅσοι στὴν Ἀγγλία. Ἡ πατρὶς τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Οὐάι-
τερ Σκὼτ φαίνεται πραγματικὰ ὅτι εἶνε ἡ χώρα τῶν φαντασμάτων καὶ τῶν θρυ-
κολόγων.

Καὶ εἶνε ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ἀπει-
ροὶ ἐπιστήμονες καὶ κοινοβουλευτικοὶ ἀ-
κόμη ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας ἔχουν ἀσχολη-
θῇ με τὰ φαντάσματα αὐτὰ καὶ ἔχουν γρά-
ψει ὁλόκληρες ἱστορίες σχετικῶς. Ἐνας
ἀπ’ αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ σημερινὸς ὑποου-
ργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν λόρδος Χάλιφαξ,
ποῦ θεωρεῖται ὡς ὁ περισσότερο ἀρμό-
διος στὰ ζητήματα τοῦ ἀποκριφισμοῦ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁ πόλεμος ἐπανεφέρε στὴν πρώτη
γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητας τὶς ἱστορίες
τῶν φαντασμάτων.

Λέγεται, πράγματι, ὅτι ἀπὸ τὰ 1332, τὸ
φάντασμα τοῦ «Μαύρου Πρίγκηπου» ἐμ-
φανίζεται κάθε φορὰ, ποῦ ἕνας μεγάλος
κίνδυνος ἀπειλεῖ τὴν Ἀγγλία ἢ ποῦ ἡ
Αὐτοκρατορία βρίσκεται σὲ μιὰ δύσκολη
καμπὴ τῆς ἱστορίας της.

Ἔτσι πολλοὶ θεοβαδίζουν ὅτι ὁ «Μαύ-
ρος Πρίγκηψ» ἐφανίσθηκε στὸ Χόλ
Πλάις τὸν Αὐγούστο τοῦ 1914, τὴν ἐπο-
χὴ τῆς πτώσεως τῆς στεριλίνης καὶ τὶς
πρώτες ἡμέρες τοῦ περασμένου Σεπτεμ-
βρίου.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ὁ βασιλεὺς Κά-
ρολος Α' καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ κά-
νουν συχνὰ τὸν περίπατό τους στὰ βασι-
λικά ἀνάκτορα τοῦ Οὐίνδσορ.

Στὸ Χάμπτον Κούρτ, ἐξ ἄλλου, οἱ γυ-
ναῖκες τοῦ Ἐρρίκου Βου, τοῦ τρομεροῦ
αὐτοῦ Κυανοτόνωνος, τριγυρίζουν ἀκα-
τάπιστα. Ἡ Ζὰν Σέδμουρ, ντυμένη ὁλό-
καθρεπτῶν καὶ ἡ Κατερίνα Χόβαρντ τὸν
τεῦτε τὸν βασιλέα νὰ μὴν τὴν κάμῃ νὰ
ὑποστῇ ὅμοια μ’ ἐκεῖνες ποὺ προηγήθησαν
αὐτῆς στὴ βασιλικὴ του κλίνη. Ἡ Ἄννα
Βόλεϋν ἐμφανίζεται πάλι, περιτριγυρι-
γμὴ ποῦ τὴν ὠδηγοῦσαν στὸν δῆμο γιὰ
νὰ τῆς κόψουν τὸ κεφάλι.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΓΚΛΑΜΙΣ

Στὴ Σκωτία θρύλεται ἕνας ἀπὸ τοὺς
θραυότερους πύργους ὅλου τοῦ κόσμου.
Εἶνε ὁ πύργος τοῦ Γκλάμις, ποῦ ἀνήκει
στὴν οἰκογένεια τῶν Ὕορκ καὶ πιστεύε-
ται ὅτι φυλάει ἕνα τρομερὸ μυστικόν. Οἱ
πρωτότοκοι τῆς οἰκογενείας ἀποκαλύπτουν
αὐτὸ τὸ μυστικόν, ἀπὸ πατέρα σὲ γιό,
ὅταν οἱ κληρονόμοι τῶν ἐνηλικιωθῶν.
Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ξέρει ἔτσι μόνο ὁ

πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος τὸ
ἀνακοινώνει στὸν ἀυλάρχη του. Οἱ δὺο
αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσ-
χωρήσουν σ’ ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου, ποῦ
παρμένει πάντοτε κλεισμένο.

Φαίνεται ὅτι ὁ πρῶτος λόρδος τοῦ
Γκλάμις, ποῦ πέθανε κατὰ τὸ 1454, ἦταν
ἕνας μανιώδης παίκτης. Μιὰ Κυριακὴ
βράδυ, κατελήφθη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
παίξῃ χαρτιά, ἀλλὰ κανεῖς, οὔτε ἀπὸ τοὺς
οἰκέλους, οὔτε ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του δὲν
ἤθελε νὰ δεηθῇ τὴν ἡμέρα αὐτῇ, ποῦ
ἦταν ἀφιερωμένη στὸν Κύριο.

Ὁ λόρδος Γκλάμις, μανιώδης, ἐφώνη-
ξε τότε ὅτι θὰ ἐθρίσκε ὅσουςδήποτε ἕναν
συμπαικτη, ἔστω καὶ ἂν ὁ συμπαικτης
αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ διάδο-
χος. Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἕνας μαῦρος
ἱππότης ἐμπήκε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἐ-
πρότεινε στὸν λόρδο νὰ παίξουν. Ὁ ἀυ-
λάρχης του, ὅταν ἄκουσε τὶς τρομερὲς
βλαστήμιες ποὺ συνώδευαν αὐτὸ τὸ παι-
χνίδι, θέλησε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὴν κλειδα-
ρότρυπα τῆς πόρτας. Ἀλλὰ τότε μιὰ
φλόγα τὸν ἐχτύπησε κατὰ πρόσωπον καὶ
ἔπεσε ἀμέσως νεκρός.

Ὁ λόρδος Γκλάμις ἔζησε πέντε χρόνια
ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀξιωματικὸν ἐ-
κείνο βράδυ. Ὁ θάνατός του ἐπῆλθε κα-
τὰ ἕναν τρόπο ἐντελῶς μυστηριώδη.

Ὁ θούλος λέει ὅτι ὁ καταραμένος λόρ-
δος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ παίξῃ τὸ παιχνί-
δι του με τὸν διάβολο, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς
δευτέρας παρουσίας. Κάθε χρόνο, λοιπόν,
τὴν ἐπέτειο τῆς ἡμέρας ποῦ ἄρχισε τὸ
παιχνίδι αὐτό, ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογε-
νείας, ὁ διάδοχός του, ἐφ’ ὅσον εἶνε ἐ-
νήλικος, καὶ ὁ ἀυλάρχης μπαίνουν στὴ
μυστικὴ αὐτὴ αἶθουσα καὶ, ὅπως θεοβαί-
νουν, βλέπουν τότε τὸν πρόγονό τους νὰ
παίξῃ μαζί με τὸν διάβολο.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΛΙΑ

Ἀλλὰ ἡ Ἀγγλία δὲν εἶνε ἡ μόνη χώρα,

ὅπου τὰ φαντάσματα δίνουν καὶ παίρνουν.

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914, ἕνα τάγμα
κοζάκων, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει μέρος εἰς
τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Γαλιτίας, ἐγκατε-
στάθη γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα στὸν πύρ-
γο ἑνὸς αὐστριακοῦ κόμητος.

Ἐνας παλῆς φύλαξ ἐπληροφόρησε τό-
τε τοὺς ἀξιωματικούς ὅτι ἡ σκιά ἑνὸς
προγόνου τοῦ κόμητος, ποῦ εἶχε φονευθῇ
ἀπὸ προδοσίαν, ἐμφανίζετο συχνὰ σὲ ἕνα
ἀπὸ τὰ δωμάτια.

Κανεῖς δὲν θέλησε νὰ κοιμηθῇ σ’ αὐτὸ
τὸ δωμάτιο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν νεαρὸ ἀξιω-
ματικόν, ποῦ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἐπερνού-
σε ἐκεῖ μιὰ θανμάσια νύχτα.

Οἱ σύντροφοί του τὸν συνώδευαν ἀ-
στενευόμενοι ὡς τὸ δωμάτιο αὐτό.

Στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ, εἶδε τότε μιὰ πε-
λώρια ἀλκόβα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποία ἐ-
κρεμόταν μιὰ παλῆ πανοπλία καὶ ἕνας
μεγάλος Βενετσιάνικος καθρέφτης, μιο-
σπασμένος καὶ τοῦ ὁποίου τὰ κομμάτια
συνεκρατοῦντο με λεπτεῖς ταινίες χαρτιοῦ.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βαρεῖα, ἡ βροχὴ
ἐπεφτε ἀδιάκοπα ἐπάνω στὰ τζάκια καὶ ὁ
ἀνεμος οὐρλιαζε μέσ’ ἀπὸ τὰ τζάκι.

Ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς ἐβλεπε τὸ σταθί
του κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του καὶ ξαπλώ-
θηκε με ὅλα του τὰ ρούχα στὸ κρεβάτι.
Σὲ λίγο εἶχε ἀποκοιμηθῇ.

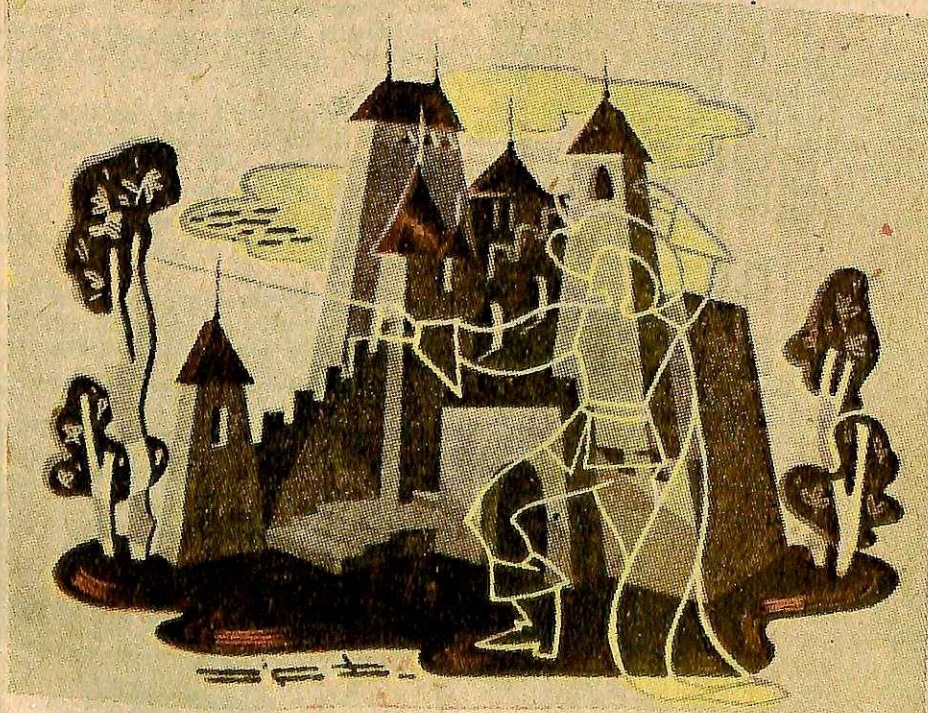
Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως, ἐξύπνησε ξα-
φνικά. Ἐμπρὸς του, μέσα στὸ σκοτάδι,
ἐγυάλιζαν δύο μάτια. Ἀμέσως ἐτράβηξε
τὸ σταθί του καὶ ἐχτύπησε με δύναμι μέ-
σα στὸ κενόν. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἕνα θα-
ρὺ πράγμα ἔπεσε ἐπάνω στὸ στήθος του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔπεσε κάτω ἀφ’ ἡντίας
μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Οἱ σύντροφοί του, ποὺ προσέτρεξαν,
τὸν βρῆκαν νεκρὸ κάτω ἀπὸ τὴν βαρεῖαν
πανοπλίαν, ποῦ εἶχε ὅλη σωριασθῇ ἐπάνω
του.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔχουν διαπιστωθῇ
ἀπὸ μιὰ ἐπίσημη ἐκθεσιν, ποὺ συνετάχθη
πρὸ ἐτῶν κατόπιν αἰτήσεως ἑνὸς ἀπὸ
τοὺς κόμητας Ραντξόου καὶ στὴ σύνταξιν
τῆς ὁποίας ἔλαβαν μέρος πολλὲς προσω-
πικότητες, ἐπιστήμονες, δικαστικὴ κλπ.

Δ. ΒΕΡΑΝΣ

Ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη

Αὐτοτελὲς αἰσθηματικὴ νουβέλλα

τῆς Μαγκαλὶ

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

Οσο καὶ ἂν ψάχνω τὶς παιδικὲς μου ἀναμνήσεις, μιὰ εἰ-
κόνα διατηρεῖται ὁλοζώντανη μέσα στὴ φαντασία μου, ἀπὸ
τὰ παιδικὰ μου χρόνια: Ἡ εἰκόνα τῆς Ρεϋμόντ Ὁζεραί. Πρῶ-
τα γιατί ἦταν ἡ κόρη τῶν πλουσιωτέρων κτηματιῶν τῆς πε-
ριοχῆς, ἔπειτα γιατί εἶχε πολλὰ παιχνίδια καὶ πάντα καινούρ-
για καὶ ἐπίσης... γιατί στὸ παιδικὸ της πρόσωπο ἦταν ζω-
γραφισμένη ἡ πεποίθησις τῆς ὑπεροχῆς. Ὅλ’ αὐτὰ μ’ ἐγοή-
τευαν. Ὅταν τῆς μιλοῦσα ἡ ἀγγίζα τὰ παιχνίδια της μοῦ φαί-
νόταν πὼς ἐμπαινα στὸ μαγικὸ βασίλειο ὅπου αὐτὴ ἡ πριγκί-
πισσα ζοῦσε. Τὶ δὲν θάδινα στὴν ἐποχὴ αὐτῇ τῆς παιδικῆς
μου φτώχειας καὶ ἀθλιότητος, γιὰ νὰ μποροῦσα νὰ γινώμουν
δεχτὸς στὸ ἄμεσο περιβάλλον της!

Ἀλλοίμονον! δὲν ἦμουν παρὰ τὸ παιδί τοῦ Ντεζιρέ Ντου-
ζά, τὸ φτωχὸ ἐπιστάτο τῆς οἰκογενείας Ὁζεραί.

Ὁ πατέρας μου κι’ ἐγὼ καθόμασταν σ’ ἕνα μικρὸ σπιτάκι
στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου ποῦ περιτριγυρίζε τὴ μεγαλόπρεπη
ἰδιοκτησίαν τοῦ προισταμένου μας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ἡ
ὕγεια τοῦ πατέρα μου ἦταν κλονισμένη. Ὁ πρόωρος θάνατος
τῆς καύμνης μου μητέρας, ποῦ πέθανε σὲ εἰκοσιτέσσερες ὡ-
ρες, ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἐπιλόχιον στὸν πύργο, τοῦ ἐπέφερε ἕνα τέτοιο
ψυχικὸ κλονισμό ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ. Ἐχασε κάθε
ὄρεξι γιὰ τὴ ζωὴ καὶ περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ του
στὶς ταβέρνες. Κανένας δὲν θὰ ὑπῆρχε ν’ ἀσχοληθῇ μαζί μου
ἂν δὲν ἦταν ἡ καλὴ κυρία Σανφρῶ, χήρα ἑνὸς ἀγροφύλακος,
ποῦ ἐκτελοῦσε χρὴν οἰκονόμου στὸν πύργο. Πολλὲς φορές μ’ ἐ-
πιανε τὴν ὥρα ποῦ μ’ εὑρίσκε μπροστὰ της γιὰ νὰ με ὀδη-
γήσῃ στὸ κομψὸ διαμέρισμά ποῦ ἔμενε με τὴν κορούλα της,
στὸν τελευταῖον ὄροφο τοῦ πύργου. Τότε μ’ ἐπλενε, με χτένιζε
καὶ μοῦρραβε τὰ κουμπιά ποῦ ἦταν ἑτοιμα νὰ φύγουν. Τὶ ὡ-
ραῖες στιγμὲς περνοῦσα ἐκεῖ, με τὴ συντροφιά τῆς μικρούλας
Λιζέτ, ποῦ ἦταν τόσο εὐθυμὴ καὶ πάντοτε προθυμὴ νὰ μοιρα-
στῇ μαζί μου τὰ γλυκὰ ποῦ τῆς εἶχε φυλάξῃ ἡ μητέρα της!
Ὡστόσο, ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτῇ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων δὲν με ἱ-
κανοποιεῖ. Μοῦ ἀρίστωνε ν’ ἀκούω τὸ γέλιο τῆς Ρεϋ-

μόντ ἢ τὶς χαρούμενες φωνὲς τῶν μικρῶν καλεσμένων της, γιὰ

★

Ἦρθε ἡ στιγμὴ ὅπου ὁ πατέρας μου ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Τὸ
θλιβερό του πάθος τὸν εἶχε κυριαρχήσει. Δὲν μποροῦσε πιά νὰ
ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του. Τὴν ἡμέρα ὅπου ἀποκοιμήθηκε μέ-
σα στὸ τραῖνο ποῦ πῆγαινε στὸ Μπορντώ καὶ ἔφησε νὰ τοῦ
κλέψουν τὸ πορτοφόλι του μ’ ἕνα μεγάλο ποσὸ τοῦ κυρίου Ὁ-
ζεραί, ἡ ὑπομονὴ τοῦ τελευταίου ἐξαντλήθηκε. Ἄν καὶ ὁ κα-
κοποιὸς συνελήφθη καὶ δρέθηκαν τὰ χρήματα, ἔδιωξαν τὸν πα-
τέρα μου με τὸν σκληρότερον τρόπο.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ βίαιη σκηνὴ ποῦ εἶχε με τὸν προϊστάμε-
νό του, γύρισε κίτρινος καὶ πελιδνός, ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ κα-
ρέκλα κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ πρὸς μεγάλῃ μου ἐκπλήξι ἔσπρω-
ξε μακριὰ τὴν μποτίλια ποῦ ὑπῆρχε μπροστὰ του.

Φτάνει, εἶπε με σταθερὰ φωνή. Ὁ ἀσχοληθῶ με ἄλλα
πράγματα. Θὰ δοῦν ἂν ὁ Ντεζιρέ Ντουζά εἶν’ ἀρκεῖος, ὅπως
με εἶπαν. Ὡ! νὰ φύγῃ, πρὸ παντός νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ!...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔγραψε στὸ θεῖο μου Μάρκο, στὸ Σικάγο.
—Θὰ πάμε μ’ ἕνα μεγάλο βαπόρι, Τόνυ, μοῦ εἶπε κλεί-
νοντας τὸ φάκελο. Ἴσως νάχουμε περισσότερὴ τύχη στὸν Νέο
Κόσμο...

—Φεύγω γιὰ τὴν Ἀμερική, φώναξε τὴν ἄλλη μέρα, μπαί-
νοντας ἀπότομα στῆς κυρίας Σανφρῶ. Ἐκεῖ κάτω ὁ κόσμος εἶ-
ναι πλουσιότερος καὶ θὰ σὰς στεῖλῃ ἕνα ὁμορφὸ σάλι, σὰν τῆς
κυρίας Ὁζεραί...

—Καὶ σὲ μένα; ρώτησε χαμηλόφωνα καὶ λυπημένα, ἡ Λιζέτ.
—Σὲ σένα, θὰ σοῦ στεῖλῃ ἕνα παπαγάλου ποῦ θὰ μιλῇ ἀγ-
γλικά σὰν τῆς Ρεϋμόντ.

Ἡ Λιζέτ προσπάθησε νὰ γελάσῃ, ἐνῶ συγχρόνως χονδρὰ
δάκρυα κυλοῦσαν στὰ ροδοκόκκινα μάγουλά της.

—Δὲν θέλω νὰ φύγῃ, Τόνυ, ἔλεγε ἀνέμεσα ἀπὸ τοὺς λυ-
γμούς της, δὲν θέλω παπαγάλο...

Ἐπήγα ἐπίσης, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ν’ ἀποχαιρε-
τήσω τὴν Ρεϋμόντ.

Πόσο ὁμορφὴ μοῦ φάνηκε, με τὶς ξανθὲς τῆς μποῦκλες, ποῦ
πλαίσιαναν τὸ μικρὸ διάφανο προσωπάκι της! Ἐμεῖνα γιὰ
πολλὴ ὥρα σὰν χαμένος, ἀπὸ τὸ δράμα αὐτῆς τῆς μικρούλας
με τὸ γαλάζιο φουστάνι, στὴ μέση τοῦ χρυσοῦ σαλονιοῦ... Ου-
μᾶμαι πὼς ἔκαμε ὅτι δὲν εἶδε τὸ χέρι με τὰ μαύρα νύχια, ποῦ
τῆς ἐπρότειναν δειλὰ.

—Ἀντίο, Τόνυ, ἀρκέσθηκε νὰ πῇ. Εὐχομαι γιὰ σένα, νὰ
πάψῃ νὰ πίνῃ ὁ πατέρας σου ὅταν θὰ πᾶτε ἐκεῖ κάτω...

Ἡ δίψα τοῦ πλούτου

Εἶσι κι’ ἐγίνε. Ὁ πατέρας μου παραιτήθηκε ἀπ’ τὴν τεχνή-
τῃ λησμονιά ποῦ τοῦ ἔφερνε τὸ ἀλκοόλ. Ζήτησε δουλειά,
βρῆκε καὶ ἐδούλεψε σκληρὰ... Καμμιά δουλειὰ δὲν τὸν δυσαρε-
στοῦσε. Ὡστόσο ἡ ὑγεία του εἶχε ὑποστῇ τὶς συνέπειες τῆς
καταχρήσεως τοῦ πιστού. Δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ πολὺ. Ὁάμουν
μόλις δεκατέσσεράων χρονῶν ὅταν πέθανε.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ μου μπήκα σ’ ἕνα ἐφοπλιστικὸ
γραφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπάλληλος γιὰ τὰ θαλήματα. Τὸ
γραφεῖο μας ἦταν ἐγκατεστημένο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιδὲ πλου-
σιῶν συνοικίης τῆς πόλεως. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἐ-
πλησίασα ἀνθρώπους με ἀμύθητα πλούτη. Κυττούσα γεμάτος
θαυμασμό τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητά τους, τὶς πολυτίμες καρ-
φίτσες ἀπ’ τὶς γραβάτες τους, τὰ μεγαλόπρεπα γουναρικά
τῶν γυναικῶν τους, ὅταν ἐρχόντουσαν νὰ τοὺς ζητήσουν.

Μ’ ἐστελναν νὰ τοὺς ἀγοράσω ποῦρα ποῦ καθένα ἀπ’ αὐ-
τὰ ἀντιπροσώπευε πολλὰ ἀπὸ τὰ φτωχὰ μου γεμάτα. Τοὺς
κρατοῦσα θέσεις γιὰ τὰ θέατρα χωρὶς νὰ γίνῃ καμμιά συζή-
τησις γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ εἰσιτηρίου... Ἔτσι με τὸν καιρὸ, ἡ δε-
βαιότης πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πανίσχυροι χάρις στὴν
περιουσίαν τους, ἄπλωσε βαθτεῖες τὶς ρίζες της μέσα στὴν ψυ-
χή μου. Ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ πλούσιος μ’ ἐκύριευσεν καί μ’ ἀπα-
σχολοῦσε διαρκῶς.

Ἡ τύχη με νύνησε. Μιὰ μέρα ποῦ ὁ προϊστάμενός μου μ’
ἐπέστειλε νὰ πάω ἕνα ἐμπιστευτικὸν γράμμα σὲ μιὰ ἐταιρεία ποῦ
μας συναγωνίζετο, δρέθηκε μονάχος γιὰ κάμποση ὥρα πε-
ριμένοντας τὴν ἀπάντησι, στὴν αἶθουσα ἀναμονῆς. Ἐξαφνα
τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἐπάνω σ’ ἕνα σχέδιο ποῦ ἦταν καρφω-
μένο σὲ μιὰ μεγάλη σανίδα. Μιὰ ἰδέα γεννήθηκε τότε στὸ μυα-
λό μου. Δὲν ἤξερα ἀκριβῶς γιὰ τί πράγμα ἦταν προσωρισμένο
αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ἀλλὰ ἔκαναν τὰ ἴδια καὶ στὸ δικό μας γρα-
φεῖο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας
ὑπάλληλος. Βλέποντας πὼς ἡ σανίδα με τὸ σχέδιο ἦταν ξε-
κκῆπασθ, ἔσπευσε νὰ τὴν ξανασκεπάζῃ μ’ ἕνα μεγάλο φύλλο
χαρτιοῦ.

Τὶ κάνετε ἐδῶ νεαρέ; με ρώτησε με ὕψος ἄγριο.

Τοῦ ἀπάντησα ἡρεμῶτατα:

—Περιμένω τὴν ἀπάντησιν στὸ γράμμα ποῦ ἔφερα.

—Πηγαίνετε τότε νὰ καθήσετε στὸν ἀντιθάλαμον, με διέτα-
ξε ἐπιτακτικὰ, σπρώχνοντάς με σχεδὸν πρὸς τὴν ἐξοδο.

Μόλις ἐγύρισα στὸ γραφεῖο, ἀρχισὰ νὰ μελετῶ τὰ σχέδια
τὰ δικά μας. Ἐπρόκειτο περὶ σχεδίων κατασκευῆς ναυπηγείων.

Σὲ λίγο μπόρεσα νὰ φέρω τροποποιήσεις ποῦ συζητήθηκαν καὶ
ἔγιναν δεχτὲς ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν καὶ Συμβούλιον.

Ὁ προϊστάμενός μου ἐξετίμησε πολὺ τὸν ζήλο μου. Ἐν-
διαφέρθηκε πολὺ γιὰ τὰ δικά μου σχέδια καὶ ἀπὸ κείνῃ τὴν

ημερα ερχισε η ανοδικη μου μεσα στον κόσμο των υποθέσεων.
Ο κ. Χάρντιγκ δεν έπαισε πιά να με προστατεύει. 'Η φλόγα και η δίψα μου για την επιτυχία συνεπλήρωσαν τα υπόλοιπα. Μετά έπτά χρόνια, ήμουν επί κεφαλής ενός ναυπηγείου και κάτοχος σεβάστιας περιουσίας.

Μου φαινόταν ότι η 'Αμερική έγινε η δεύτερη πατρίδα μου. Δεν έδλεπα κανένα συμπατριώτη και άπειρα πολύ από του να πιστεύω πως θα πεθάνω στη Γαλλία. 'Ωστόσο μια άλλη συνάντησις ήταν άρκτη για να γεννήση μέσα μου μίαν απεραντή νοσταλγία.

—Πήγατε καθόλου στο «Ταμπαρέν» της Νέας 'Υόρκης; με ρώτησε ένα βράδυ ο συνεταίρος μου. Φαίνεται πως είναι πολύ παριζιάνικο... Θά μ' ευχαριστήση πολύ αν έρθετε μαζί μου. Θά το κρίνετε άλλως τε πολύ καλύτερα σείς, από μās τους 'Αμερικανούς.

—Εδώ που τὰ λέμε, δεν ξέρω τὸ Παρίσι περισσότερο από σās, απήντησα γελώντας. 'Ισως όμως στη θέα ωραίων γυναικῶν ἀρχίσει να μιλάει τὸ φραντσέζικὸ αἷμα μου.

Δὲν τὸ πίστευα ὅταν τῷ λέγα. 'Ωστόσο μόλις εἶχαμε καθήσει σ' ἕνα τραπέζι και παραγγείλαμε μιὰ καλὴ μάρκα σαμπάνιας, τ' αὐτὸ μου ἐπρόσθεσε μὲ συγκίνησι ἕνα τραγούδι τῆς πατρίδας μου, πού τὸ τραγουδοῦσε ἡ δευτέρα τοῦ κέντρου. 'Ήταν μιὰ γυναικὴ μέσου ἀναστήματος, μὲ ὁλόξανθα μαλλιά, μὲ λεπτὸ καὶ διάφανο πρόσωπο. «Σὲ ποιὸν μοιάζει;» ἀναρωτήθηκα, γιατί τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἔφερε κάπως ἀόριστα στὴ μνήμη μου κάποιο ἄλλο. Ξαφνικὰ θυμήθηκα: «'Ετσι θάνοι σήμερὰ ἡ Ρεϋμόντ 'Οζεραί!»

Ὅλη ἡ δυστυχισμένη παιδική μου ἡλικία ἐπρόβαλε τότε μπροστὰ στὰ μάτια μου.

—Τί ὁμορφὴ γυναικὰ! μουρμούρισε στ' αὐτὴ μου ὁ κ. Φλόου, πού φαινόταν καταγοητευμένος. Τί γοητευτικὴ χώρα πού εἶν' ἡ Γαλλία σας! "Αν μπορούσα θὰ πηγαίνα κάθε χρόνο ἐκεῖ... Καί σεις δὲν σκεφθήκατε ποτὲ νὰ γυρίσετε;

Ναί, φυσικὰ, ἀπήντησα καὶ ἀπόρησα κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀπάντησί μου. Καὶ μάλιστα πολὺ γρήγορα.

Αὐτὰ τὰ λόγια πού μου ξέφυγαν ἀσυνειδήτως, εἶχαν ἀπρόοπτες καὶ σοβαρὲς συνέπειες. Σίγα - σίγα ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῶ τὴ Γαλλία μ' ἐκυρίεψε ὁλοκλήρῳ. Τόβλεπα στὸν ὕπνο μου. 'Αρχισὰ νὰ διαβάω γαλλικὴς ἐφημερίδες, νὰ ἐπισκέπταμαι τὰ μουσεῖα καὶ τὶς ἐκθέσεις ὅπου μπορούσα νὰ δῶ ταμπλά δικῶν μας ζωγράφων. 'Ασυναίσθητα συνήθισα στὴν ἰδέα τοῦ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν 'Αμερική καὶ νὰ κτίσω ἕνα σπίτι στὸ Μπροντῶ. Στὸ τέλος, πῆρα τὴν ἀπόφασί. 'Ασφαλῶς, εἶχα μεγάλη ὄρεξι νὰ ξαναδῶ τοὺς τόπους τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἴσως ὅμως μὲ ὥθοῦσε καὶ μεγάλο μέρος τῆς φιλοδοξίας μου νὰ καταπλήξω τοὺς συμπατριώτες μου. Τώρα ἤμουν ὁ Τόνυ Ντούγκλας, νέος, ἑκατομμυριούχος, αὐτοδημιούργητος. Συνηθισμένος νὰ συχνάζω στὰ καλύτερα σαλόνια τῆς Νέας 'Υόρκης, ἤμουν βέβαιος πὼς καὶ στὸ Μπροντῶ θ' ἀνοίγαν ἐπίσης ὅλες οἱ πόρτες γιὰ μένα.

Βλέψεις πού δὲν πραγματοποιοῦνται

Ἀλλοίμονο! ἡ φαντασία μου αὐτὴ ἦταν ἕνας καπνὸς καὶ διελύθη ἀμέσως. Χωρὶς ἀμφιβολία, τὰ οικονομικὰ μου μέσα μὲ ἐπέτρεψαν νὰ δημιουργήσω ἕνα θαυμάσιο ναυπηγεῖο καὶ νὰ ἔλθω σ' ἐπαφὴ μὲ σημερινὰ πρόσωπα τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. 'Η αἰκιότης ὥστόσο πού ὑπελόγιζα ἀργοῦσε νὰ δημιουργηθῇ μετὰ τῶν μεγαλοαστικῶν οἰκογενειῶν τῆς πόλεως καὶ ἐνὸς νέου «'Αμερικάνου» προικισμένου ἀσφαλῶς μὲ μερικὰ ἑκατομμύρια, ἀλλὰ προελεύσεως κατὰ τῆς μετριάς. Μέσα στὴν ἰδέα μου τὴν πατρίδα ἤμουν περισσότερο ἀπομονωμένος παρὰ στὴ θετὴ μου πατρίδα. Φυσικὰ μ' ἐκαλοῦσαν προθυμότητα οἱ ἄλλες οἰκογενεῖες τῶν προμηθευτῶν μου καὶ τῶν μηχανικῶν πού χρησιμοποιοῦσα. 'Ωστόσο αὐτὸ ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τὶς δικές μου βλέψεις...

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, σκεφτόμουν μὲ πικρία πὼς θὰ περνοῦσα τὴ βραδιά μου. Εἶχα δὴ ὅλο τὸ ρεπερτόριο τοῦ θεάτρου τοῦ Μπροντῶ. Δὲν εἶχα καμμιά ὄρεξι νὰ τριγυρίσω στὰ μπάρ... Εἶχα σχεδὸν ἀποφασίσει νὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο καὶ νὰ πᾶω νὰ περάσω τὸ Σάββατοκύριακο στὸ Παρίσι...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μὲ ἀνήγγειλαν ὅτι ἕνα νεὸ κορίτσι ἐπιθυμοῦσε νὰ μὲ μιλήσῃ. Προαισθάνθηκα πὼς κάποια ἐκπληξίς μὲ ἀνέμενε. Χωρὶς νὰ ρωτήσω τὸνομα τῆς ἐπισκεπτρίας, ἔδωσα διαταγὴ νὰ τὴν περάσουν στὸ γραφεῖο μου. Εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἕνα πρόσωπο γελαστὸ, μὲ πολὺ σκούρα μαλλιά, μὲ καστὰνὰ γλυκύτατα μάτια, πού μὲ ἐξήταζε μὲ ἀνυποκρίτη περιέργεια.

—Σὲ τί μπορῶ νὰ σās φανῶ χρήσιμος, δεσποινίς; τὴν ἐρώτησα κυττάζοντας μὲ θαυμασμό τὴν χαριτωμένη τῆς σιλουέττα.

—'Ερχομαι νὰ ζητήσω τὸν παπαγάλο πού μου ὑποσχέθηκετε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια...

Κι' ἔσκασε σ' ἕνα νεανικὸ γέλιο...

—Λιζέτ! φώναξα ἐνθουσιασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι. Τῶπαθα καὶ δὲν σās ἀνεγνώρισα; Κατὰ βάθος δὲν ἔχετε ἀλλάξει πολὺ...

—Μὰ σεις γίνατε ἕνας ἀληθινὸς ἑκατομμυριούχος. Μόνον πού δὲν ἐγίνατε πραγματικὸς 'Αμερικανός, οἱ ἀληθινοὶ 'Αμερικανοὶ εἶνε ξανθοί, εἶπε γελώντας.

—'Εμαθα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῆς Λιζέτ. Τώρα συντηροῦσε ἐκείνη τὴν μητέρα τῆς μὲ τὸν μικρὸ μισθὸ πού ἔπαιρνε ὡς δακτυλογράφος. Τὸ ἀπλὸ φορεματάκι πού φοροῦσε

καὶ τὰ στραπατσarisμένα παπούτσια τῆς, ἔλεγαν πολλὰ.

—'Ωστε, λοιπόν, Λιζέτ, εἶσατε δακτυλογράφος; Αὐτὸ μὲν πεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ, τῆς εἶπα. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί: μὲ δινόταν ἡ εὐκαιρία μ' ἕνα πλάνιο τρόπο ν' ἀνταποδώσω στὴν καλὴ κυρία Σανφρώ, τὰ καλὰ πού εἶχε κάμει στὸ ἐγκατατελεῖμ- μένο παιδί.

—Μοῦ χρειάζεται μιὰ καλὴ γραμματεὺς, ἐξακολούθησα, γιὰ ν' ἀντικατάστησά ἑκείνην πού ἔχω ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶμαι διόλου ἱκανοποιημένος.

—'Η Λιζέτ κοκκίνισε ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς. Κανονίσαμε ὠριμέ- νες ὕλικες λεπτομέρειες καὶ μείναμε σύμφωνοι ν' ἀρχίσῃ ἡ παι- δική μου φίλη τὴ δουλειὰ τῆς, ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ ἐρχομένου μηνός.

'Η γραμματεὺς μου κι' ἐγὼ

Ἡ παρουσία τῆς Λιζέτ στὸ γραφεῖο μου ἔγινε εὐχάριστη. Μιὰ ἀτμόσφαιρα εὐκρινείας δημιουργήθηκα μετὰξὺ μας. Φυσικὰ ἤμουν ὁ προϊστάμενός τῆς καὶ ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῇ στοὺς κανόνες τοῦ γραφείου, ὡστόσο μετὰξὺ μας ὑπάρχαν δε- σμοὶ φιλίας πού λιγότευαν τὶς κοινωνικὲς διαφορὲς πού μπο- ροῦσαν νὰ ἐκφυλίσουν τὶς σχέσεις μας.

Πολλὰς φορὲς, ὅταν καθόταν ἀπέναντί μου ἡ Λιζέτ, καὶ τῆς ὑπαγόρευα τίποτε, ἐνοιῶθα ξαφνικὰ τὰ ὠραία αὐτὰ κα- στανὰ μάτια νὰ μὲ κυττοῦν μὲ ἐπιμονή. 'Εδιάβαζα μέσα σ' αὐτὰ μιὰ θαθεῖα συμπάθεια πού τὴν ἔπαιρνα γιὰ ἀφοσίωσι.

—'Ενα βράδυ, μὲ ζήτησε ἀδεια νὰ φύγῃ ἐνωρίτερα.

—Εἶμαι καλεσμένη σ' ἕνα φιλικὸ σπiti, εἶπε, γιὰ νὰ δια- σκεδάζω.

—Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πρέπει νὰ διασκεδάξῃ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Ὅσο γιὰ μένα, πρέπει νὰ σκεφθῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ αἰώνιο πρόβλημα: πὼς νὰ σκοτώσω τὴ βραδιά... —Θέλατε νάρθῃτε μαζί μου, κύριε προϊστάμενε; Εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, ἀπλοὶ καὶ φιλόξενοι. Θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ νὰ φιλοξενήσουν ἕνα 'Αμερικανό!...

Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ δεχθῶ. —'Επειτὰ ὅμως ἀνα- θεώρησα τὴ σκέψι μου. «'Η εὐγένεια ὑποχρεώνει» σκέφθηκα, δὲν μπορῶ ὥστόσο νὰ πᾶω νὰ χορέψω μὲ τὴν γραμματέα μου σὲ ἀπλοὺς ἀνθρώπους πού δὲν γνωρίζω... καὶ πού δὲν μ' ἐνδια- φέρει νὰ γνωρίσω.

—Εἶσατε πολὺ εὐγενική, Λιζέτ, ἀπήντησα μὲ τόνο ἐπιφυλα- κτικό. Μὰ δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ...

—'Ενοίωσα πὼς ἡ Λιζέτ ἐκατάλαβε. Δὲν ἐπέμεινε. 'Ωστόσο τὴ στιγμὴ πού ἔφυγε γύρισε πρὸς ἐμένα μὲ βλέμμα ἐλαφρὰ κοροιδευτικό καὶ μὲ εἶπε:

—Γιατί δὲν παντρεύσατε; Ὑπάρχουν τόσα κορίτσια στὸ Μπροντῶ.

Καὶ χωρὶς νὰ μ' ἀφήσῃ τὸν καιρὸ νὰ τῆς ἀπαντήσω, ἐβγήκε.

Μιὰ ἀπροσδόκητὴ συνάντησις

Ἐξ ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ γλυκός. —'Ενα δροσερὸ ἀεράκι ἐρ- χόταν ἀπ' τὴ θάλασσα. Μοῦρε ἡ ὄρεξις νὰ κάτσω στὸ βο- τὰ τριάντα χιλιόμετρα, ὅταν συνήντησα ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο τὰ ἀπποχολημένη κοντὰ του. —'Όταν ἐπλησίασα, ἐπρόσεξα πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μέσα στ' ἀμάξι. —'Η γυναικὰ φαινόταν νὰ φέρει τὴ βοήθειά μου...

Τὸ πεπειραμένο μου μάτι ἐξηκριδύωσε πὼς δὲν ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης βλάβης.

—'Εχω ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ σās ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν μελᾶ, κυρία, εἶπα ὑποκλινόμενος.

—Μοῦ παρέχετε μιὰ μεγάλη ἐξυπηρέτησι, ἀπήντησε μιὰ φωνὴ σοβαρή. Τὸ ἀμάξι μου πάσχει ἀπὸ γερωνικὴ ἀρρώστεια.

—'Όταν ξανάναψα τὰ δυνατὰ φανάρια τῆς «Μπουτί» μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ δουλῶ εὐκολώτερα, εἶδα πὼς ἡ τύχη μου εἶχε ἐπιφυλάξει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπρόοπτες καὶ πιὸ ἐκπληκτι- κές συναντήσεις. Αὐτὴ πού στεκόταν μπροστὰ μου ἦταν ἡ Ρεϋ- μόντ 'Οζεραί... Μιὰ Ρεϋμόντ 'Οζεραί πού εἶχε κρατήσῃ ὅλες τὶς ὑποσχέσεις τοῦ μικροῦ κοριτικοῦ τῆς ἄλλοτε. —'Υψηλὴ, λυ- νάμικο μὲ αὐτοπεποίθησι σ' αὐτὴ τὴ γυναικὰ—λουλουδι τοῦ θερμότητος.

Μὲ φωνὴ πού σχεδὸν ἔτρεμε τῆς εἶπα:

—Εἶσατε ἡ δεσποινίς Ρεϋμόντ 'Οζεραί, ἂν δὲν ἀπατώμαι;

—Μάλιστα κύριε, ἀπήντησε ἡσυχὰ. Σὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ὁμιλῶ;

—'Ενοίωσα τὸ βλέμμα τῆς νὰ μὲ κριτικῶρ καὶ κατόπιν νὰ γλυστρήν μὲ ἱκανοποίησι στὴν ἁρμονικὴ γραμμὴ τοῦ ἀμα- ξιοῦ μου.

—Τόνυ Ντούγκλας, τοῦ ὁποῖου τὸ γαλλικὸ ὄνομα Ντουζὰ σās εἶνε γνωστότερο ἴσως...

—Δὲν εἶνε δυνατόν! εἶπε ζωρὰ. Πολλὰς φορὲς ἀναρωτήθη- κα τί γίνετο αὐτὸ τὸ ἀγοράκι πού ἦταν ἑτοίμο νὰ κλάψῃ ὅταν ἔστευε ἀπὸ τὸ σαλόνι μας.

—'Ε, λοιπόν, ἔγινε ἕνας ἐροπλιστὴς γνωστότατος στὴ Νέα 'Υόρκη καὶ πού μιὰ ξαφνικὴ νοσταλγία τὸν ἐπανάφερε στὴ γενετήρια γῆ...

—'Εδειξε ζωρὸ ἐνδιαφέρον:

—Τί κάνετε ἐδῶ; Θὰ μείνετε πολὺ καιρὸ στὴν Εὐρώπη;

—'Αγόρασα νιὰ λογασσοῦ μου τὰ παλαιὰ ναυπηγεία Λα-

λουὰ καὶ Σια καὶ πάει πολὺ καλὰ ἡ δουλειὰ μου.

★

Δέχθηκε τὴν πρότασί μου νὰ πᾶμε τὸ ἀμάξι τῆς στὸ γκα- ρά, νάρθη μὲ τὸ δικό μου καὶ νὰ δειπνήσουμε μαζί. —'Αν καὶ τώρα ἡ περιουσιακὴ μου κατάσταση ἦταν ἴση μὲ τὴ δική τῆς ἡ πολὺ πιθανὸς ἦταν ἀνώτερη, τὸ παλὸ συναίσθημα τῆς ὑπο- τελείας ἀπέναντι αὐτῆς τῆς γυναικῆς ξαναγεννιόταν μέσα μου. Δὲν μπορούσα νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸ μου ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμά- ζῃ τὴν αὐτοπεποίθησι πού ἔδειχνε μπαίνοντας μέσα στὸ πλυν- τελεὲς αὐτὸ ρεστοράν πού διέλεξε μόνη τῆς, ντυμένη μ' ἕνα ἀ- πλὸ γκρι ἀνοικτὸ ταγιέρ καὶ ὅπου ὅλες οἱ κυρίες πού βρίσκον- ταν ἐκεῖ ἦσαν ντυμένες μὲ βραδυνὲς τουαλέτες.

—Μὲ γνωρίζουν ἐδῶ, εἶπε. Καὶ ἀφοῦ εἰσατε καθαλλιέρος μου θὰ ἐπωφεληθῇτε καὶ σεις ἀπ' τὴν δημοτικότητά μου.

—Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος φαινόταν γοητευμένος μαζί τῆς. Πο- λυάριθμα κεφάλια ὑποκλίθηκαν καὶ πολλοὶ ἔτειναν τὸ χερί τους.

—'Επιτρέψατέ μου νὰ πᾶω νὰ πῶ μιὰ καλησπέρα στους φίλους μου, τὸν κόμηνα καὶ τὴν κόμησα Σεντραί.

—'Η κόμησσα ἐπέμεινε νὰ κάτσουμε μαζί τους κι' ἔτσι βρε- θήκαμε στὴ μέση ἑνὸς κύκλου ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτότερους τοῦ κενύμουνα τρομερὰ νὰ βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου μέσα σὲ μιὰ τέ- τοια συντροφιά. —'Απ' τὴν ἄλλη καταλάβαινα πὼς αὐτὸ τὸ ὡ- τοια ἀποκελιστικὸς στὴ Ρεϋμόντ. Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ, πὼς φεῖλα ἀποκελιστικὸς στὴ Ρεϋμόντ. Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ, πὼς νὰ φερθῶ. —'Απὸ φόβο μήπως κάμω καμμιά γκάφα, σώπαινα...

★

—'Απὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε ὁ τακτικὸς φιλοξενούμενος τοῦ πύργου τῶν 'Οζεραί. —'Η ζωὴ μου μετεβλήθη ἀμέσως. —Ὅλες μου οἱ φιλοδοξίες φαινόταν πὼς πραγματοποιήθηκαν.

—'Ωστόσο ἡ στενωχώρα πού δοκίμασα τὴν πρώτη μέρα πού ἦλθα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν κόσμο αὐτὸν τῶν πλουσιῶν καὶ ἐνοιο- αστῶν ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ. —Ὅταν ὅμως ἤμουν μόνος μὲ τὴ Ρεϋμόντ γινόμενος πὸ εὐθύμως. Πολλὰς φορὲς μούλεγε:

—Τί ὁμορφὴ πού εἶνε νὰ ἀφείλῃ κανεὶς ὅλη τὴν ἐπι- τυχία στὸν ἑαυτὸ του καὶ μόνον! —'Εξ ἄλλου ὑπῆρξατε πάντο- τε ἕνα φιλόδοξο παιδί.

Καὶ μὲ φαινόταν πὼς διέκρινα στὸ βλέμμα τῆς κάποιο θαυμασμό.

Μιὰ μέρα ὥστόσο τόλμησα νὰ τῆς ἐμπιστευθῶ:

—Εἶμαι εὐτυχὴς πού μπήκα στὸν κύκλο σας. —'Ωστόσο με- ρικὲς φορὲς μὲ γεννιέται ἡ ἐντύπωσις πὼς μὲ βλέπουν ἀφ' ὕψους, λίγο σὰν ἀνεόπλουτος.

—'Εμεινε σιωπηλὴ γιὰ λίγο κι' ἔπειτα:

—Δὲν πρέπει νὰ θυμάνετε γι' αὐτὸ, ἔχουν προλήψεις. —'Αν εἶχατε οἰκονομία θὰ σ' ἔδλεπαν ἀσφαλῶς μὲ καλὸ μάτι.

—'Ετσι εἶδα ξαφνικὰ καθαρὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνω γιὰ νὰ τα- κτοποιήσω τὴ θέσι μου. —'Επρεπε νὰ παντρευθῶ τὴ Ρεϋμόντ!

Γιὰ μερικὲς μέρες βασανίζομαι μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ζυγίζα τὰ πράγματα...

Ὅταν καλύτερο νὰ συζητήσω μὲ κανένα φίλο δέβαια... —'Ετσι ἀπεφασίσα νὰ μιλήσω στὴ Λιζέτ.

—'Ακούστε Λιζέτ, τῆς εἶπα, θυμάσθε τὴν ἡμέρα πού μὲ συμβουλευσάτε νὰ παντρευθῶ;

Κοκκίνισε ἀπτόχε. —'Εμεινε μὲ τὸ στόμα ἐλαφρῶς ἀνοι- κτὸ καὶ σιωπηλὴ. —'Εγὼ ἐξακολούθησα:

—Τί θὰ λέγατε ἂν παντρευόμουν ἕνα κορίτσι πού ἀσφα- λῶς τὸ γνωρίζετε;

Μὲ κύτταξε κατὰματα προτοῦ ἀπαντήσῃ:

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

—Ὁχ, ζητήσω τὸ χερί τῆς Ρεϋμόντ 'Οζεραί.

—'Ενα «αί!» ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς.

—Εἶνε πολὺ ὁμορφὴ! εἶπε σιγανά.

—'Ωστε τὸ ἐγκρίνετε, Λιζέτ;

—'Ακούστε Λιζέτ, τῆς εἶπα, θυμάσθε τὴν ἡμέρα πού μὲ συμβουλευσάτε νὰ παντρευθῶ;

Κοκκίνισε ἀπτόχε. —'Εμεινε μὲ τὸ στόμα ἐλαφρῶς ἀνοι- κτὸ καὶ σιωπηλὴ. —'Εγὼ ἐξακολούθησα:

—Τί θὰ λέγατε ἂν παντρευόμουν ἕνα κορίτσι πού ἀσφα- λῶς τὸ γνωρίζετε;

Μὲ κύτταξε κατὰματα προτοῦ ἀπαντήσῃ:

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

—Ὁχ, ζητήσω τὸ χερί τῆς Ρεϋμόντ 'Οζεραί.

—'Ενα «αί!» ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς.

—Εἶνε πολὺ ὁμορφὴ! εἶπε σιγανά.

—'Ωστε τὸ ἐγκρίνετε, Λιζέτ;

—'Ακούστε Λιζέτ, τῆς εἶπα, θυμάσθε τὴν ἡμέρα πού μὲ συμβουλευσάτε νὰ παντρευθῶ;

Κοκκίνισε ἀπτόχε. —'Εμεινε μὲ τὸ στόμα ἐλαφρῶς ἀνοι- κτὸ καὶ σιωπηλὴ. —'Εγὼ ἐξακολούθησα:

—Τί θὰ λέγατε ἂν παντρευόμουν ἕνα κορίτσι πού ἀσφα- λῶς τὸ γνωρίζετε;

—'Αγαπητὴ Τόνυ, ἔγραφε, λυποῦμαι μὰ μοῦ εἶν' ἀδύνατο νὰ ἔρθω ἀπόψε. —Ὁ πατέρας μου ἔχει μιὰ ἐκσάρκῃ γρίππη καὶ θὰ μὲ στενωχωροῦσε ἂν τὸν ἀφήνα μόνον. Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω αὔ- ριο τὸ πρωί.

Μὲ εὐλικρινὴ φιλία ἡ Ρεϋμόντ σου»

—'Η ψυχρότης αὐτοῦ τοῦ γράμματος μ' ἐπλήγωσ. —'Αδυνατο νὰ συνιθίζαμε διόλου νὰ ἐξωτερικεύουμε τὰ αἰσθημάτα μας.

—'Ωστόσο εὐρίσκα πὼς τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου μπορούσε νὰ βρῇ ἕνα εὐγενικό λόγο νὰ μοῦ πῇ.

—Εἶνε τίποτε δυσάρεστο; ἀκούσα ξαφνικὰ νὰ ρωτᾷ ἡ Λιζέτ, τῆς ὁποίας εἶχα ξεχάσει τὴν παρουσία.

—Εἶνε τριάντα χρόνια πού συνέβη αὐτὸ τὸ δυσάρεστο, εἶ- πα κοροιδεύοντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ μου. Εἶν' ἡ μέρα τῆς γεν- νήσεώς μου!

—'Ω, ἔχετε τὰ γενεθλιά σας σήμερὰ... Τί κρίμα πού δὲν τὸ ἤξερα!... Θάβαζα λουλούδια τὸ τραπέζι σας.

Καὶ δινόντας μου τὸ χερί τῆς ἡ Λιζέτ μοῦ εἶπε, ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς εἶχε μιὰν ἐκφρασι συμπαθείας ἀνάμικτη μὲ κά- ποια στενωχώρα:

—'Ε, λοιπόν! σὰς εὐχομαι νὰ εἰσατε πάντα εὐτυχισμένος σ' ἐπιτυχία στὶς ὑποθέσεις σας... ὅπως καὶ στὴν ἰδιωτικὴ σας ζωὴ, προσέθεσε χαμηλότερα.

—'Ακριβῶς ἡ «ἰδιωτικὴ ζωὴ» ὅπως τὴν λέτε, Λιζέτ, μὲ κά- νει δυστυχισμένο. Εἶμαι μόνος. Μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε συ- τροφία;

Τὰ λόγια αὐτὰ μοῦ ξέφυγαν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὥστόσο δὲν λυπήθηκα γιατί τὰ εἶπα.

—'Η Λιζέτ φάνηκε πὼς συγκινήθηκε. —'Εδίστασε ἕνα δευτερό- λεπτο, ἔπειτα ἕνα χαμόγελο φώτισε τὸ συμπαθητικὸ τῆς προ- σωπάκι.

—Πολὺ εὐχαρίστως... Μόνον θάπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὴ μα- μά... θὰ μὲ περιμένῃ.

—Τίποτε τὸ ἀπλούστερο. Θὰ σās πᾶω ὡς ἐκεῖ καὶ ἔπειτα κανονίζουμε τὸ πρόγραμμα τῆς διασκεδάσεως.

★

Στὴν πόρτα τοῦ ἀπλοῦ σπιτιοῦ τῆς παιδικῆς μου φίλης, θυμήθηκα ἀμέσως πὼς δὲν εἶχα ἀκόμη ξαναδῇ αὐτὴ τὴν καλὴ κυρία Σανφρώ. Χωρὶς πολλὰς κουβέντας ἀκολούθησα τὴ Λιζέτ στὸ διαμέρισμα πού καθόταν μὲ τὴ μητέρα τῆς. —'Εκείνη ἔδει- ξε ἕνα πραγματικὸ ἐνθουσιασμό πού μὲ ξανάδλεπε. Δὲν γεν- νήθηκε πιά ζητήμα νὰ πᾶμε νὰ φάμε ἔξω. Τὸ ἀπλὸ φαγητὸ πού μοιράσθηκα μὲ τὶς δυὸ γυναικὲς, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα φιλικῆ καὶ εὐθυμῆς, μὲ φάνηκε πολὺ νοστιμώτερο ἀπὸ τὸ ραφινορισμέ- νο μὲνο πού εἶχα διαλέξει γιὰ τὸ δειπνο μου μὲ τὴ Ρεϋμόντ.

Γδ δράδυ, ζήτησα απ' τή Λιζέτ, σάν νάταν τδ πιδ φυσικό πράγμα, νάρθη νά δειπνήσουμε μαζί. Γιατί παρ' όλη τήν πολλή δουλειά που είχα, δέν έπαυσα ούτε λεπτό νά τήν σκέπτομαι. Αρχισα νά όμολογώ στον έαυτό μου πώς ή παιδούλα αυτή θα μου γινόταν απαραίτητη. Τδ άληθινό αυτό αίσθημα πού γεννήθηκε σ' όλο μου τδ είναι έρριχνε άποκαλυπτικό φώς στις μεταδοξίες μου και μ' έκανε νά βλέπω τδ κενό πού υπήρχε μέσα σ' αυτές.

Από τή στιγμή πού δρεθήκαμε μόνοι στον άνθισμένο κήπο του ρεστωράν μ' έκυρίευσε μιά τέτοια χαρά τής ζωής πού ένοιωθα νά γίνωμαι τρελλός. Χωρίς νά τδ καλοσκεφθώ άρπαξα τδ χέρι τής Λιζέτ και τδ γέμισα φιλία. Δέν τδ τράβηξε. Έτσι κάτω από τδ πυκνό πράσινο φύλλωμα τών δένδρων άγκαλιαστήκαμε γιά πρώτη φορά.

—Είσο' ή γυναίκα πού ήθελα, τής μουρμούρισα στ' αυτή. Μου άπάντησε κι' αυτή στον ένικό όπως μιλούσαμε όταν είμαστε παιδιά:

—Μά έπίστευα πώς ήσουν δεμένος μέ...
—Θά μιλήσω στη Ρεϋμόντ αύριο τδ βράδυ...

—Και είσαι βέβαιος πώς δέν τήν αγαπάς; έρώτησε ή Λιζέτ μέ φωνή πού έτρεμε... Ξέρεις μ' άρέσει πρώτ' απ' όλα ή ειλικρινεία. Σε παρακαλώ νά σκεφθής καλά...

—Αντί νά τής άπαντήσω κόλλησα τά χείλη μου στο δικά της.

•Η μιά και ή άλλη

Όταν τήν Παρασκευή τδ βράδυ κατέβηκα από τ' άμάξι μου μπροστά στην είσοδο του πύργου τών Όζεραί, μου φάνηκε πώς τδ εύκολώτερο πράγμα στον κόσμο ήταν νά διαλύσω τούς άρραβώνες μου. «Θά τής πώ πώς αγαπώ μιάν άλλη και θά καταλάβη. Έξ άλλου δέν θα τής στοιχισή ή τούλάχιστον δέν θα τδ δείξη. Όσο γιά νά με αντικαταστήση δέν έχει παρά νά διαλέξη». Έτσι ένόμιζα. Άγνοούσα άκόμη τδ πολύπλοκο τής ανθρώπινης ψυχής.

Όταν είδα τδ όμορφο και γαλήνιο πρόσωπο τής Ρεϋμόντ, όταν άκουσα τή θαρραλή και επιδητική φωνή της, ένα μεγάλο μέρος τής πεποίθησής μου πέρασε. Έπέτυχα ώστόσο νά «κουτοκαταφέρω» νά τής ζητήσω νά μου άποδώση τήν έλευθερία μου.

—Και γιατί αυτό, άν έπιτρέπετε; μ' έρώτησε ψύχραιμα, ένώ μόνο μιά έλαφρά κοκκινάδα έπρόδωσε τή στενοχώρια της. —Δέν φαντάζομαι νά είνε εξ αίτιας τής μικράς δακτυλογράφου πού σας είδαν μαζί αυτές τīs τελευταίες μέρες, πρόσθεσε.

Προσπάθησα νά εξηγήσω τά πράγματα, μά με δέκοφε. —Άκούστε αγαπητέ μου φίλε, ένας άνθρωπος σάν κι' εγώ δέν παντρεύεται τήν γραμματέα του. Αφού παλαίψατε γιά νά μπήτε στον έκλεκτό κόσμο, θα θελήσετε νά σας κλείσουν τīs πόρτες γιά μιά παροδική ιδιοτροπία;... Σας γνωρίζω πολύ καλά γιά νά πιστέψω πώς είνε δυνατόν νά διαπράξετε μιά τέτοια κουταμάρα...

Και με μιά κίνηση πού ποτέ δέν τήν έσυνήθιζε ή Ρεϋμόντ, άκούμπησε με οικειότητα τά λεπτά της χέρια στους ώμους μου και με κύτταξε κατάματα:

—Κι' εγώ λοιπόν Τόνυ, δέν είμαι πιά ή καλή σας φίλη γιά νά με έγκαταλείψετε τόσο εύκολα; συνέχισε.

Με γέμισε ένα κύμα υπερηφάνειας. Αυτή ή γυναίκα ή τόσο όμορφη, ή τόσο άρχοντική, πού είχε τόσο ραφιναρισμένους τρόπους, πού από τήν παιδική μου ήλικία συμβόλιζε τή γή τής έπαγγελίας, μου ζητούσε νά μη τήν έγκαταλείψω... Ήταν λύ παρ' όλην άπό κείνο πού δέν τολμούσα νά έλπιζω. Ή είκοντά τής άφωτισμένης Λιζέτ άχώρισε... Ή θέσις μου ήταν εκεί πού, φιλονίκτας μ' εύρέναια τδ χέρι της.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη πού ξαναγίνετε λογικός, είπε με ύφος λίγη κοροϊδευτικό. —Ας μη μιλήσουμε πιά γι' αυτό... Δώστε μου τδ μπράτσο σας. —Ερχονται οί καλεσμένοι μας.

Όταν γύριζα στο σπίτι μου, σκεφτόμουν πώς δέν έπρεπε νά είμαι διόλου υπερήφανος γιά τόν έαυτό μου. Ένοιωθα πώς μου με ξανάφερε κοντά στην Ρεϋμόντ. Αντί μόνον ή μεταιοδοξία μυαλό μου ήταν μακριά απ' τδ γραφείο μου. Μόνον ή είσοδος λαβε πώς κάτι μου συμβαίνει.

—Σου συμβαίνει τίποτε άγάπη μου; Υποφέρεis, έκαμε με άγωνία. Είσαι πολύ άχρος...

Χρειάστηκε νά καταβάλω τρομερή προσπάθεια γιά νά συγκρατήσω τήν έπιθυμία πού είχα νά τήν σφίξω στην άγκαλιά μου και νά τής πώ χίλια τρυφερά λόγια. —Αντί νά κόμω αυτό έπρόφρα μ' υπόκωφη φωνή και χωρίς νά τήν κυττάξω:

—Κλείνετε τήν πόρτα, Λιζέτ: Έχω νά σας μιλήσω. —Κατάλαβε και χωρίς νά μ' άφήση νά σας μιλήσω.

—Είχα λοιπόν δίκιο, είπε σιγανά, έκείνην αγαπάτε.

Αυτή τή φορά τούλάχιστον μπόρεσα νά φανώ ειλικρινής:

—Δέν είναι άκριβώς αυτό. —Οχι, αλήθεια δέν αγαπώ έκείνην. Αυτήν όμως θά παντρευτώ!

Προσπάθησα νά τήν κάμω νά καταλάβη τούς λόγους πού με άνάγκαζαν νά φερθώ έτσι. Με δέκοψε όμως χωρίς νά θελήση νά μ' άκούση ως τδ τέλος.

—Σιωπάστε! φώναξε. Είσαθε ταπεινός. —Αν τήν αγαπούσα-

τε θα βρίσκατε μιά δικαιολογία στα μάτια μου... Καθένας μπορεί νά γελασθή... Άλλ' αυτός ό ποταπός ύπολογισμός, τί ντροπή!... Άλλως τε, εγώ μπορώ νά σας τδ πώ: ποτέ δέν θα γίνετε εύτυχισμένος, άνάμεσα σ' αυτούς, τούς ανθρώπους πού δέν νοιάθουν παρά περιφρόνησι γιά σας... Και θα σας άξίζει... Έφυγε χωρίς νά στρέψη τδ βλέμμα της και εξαφανίστηκε κτυπώντας τήν πόρτα, σάν ένα μικρό θηρίο.

Τή νύχτα τής πρωτοχρονιάς...

Ι δεκαπέντε μέρες πού έπηκολούθησαν ύπηρεσαν οί παιδ μαύρες μέρες τής ζωής μου. Ή Λιζέτ δέν ξαναφάνηκε στο γραφείο μου. Έξακολουθούσα νά παίζω τδ ρόλο του διαστικού μυστήριος και ό κύκλος τής Ρεϋμόντ ήταν μακριά από τδ μου είνε δυσάρεστος. Μά μόλις έρισκόμουν μονάχος ή άμφιβολία με δασαίνιζε τρομερά. Ή έπιθυμία νά ξαναδών τή Λιζέτ με τυραννούσε. Πολλές φορές συγκρατήθηκα γιά νά μη τρέξω στη μητέρα της και τά εξομολογήθώ όλα.

Όστόσο αντί νά κάμω αυτό, γύριζα με τή Ρεϋμόντ στους κοσμηματοπώλας, έτοιμάζα τόν κατάλογο τών προσκεκλημένων μας και ύπερφανεύόμουν διαδίδοντας τά ήχητικά όνόματα τών πυργοδοστών πού θα παρίσταντο στους άρραβώνες μας.

Επί τέλους ήθελε ή παραμονή τής πρωτοχρονιάς. Τά μεσάνυχτα, όταν βάμπαίνε ό καινούργιος χρόνος θα γινόταν ή έπίσημη άναγγελία τών άρραβώνων μας. Τρόπος όπισθοχωρήσεως δέν υπήρχε πιά. Στīs όκτι τδ βράδυ σταμάτησα τήν κύρησά μου, μπροστά στην καγκελλόπορτα του πύργου. Γιά νά καλμάρω τά νεύρα μου, σκέφθηκα νά κάμω ένα μικρό γύρο στο πάρκο του πύργου. Ό καιρός ήταν γλυκός και μόνον πού και πού έπεφτε καμμιά σταγόνα βροχής. Περιπατούσα σιγά με σκυμμένο τδ κεφάλι, χωρίς νά κυττάξω τριγύρω μου. Άθελά μου σκεφτόμουν τή Λιζέτ. Τί νά έκανε; Πόσο πικρή πρωτοχρονιά θα περνούσε!... Πόση άπογοήτευσι θα τής προσέξενε γιά νά μου πη τόσο σκληρά λόγια!... Όα τήν ξανάβλεπα άραγε καμμιά μέρα; Τούλάχιστον νά τής είχα στείλει γιά τή σημερινή μέρα, λίγα λουλούδια!...

Σκοτεινισμένος απ' τīs θλιβερές αυτές σκέψεις κάθισα σ' ένα μπάγκο γιά νά συνέλθω λίγο. Δέν είχαν περάσει πέντε λεπτά από τή στιγμή πού έκάθισα και ξαφνικά άκουσα τή συνέχεια κάποιας συνομιλίας, πού μ' έκανε νά τεντώσω τ' αυτί μου:

—Κατά βάθος κανείς δέν ξέρει άκριβώς τήν προέλευσί του... Ή Ρεϋμόντ έχει μεγάλη φαντασία...

—Όσο γι' αυτά τά παρομύθια πού διηγείται, είμαι βέβαιος πώς δέν τά πιστεύει.

—Ξέρετε τήν τελευταία έκδοσι: αυτός ό όραϊός Τόνυ προήλθε από τόν παρόνομο έρωτά της με τόν μεγάλο δούκο τόν Ρώσσο Βλαδίστηρον...

—Και από πού έχει τήν περιουσία;...

—Ενοιώσα νά κοκκινίζω από ντροπή. —Ημουν έτοιμος νά βγώ από τδ σκοτάδι, ήθελα όμως νά μάθω τί έφευρε ή Ρεϋμόντ γιά νά δικαιολογήση στα μάτια τού κόσμου τόν άνάνυστο αυτό γάμο.

—Ή περιουσία θα προέχεται από έναν Άμερικανό πού τόν υιοθέτησε όταν ήταν μικρός... —Οχι, αυτά είν' άστεία... Έγώ πιστεύω άπλως πώς είνε ένας νεόπλουτος» συνέχισε ή άγνωστη φωνή.

—Τους συχαίνωμαι αυτούς τούς τύπους, άπήντησε ή δεύτερη. —Αυτό δέν έχει σημασία! Τά χρέη τών Όζεραί θα πληρωθούν. Ήταν καιρός. Οί προμηθεύται και οί πιστωτάι άρχισαν νά χάνουν τήν ύπουνη... —Όση γιά τόν παγικό Ζάκ ντε Κρεσύ, θα κυττάξη νά τόν παρηγορήσει...

Εύτυχώς πού έμαθα έγκαιρως σέ ποιόν φτωχό θα έπεφτα. Παρ' όλη τήν ντροπή και τήν άηδία πού ένοιωσα, δοκίμασα άρκετή ίκανοποίησι όταν σκέφθηκα τδ σκάνδαλο πού θα προκαλούσε ή άπουσία μου, τδ βράδυ αυτό, από τόν πύργο τών Όζεραί.

Καθισμένος στο βολάν ένώ γύριζα, θυμήθηκα τά λόγια τής Λιζέτ: «Ποτέ δέν θα γίνετε εύτυχισμένος άνάμεσα σ' αυτούς τούς ανθρώπους πού δέν νοιάθουν παρά περιφρόνησι γιά σας». Πόσο δίκιο είχε. —Αν και νεώτερή μου ήξερε καλύτερα τόν κόσμο από μένα... Ασφαλώς γιατί ήταν πιο ειλικρινής, πιο άπλη, και λιγώτερο μεταιοδοξή...

—Ενοιώθα πώς κάθε όρεξι γιά τή ζωή με άφηνε. —Ενα μόνο πλάσμα στον κόσμο ήταν ίκανό νά μου δώση πάλι θάρρος. —Ε-πρεπε με κάθε τρόπο νά προσπαθήσω νά ξαναδών τή Λιζέτ...

Μισή ώρα άργότερα ανέβαινα τέσσερα - τέσσερα τδ σκαλοπάτια τού σπιτιού όπου κατοικούσε ή παιδική μου φίλη, Άσφαλως ήταν εκεί, γιατί τδ παράθυρό της — τδ μόνο παράθυρο τού σπιτιού — ήταν φωτισμένο

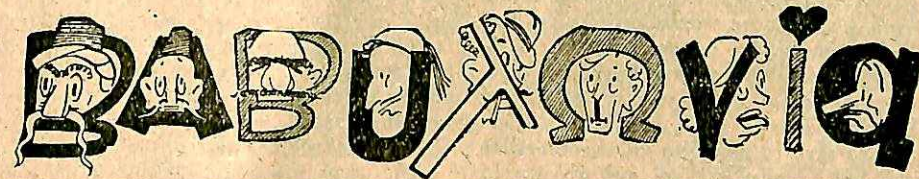
Ποτέ οί δύο φλύαροι πού συζητούσαν στο πάρκο τών Όζεραί δέν θα μάθαιναν τήν εύτυχία πού μου έπρόξενε ή άκριτομυθία τους, γιατί ή Λιζέτ μ' έκαμε τόν πιο εύτυχισμένο άνθρωπο τού κόσμου.

Και θα θυμάμαι πάντα με συγκίνηση τήν πρωτοχρονιά έ-κείνη πού μου χάρισε ένα τόσο πολύτιμο δώρο

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

36

Κουβέντες τής Σμυρνιας ΤΟ ΦΛΩΡΙ

Ή Ζαμφώ έξυμνε μιά δασιλόπτητα και από πάνω της σκετόταν ή Άμαλία Καρακαϊδοναίνα, γειτόνισσα στον Ποδονόφτη. —Δε θα κάμω πολλά πράματα έφέτος. Άμαλία μου, γιατί τά έξοδα μας είνε μεγάλα. Πού τά βουτούρα τω Σμύρνης και τά ύλικά! Θα ζυμώσω μιά δασιλιόπτητα, γιά νά κόψωμε στο τραπέζι από βραδύς, τήν παραμονή, γιά τδ καλό, και καμπάσα φοινίκια.

—Εγώ τά τέλεσα, Ζαμφώ μου, από τά χτες! Και μου τά ξερόψωσε έκείνος ό αδελφοδός ό φουνάρης. Καλέ, δε φοβούνται τδ Θεό πιά! Νά κάνης τόσα έξοδα και νά σου τά στέλνη ξερά σάν κεραμίδια!

Ή Ζαμφώ είπε σηκώνοντας τά χέρια της γεμάτα ζυμες:

—Νά σου πώ. Έγώ δε θα τά στείλω στο φούρνο τής γειτονιάς. Θα τά πάω στο Μπαρδάκι, πού τά ψήνει μιά χαρά κι' είνε άνθρωπος με μυαλά. Έκείνος ό φουνάρης σου δέν έχει νού νά δη ψητά και φούρνο. Ούλες οί λαλοσερβάγιες μέσα κι' βρίσκονται και τόνε κάνουνε νά μην ξέρη τί λέει. Πότε θα τόνε δώ ψιφι με τήν κόρη τω Νικολέττας, πότε με τή Μαργίτσα τού Σαράφη, πότε με τή χήρα τήν Άντιστασία. Καλέ, νισάφι δέν κάνει!

—Έλα πιά. Μην τρίβεις τή ζύμη. Τέλειωσε τά, καυμένη.

—Α! σ' αυτά είμαι παράξενη. Τά θ' έλ'ω πλουσιοπάροχα. Δώσε μου έκείνο τδ ταβαδάκι από τδ ράφι και πιασάλεψέ το με λίγο σαμόλαδο.

Ή Άμαλία έκαμε όπως τής είπε.

—Θες νά σου δώσω λίγο; Έχω δύο. —Οχι δά! Έχω ώραιο από, καυμένη. Έγώ πάντα, κάθε χρόνο, ήκανα άη-τοί, όπως ήκάνεμε στο σπίτι τω μάνας μου. Τώρα ήξεφουτράσανε οί μοντέρνες και κάνουνε αυτά τά κομματάκια τά μικρά πού συχαίνεσαι νά τά δής. Καλέ, τί καρμυρία!

Ή Ζαμφώ έπλασε τήν βασιλόπτητα, τήν άπλωσε στο ταψί και άρχισε νά κόβη τδ σχήμα τού σταυρού με ένα πιρουνί, όταν ή Άμαλία τής φώναξε:

—Δε θα βάλης μέσα καμμιά δραχμή γιά τδ καλό;

—Τί λές, καλέ Άμαλία; Δραχμή;! Μη χειρότερα! Έγώ, κοκκώνα μου, βάζω κάθε χρόνο ένα φλουρί Άγιακωσταντινάτο, πού τάχω από τή νεύ μου. Ήβοι! με τά λόγια κόντεψα νά τδ ξεχάσω.

—Ετρεξε σ' ένα συρτάρι τής ντουλάπας, πήρε ένα χρυσό φλωρί και τάρριξε μέσα στην πηττα, κι' ήταν έτοιμη νά τή σφραγίσω με τούς άητούς, όταν θυμήθηκε κάτι άλλο:

—Άσουλ! αύγδ δέν ήσπασα, γιά νά τήν πασάλεψω. Στάσου νά τρέξω στο κομμάτι νά τδ πάρω. Τώρα τδ γέννησε ή δριμιά μου!

—Ετρεξε έξω διαστική και γύρισε μετά λίγα λεπτά με τ' αύγδ στο χέρι.

Όταν πιά ή πηττα έτοιμάστηκε, στολισμένη με γαρύφαλλα και άλειμμένη με αύγδ, τήν πήρε και πήγαινε γιά τδ φούρνο.

—Φεύγω, Ζαμφώ μου. Και τού χρόνου νάσαι γερή, νά τήνε ξανακάνης!

—Παρομώis, Άμαλία μου!

Τήν παραμονή τής Πρωτοχρονιάς, ή Ζαμφώ, τά παιδιά της, ό άντρας της κι' ή πεθερά της ή Έλενώ, κάθισαν στο τραπέζι νά κόψουν τήν πηττα.

—Θα τήν κόψη ό νοικοκύρης τού σπιτιού!, είπε ή Ζαμφώ κι' έδωσε τδ μαχαίρι στον άντρα της. Έλα νά δούμε έφέτος ποιανού θα πέση τδ φλουρί.

Έκοψαν τδ κομμάτι τού σπιτιού, τδ κομμάτι τ' Άγιου Βασίλη και σέ κάθε έναν τους από ένα κομμάτι. Τά παιδιά κάνανε θρύμματα τά δικά τους γιά νά θρουν τδ φλωρί. Τδ φλωρί χαμένο.

—Καλέ, δε γίνεται! Με τά ύδια μου τά χέρια τώβαλα μέσα!, είπε ή Ζαμφώ.

—Μπρε γυναίκα, μπας τδ πήρε ό φουνάρης;

—Αυτό δε γίνεται, γιατί θα χολούσε ή πηττα, κι' εγώ τήν έχω σημαδεμένη.

—Τότες δε θα τώβαλες, χριστιανή μου, είπε ή πεθερά. Με τά λόγια και τσοί δουλειές θα τδ ξεχάσεις!

—Τί λές, καλέ μαμά;! Έελογισμένη είμαι γιά λωλή; Μη χειρότερα!

Σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα φώναξε:

—Θες νά τδ πήρε ή Άμαλία πούταν' έδω τήν ώρα πού ζύμωνα; Τήν άφησα μονάχη, νά φέρω τ' αύγδ.

—Καλέ, αυτή είχες μέσα; είπε ή πεθερά. Μά δέν ξέρεις πώς άγγίζει τδ χέρι τω; Κλέφτης, παιδάκι μου, γέννημα θρέμμα. Ήβοι, γρουσουζιά!

Σε λίγο, όλη ή οικογένεια έκανε έπιδρομή στο σπίτι τής Άμαλίας. Στο λαιμό τής μικρής κόρης της, μ' ένα κόκκινο κορδόνι, ήταν κρεμασμένο τδ φλωρί.

Ή Ζαμφώ ξεφώνισε. Μαζεύτηκε ή γειτονιά.

—Μωρή γρουσουζία! Ταμένο μου τδ-χες νά μου τδ κλέψης γιά νά κάνης μποναμά με ξένα κολλυβά! —Ω! πού νά κο-πουν τά χέρια σου!

Ή Άμαλία, άποσβολωμένη, είπε:

—Καλέ, τώδρε τδ παιδί έδω από τδ φουνάρηκο! Μονάχα έσύ έχεις μαύρο γαϊδάρο, λαλο - Ζαμφώ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά βάσανα τού Καραμπέτ ΤΟ ΜΑΝΤΟΛΙΝΟ

Σουρπουίτσα πολύ κα-ρουμένο ήτανε άπόψε.

—Καραμπέτ, είπε έμέ-να, τί ρεγάλο τά κάνεις έφέτος;

—Ρεγκάλος, μεγκάλος, ό,τι έσύ τέλεις, Σουρπουί, γιάδρούμ.

—Ενα μαντολίνος τέ-λω, Καραμπέτ. Μούζικα τά μάτω, τραούντια τά λέμε ματζέ!

—Ενα μαντολίνος όπο παλατιζήδικα όμορφος πο-λύ άόρασα, συντέφι έκεί, λούσα έκεί, πολύ καλός μαντολίνος ένεταί.

—Σουρπουίτσα νά παίξης ήξέρεις;

—Τά μάτω, Καραμπέτ! Κιόρκουί τά έρτη, αύτό ήξέρει, τά μάτεί έμένα.

—Αμάν, άμάν, Σουρπουίτσα, καλο-ροϊζικός μαντολίνος νά ένεταί!

Τή βραντία πρωτοχρονιάς, ένα πέννα ήπηρε Σουρπουίτσα, άμα φάγαμε, ήπια-με, μαντολίνος ήπιαζε, όπως μπορεί, τρίν, τρίν, γλυκός ένεταί, Τραούντιες άρ-κίσαμε, μαντολίνος με πέννα έξυμένος κάνει.

Ντίπλα μας, ένα άραμπατζής κάτε-ται, μαρδ έκεί.

—Πάψτε, λέει, μαρδ μου ντέν μπορεί νά κοιμητή!

—Μωρέ γιάδρούμ, λέω, πρωτοχρο-

Τδ λακριντί τού ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ή Ντούγκλας πέθανε σου λέω και χίλια μάτια τόνε κλαίν άρρένων και θηλών, τούτέστι τρέχει κρουνήδον τδ δάκρυ τών... δεσποινίδων και τών μαντραχαλέων.

Βλέπεις τή Νίτσα τή γκαδής, τήν Καλιρρόη τή ζαδής και τή Φωφώ τού Μίστου νά κλαίνε μ' άνασπενταμούε με κοπετούς και με λυγμούς γιά τδ χαμό τού... μύστου.

Πέθαν' ό Ντούγκλας ό πατήρ, ό περιδότης άσπής, άντράκλας πέντε πηχες, με μουστακάκι μιά σταλιά, λές κι' ήταν σπίνου κουτσουλιά, έν δλω... πέντε τρίχες!

Ήταν ό μόνος τού σκοπός νά τόν γουστάρη, ούτω πως ή κάθε μιά εντίδα και μάς ρεζήλεψε μ' αύτό τδ μυστακά μας τδ στριφτό και τού... μαγκός τή τζίδα!

Τώρα, κοσμάκη, στο πανί δε θα τόν δής, δέν θα φανή ν' άκούσης τή φωνή του γιά τδ σταμάτησε νά ζή κι' από τήν πλάση τήν πεζή έπήρε τό... π α ν ί τ ο υ .

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

νιάς είνε σήμερα, κέφι τά κάνωμε, μαντολίνος τά παίξωμε, Ισπίτι ντικό μας είνε!

Σουρπουίτσα τραουντούσε, μαντολίνος τρίν τρίν όμορφος ήκανε!

—Αμα άραμπατζής μετυσμένος Ισπίτι μας μπαινεί.

—Μπράκ! ήφώναξε. Ντέν μπορώ νά κοιμητώ, μπέ!

—Μπατλά!, είπα. Ίσάσσε. Έμείς κέ-φι έκομε.

—Αμάν, τότε καυά κάνει, μαντολίνος από κέρια Σουρπουίτσα άρπαξε, πάνω κεφάλι μου ντύο κομμάτια καμωμένος έ-νεταί.

—Αχ! Καραμπέτ!, Σουρπουίτσα κλαμένος φώναζε.

Καρακόλ πήγαμε. Έμένα Ιπρόστιμο ή-δάλανε γιά τή νύχτα μαντολίνος ήπιαζε.

—Βαί, βαί! Νέ τόπος μπέ μπού;! Πάει ρεγκάλος Σουρπουίτσα, πάει μαντολίνος, πάει κεφάλι μου και άκόμας και Ιπρόστιμος ήπλέρωσα! Βαί! βαί!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

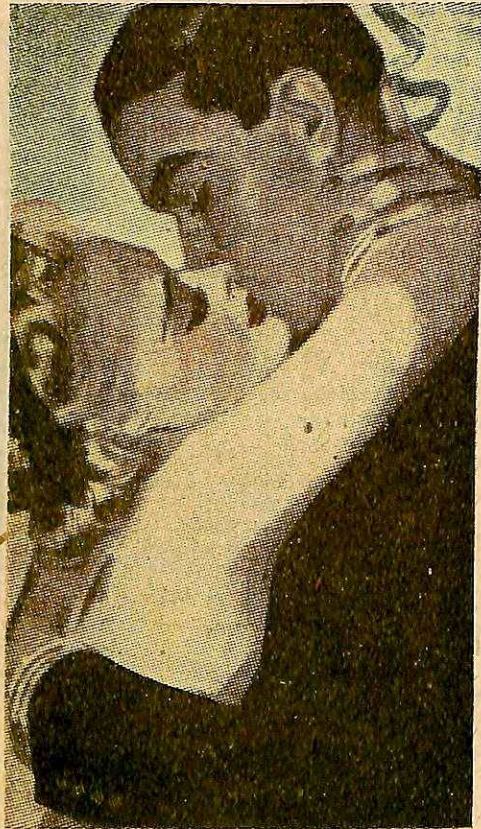
ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΗΣ

Ό ί δ ι ω τ ι κ ό ς ά σ τ υ ν ο μ ι κ ό ς: Σύμφωνα με τīs οδηγίες σας, κυρία, πα-ρικολουθήσα σήμερα τόν άνδρα σας: μπή-κε σέ πέντε οίκους ραπτικής, τέσσερα κα-ταστήματα γυναικείων πλιν, τρία κατα-στήματα είδών πολυτελείας, σέ τέσσερα ζαχαροπλαστεία και δύο αϊθουσες χορού.

Ή π ε λ α τ ι ς: Αυτό είνε καταπληκτι-κό! Μά ποιόν ήπτόσε;

Ό ί δ ι ω τ ι κ ό ς ά σ τ υ ν ο μ ι κ ό ς: Έσας, κυρία!

«Ελα σ' όλα τα πράγματα. Πάσχομε από μια μανία ελευθερίας. Και μόνο στα αισθήματά μας είμαστε σκλάβοι των ωραίων λόγων που ελπίζουμε κάποτε. Έπειτα τα είπαμε, ζητάμε έπειτα να πείσουμε τον εαυτό μας ότι έτσι πρέπει να είναι κι' ως μὴν τὰ αισθανόμαστε πώς εἶναι έτσι. Πόσο φρικτό εἶναι τὸ μαρτύριο τοῦ ἐρωτευμένου πού δὲν ἀγαπᾷ πιά καὶ πού ἀπὸ δειλία ἢ ἀπὸ ἀδυναμία, προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν εαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο!

«Ἡ ψυχὴ μου κλαίει κάθε φορά που μαθαίνω ὅτι δυὸ ἄνθρωποι ἔχουν ἀγαπηθῇ. Ὅχι γιατί θὰ παύσουν νὰ ἀγαπῶνται μιά μέρα. Ἀλλὰ γιατί δὲν θάχουν τὸ θάρρος νὰ τὸ πουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ ψέμα εἰσχωρεῖ ἀνάμεσά τους. Γιατὶ καὶ οἱ δύο προσπαθοῦν τότε νὰ ξεγελάσουν τὸν εαυτό τους πρῶτα καὶ ἔπειτα τὸν ἄλλον...»

Ἦσως ὑπάρχει κάποια ὑπερβολὴ στὰ λόγια τοῦ Ὀλγουορθ. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια παραμένει πάντα πὼς ὁ ἔρως πού δὲν ἀνανεώνεται, πού δὲν ἀναζωογονεῖται μὲ καινούργιο αἷμα, εἶναι τὸ πῦρ θλιβερό πρᾶγμα πού ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Ἀκούστε δυὸ ἐρωτευμένους νὰ μιλοῦν ἢ ἀνοίξετε τὰ γράμματα πού στέλνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἡ φράσις πού θὰ συναντήσετε τίς πῦρ πολλές φορές εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

«Πόσο θὰ ήθελα νὰ σὲ ννωρίσω ἔντε-

Πόσο διαρκεῖ ὁ ἔρως;

Ἡ σημασία τῆς ἀνανεώσεως.—Ὑπάρχει αἰωνιότης στὸν ἔρως.—Ὁ δῆμιος τοῦ αἰσθήματος: ἡ λογικὴ.—Ἐρως σέ... κ' οὐκ ἔστι.—Πότε εἴμεθα εἰλικρινεῖς.—Ἡ ἀναβίωσις ἐνὸς πᾶ ληοῦ αἰσθήματος.

Πόσο διαρκεῖ ὁ ἔρως; Ὑπάρχει μιά λέξις πού δίνει πρόχειρα τὴν ἀπάντησι: Αἰώνια. Οἱ ἐρασταὶ τῇ λέξει διαρκῶς στὴν ἀρχή, τὴν ἐπαναλαμβάνουν λιγώτερο κατόπιν καὶ στὸ τέλος τὴν ξεχνοῦν ἐντελῶς. Τὸ «αἰώνια» γίνεται μὲ τὸν καιρὸ «πολύ», ἔπειτα «ἀρκετὰ» καὶ στὸ τέλος «πολύ λίγο».

Ὁ Ἀγγλος Τζάιμς Ὀλγουορθ ἔδωκε τὸν πῦρ καλὸ ὀρισμὸ:

«Ὁ ἔρως, λέει σ' ἕνα ποιήμα του, διαρκεῖ ὅσο οἱ δυὸ ἐρασταὶ βρίσκουν κατὰ καινούργιο ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ θλίψις, ἡ ἀπογοήτευσις καὶ πάλιν σὺν ἡ μεταμέλεια. Σὲ κάθε ἔρωτι, δ.τ. ἀξίζει, εἶναι οἱ πρῶτες του στιγμές. Γιὰ νὰ ἀγαπήσῃ κανεὶς αἰώνια, δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μόνος τρόπος: νὰ ἀγαπᾷ διάφορα πρόσωπα. Τὸ «ἀγάπη» πρὸς ἕνα καὶ μόνον πρόσωπο εἶναι ἕνα εἶδος μαρμαριμένου καὶ αὐτοκτονίας. Γιατὶ κάθε πρᾶγμα πού δὲν ἀνανεώνεται εἶναι καταδικασμένο νὰ πεθάνῃ μιά μέρα. Ἀφήστε το νὰ πεθάνῃ ὅσο τὸ δυνατό συντομώτερον. Ἐνῶς νεκρὸς εἶναι προτιμότερον ἀπὸ ἕνα ἐπιμορφωμένο καὶ μερικὰ δάκρυα εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τίς ἐνέσεις καὶ τὰ φάρμακα πού στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν κατανάνισμὸν στὸν ὅποιον ὑποβάλλομε τὸν εαυτό μας καθημερινά, κλείνοντάς τον μέσα σ' ἕνα ἀποπνευκτικὸ χῶρο, ὅπου ὁ θάνατος ἔχει ἀρχίσει πᾶ νὰ φτερουγίζει».

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Καὶ σ' ἕνα ἄλλο ποίημα λέγει:

«Ζητάμε καὶ ὀνειρευόμαστε τὴν ἐλευθε-

λῶς». Ἡ: «Ὅταν θὰ μὲ γνωρίσῃς ἐντελῶς, τότε θὰ ἀντιληφθῇς πόσο βαθειὰ εἶναι τὸ αἰσθηματὶ μου κλπ.»

Ἀγαπητοὶ ἐρασταί, σ' ὁποιοδήποτε φύλο καὶ ἂν ἀνήκετε, εἶναι καλὸ νὰ ποθῇτε νὰ γνωρίσετε τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷτε ἢ νὰ τὸν κάμετε νὰ σᾶς γνωρίσῃ αὐτός, ἀλλὰ νὰ τὸ ποθῇτε μόνον. Δὲν πρέπει νὰ εὐχασθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ ποτὲ αὐτό. Γιατὶ, ὅταν θὰ ἔχη πραγματοποιηθῇ, ἔρως δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά.

Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ συμπάθεια, φιλία, ἢ καὶ οἶκτος ἀκόμη, ἀλλ' ἔρως ποτέ.

Ὁ ἔρως δὲν ξεπερνᾷ τὴν περιόχῃ τοῦ αἰσθήματος. Εἶναι κατὰ τὸ αὐθόρμητο καὶ τὸ ἐνστικτώδες. Δὲν ἔχει γιατί. Εἶναι μόνον τοῦ ἡρώδους καὶ ἡ ἀπάντησις μαζὶ. Εἶναι ἔτσι, γιατί ἔτσι συνέβη νὰ εἶναι. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ ἀρχίσετε νὰ προσπαθῇτε νὰ δικαιολογήσετε τὸ αἰσθηματὶ σας, νὰ βρῆτε δηλαδὴ λόγους πού νὰ τὸ δικαιώσουν στὰ μάτια τῶν δικῶν σας καὶ τῶν ἄλλων, δὲν κάνετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ὁμολογῆτε πὼς δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ σταθῇ μόνον στὰ πόδια του.

Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ἄλλοτε. Ὁ ἐραστὴς πού ἐπικαλεῖται τὴ λογικὴ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ αἰσθηματὶ του, ἔχει νοιώσει μέσα στὴν ψυχὴ του τίς πρῶτες ἀμφιβολίες καὶ μαζεύει ψυχρὰ καὶ ἀνόητα επιχειρήματα, γιὰ νὰ τίς βγάλῃ μέσα ἀπὸ τὴ σκέψι του.

Γιατὶ ἀγαποῦμε μιά γυναῖκα; Γιατὶ εἶνε ὡραία μάτια ἢ γοητευτικὸ χαμόγελο; Καὶ ἕνα ἄνδρα; Γιατὶ ἔχει θεληματικὴ ἐκφρασι καὶ σᾶς δίνει τὴν ἐμπιστοσύνη; Ὁ! Μὴν ζητῆτε ποτὲ νὰ τὸ μάθετε. Ἀγαπήστε ὅσο πῦρ πολλὴν μπορεῖτε τὸν ἄνθρωπο ἐπάνω στὸν ὅποιον ἔπεσαν τὰ μύ-

τια σας. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀναλύετε τὸ αἰσθηματὶ σας. Γιατὶ τὴν ἰδίαν στιγμή πού θὰ τὸ ἐπιχειρῆσετε, θὰ ἔχετε κατὰ πολὺ μειώσει τὴν ἐντασί του. Θὰ τὸ κάμετε ἀρρωστο. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσετε τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἱατροῦ γιὰ νὰ τὸν κάμῃ καλά. Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν λογικὴ, ἀπὸ τὸν δῆμιον δηλαδὴ ὅλων τῶν αἰσθημάτων καὶ περισσότερο τοῦ ἔρωτος.

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΟΡΚΟΙ

Ἀλλὰ, νὰ ἕνα ἐρώτημα πού προβάλλει ἀμέσως.

Ἀν ὁ ἔρως δὲν διαρκεῖ, ἂν εἶναι ἕνα πρᾶγμα πού γεννιέται, μαθαίνεται καὶ σβύνει, ἔχομε τάχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀνταλλάσσουμε ὑποσχέσεις καὶ ὅρκους αἰωνιότητος μὲ τὸ πρόσωπο πού ἀγαποῦμε; Εἴμαστε εἰλικρινεῖς τότε; Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς φέρῃ τύψεις κατόπιν, ὅταν θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ὅλα ὅσα εἴπαμε κάποτε ἦταν ἕνα ὡραῖο ψέμα καὶ τίποτε περισσότερο;

Ἀλλὰ γιατί νὰ δάξομε αὐτὲς τίς κακὲς σκέψεις μᾶς στὸ μυαλὸ μας; Ἡ εἰλικρίνεια στὸν ἔρως εἶναι ὅταν λέμε ἐκεῖνον πού πιστεύομε τὴ στιγμή πού τὸ λέμε, ἀδιάφορο ἂν μιά στιγμή κατόπιν δὲν θὰ τὸ πιστεύομε.

Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι στὴν ἐποχὴ μας, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ ἐποχῇ, ὁ ἔρως ἔχει ἀναμιχθῇ μὲ τίς πῦρ ἡλίθιες καὶ γελοῖες προλήψεις. Τὸν προσαρμόζομε μέσα σὲς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ περιβάλλοντός μας, τὸν ντύνομε μὲ τὸ ἐνδυματὶ τῆς ἡθικῆς καὶ τοῦ προσθέντομε μερικὲς ἀντιλήψεις περὶ ἀρετῆς, ὑποχρεώσεως καὶ καθήκοντος. Στὴν πραγματικότητα, δὲν κάνομε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν παραμορφώσουμε καὶ νὰ τὸν σκοτώνομε σιγά-σιγά. Καὶ, στὸ τέλος, ἐκπλησσομεθα γιατί δὲν ἀπέμεινε τίποτε ἀπ' αὐτὸν καὶ γιατί ἡ γεύσις του εἶναι τὸσον ἀνούσια, ὅσον καὶ ἐνὸς φανητοῦ πού ἔχει μαγειρευθῇ χωρὶς ἀλάτι. Τοῦ ἀραιοῦμε ὅλη τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν δροσερότητά του, ὅλο τὸ χυμὸ καὶ τὸ ἀρωματὶ του καὶ τὸν κάνομε νὰ γίνῃ ἕνα πρᾶγμα κατὰλληλο γιὰ νὰ μῇ μέσα σ' ἕνα κουτὶ κωνσέρβας. Ἡ ὁδηγία λφει κατόπιν αὐτὴ, γιὰ νὰ φάμε αὐτὴ τὴν κωνσέρβα καὶ γιὰ νὰ μῇ πᾶς βλάβη, πρέπει νὰ εἴσῃμε ἀφθονο λεμόνι. Στὸν ἔρωτι, τὸ λεμόνι πού χρησιμοποιοῦμε εἶναι ἡ ἐπανάληψις μερικῶν πραγμάτων πού ἀκούσαμε ἢ ἐδιδάσκαμε ὅτι τὰ εἶπαν ἄλλοι σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΦΙΛΙΑ

Δὲν ὑπάρχει ἔρως πού νὰ μπορῇ νὰ ἐνβέξῃ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, στὴν ἐπιβολὴ τῆς συνήθειας καὶ στὴν ὁλοκληρωσι τῆς ἀμοιβαίας γνωριμίας.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀρχίζει ἕνα ἄλλο αἰσθηματὶ, πού μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις, ὁ θαυμασμός, ἡ στοργή, ἡ φιλία. Εἶναι τὸ αἰσθηματὶ, ἔξωφρα, πού συνδέει δύο συζύγους. Ἀπὸ ἐρωτευμένοι καταντοῦν δύο σύντροφοι μέσα στὴ ζωὴ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραιότερη κατὰληξις τοῦ ἔρωτος. Ὅταν ὀργότερα προστεθῇ ἡ οἰγένεια, τὸ αἰσθηματὶ τους βρῖσκει πιά ἕνα καινούργιο περιεχόμενο.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῦρ παράδοξα φαινόμενα τοῦ ἔρωτος, ὅταν καταλήγῃ στὴν κοινὴ συζυγικὴ ζωὴ, εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναζωντανέψῃ ὅσο ἢ καὶ περισσότερες φορές. Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν πολὺ συχνὰ μέσα στὴ ζωὴ. Δύο ἄνθρωποι πού ζοῦν μιά κοινὴ καὶ συνηθισμένη ζωὴ συμβαίνει, ξαφνικά, ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ, νὰ ἀγαπηθοῦν καὶ πάλιν.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα μυστηρίου, ἀγωνίας, ἔρως καὶ περιπετειῶν

ὑπὸ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ.—Λίγη ὥρᾳ πρὶν συνελθῇ τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο τῶν Οὐάλντων, στὸν πύργο τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν φημιμένων ὁμωνύμων ἐργοστασίων κατασκευῆς ὀπλων, Οὐίνθωρπ Οὐάλντων, ἕνας σκευὴς ὀπλων, Οὐίνθωρπ Οὐάλντων, ἕνας ἀγνώστος σκεπασμένος μὲ μαύρην κουκούλα ἀφῆνει μυστηριωδῶς ἕνα ἀπειλητικὸν γράμμα στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ πανί-σχυρου διευθυντοῦ τοῦ ὀπλοῦ τοῦ ἔγραφε ὅτι ἔπρεπε νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσι του ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἀπειρὴ δύναμίν του ὡς ἐργοστασιάρχου καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαφανιστοῦν γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῇ ὁ κ. ε. ι. ν. ο. ς.

Ὁ Οὐάλντων ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα στὸν ἐμπιστὸ τοῦ χημικὸ Χάρβεϋ Γκρέχαμ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοποθετήσῃ μερικὸς φύλακες γύρω ἀπὸ τὸν πύργο, διαλέγοντάς τους ἀπὸ τὸ ἐκεῖ κοντὰ ἐργοστάσιο ὀπλων, ἐκεῖνος θὰ εἰδοποιούσε τηλεφωνικῶς στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ τοῦ σταλῇ ἕνας ντέκετιβ. Μετὰ ὁ Οὐάλντων πῆγε καὶ συνήντησε τὰ μέλη τῆς οἰγένειάς του, τὸν ἀδελφὸ του Ἐρς, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Πήτερ καὶ τὴν ἀνεψιά του Νοεμὴ, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους βρισκόταν καὶ ἡ νεαρὴ κόρη του Λίλιαν καὶ τοὺς ἐδήλωσε ὅτι ἐπειδὴ, ἐν περιπτώσει θανάτου του, δὲν μπορούσε νὰ τὸν διαδεχθῇ στὸ ἐργοστάσιο μιά γυναῖκα, ἡ κόρη του, ἡ Λίλιαν θὰ παντρευόταν τὸν ἐξαδελφὸ τοῦ Πήτερ ὁ ὁποῖος καὶ θὰ τὸν διαδεχόταν. Ἡ Λίλιαν ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν αὐτὴ καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ συμβούλιο. Στὸ μεταξὺ ὁ χημικὸς Γκρέχαμ εἶχε τοποθετήσῃ γύρω ἀπὸ τὸν πύργο δέκα ὁπλισμένους φύλακες μὲ τὴ σύστασι νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ περάσῃ κανεὶς.

2ον

Ἐσπευσε μετὰ νὰ βρῇ τὸν Οὐάλντων, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι οἱ διαταγές του εἶχαν ἐκτελεσθῇ, ὅποτε, στὸν ἐξώστη, συνήντησε τὴν Λίλιαν, πού ἔδωκεν ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀφοῦ εἶχε διακηρύξει πρὸς τὸν πατέρα της ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν νὰ παντρευθῇ τὸν ἄνδρα πού θὰ τῆς ἐδιόλεγε ἐκεῖνος.

Διέκρινε ἀμέσως τὴν ἀλλοίωσι τῶν χαρακτηριστικῶν της, τὴν ἀκρότητα τοῦ προσώπου της καὶ τὰ μάτια της, ἐξωγωκόμενα ἀπὸ τὰ δάκρυα πού μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε.

Διακρίνοντάς τον, ἡ νέα σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή, τὸν ἐκύτταξε μὲ ὄφρος περ' αὐτὸν καὶ προχώρησε πρὸς αὐτόν, γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ξαφνικὰ ὅμως, σὰν ν' ἄλλαξε σκέψις, ἡ σὰν νὰ φοβήθηκε μήπως ἀνοίγοντας τὸ στόμα της ξεποτύσῃ δὲ λυγμούς, συνέχισε τὸν δρόμο της καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα.

—Τί ἔχει, λοιπόν; ψιθύρισε ἀνίσχυρος ὁ χημικὸς, παρακολουθώντας τὴν μὲ τὰ μάτια...

Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν παρακολουθεῖ, καὶ ὥσπου χάθηκε στὴ γωνιά τοῦ ἐξώστου μετὰ ὁ Χάρβεϋ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σαλόνι.

Εἶχε φθάσει σχεδὸν ἐμπρὸς στὴν πόρτα, ὅποτε ἕνας θόρυβος φωνῶν ἔφθασε ὡς τὰ αὐτιά του.

Μηχανικά, ἔβλεπε τὴν προσοχή του.

—Μὴν ἀνησυχῇς, ἀγαπητὴ Πήτερ, ἐλεγε ἡ σοβαρὴ φωνὴ τοῦ Οὐάλντων, διέτα-

ξα τὴν κόρη μου νὰ σὲ παντρευθῇ καὶ θὰ μὲ ὑπακούσῃ!

Τὸ πρόσωπό του ἐχλώμισε μὲ μιάς. Τὰ πόδια του ἐλύγισαν τρέμοντας καὶ χρειάσθηκε νὰ στηρίξῃ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ἔδωκε τὸ χέρι ἐπάνω στὴν καρδιά του γιὰ νὰ καταστείλῃ τοὺς βίαιους παλμούς της καὶ ψιθύρισε κουνώντας τὸ κεφάλι:

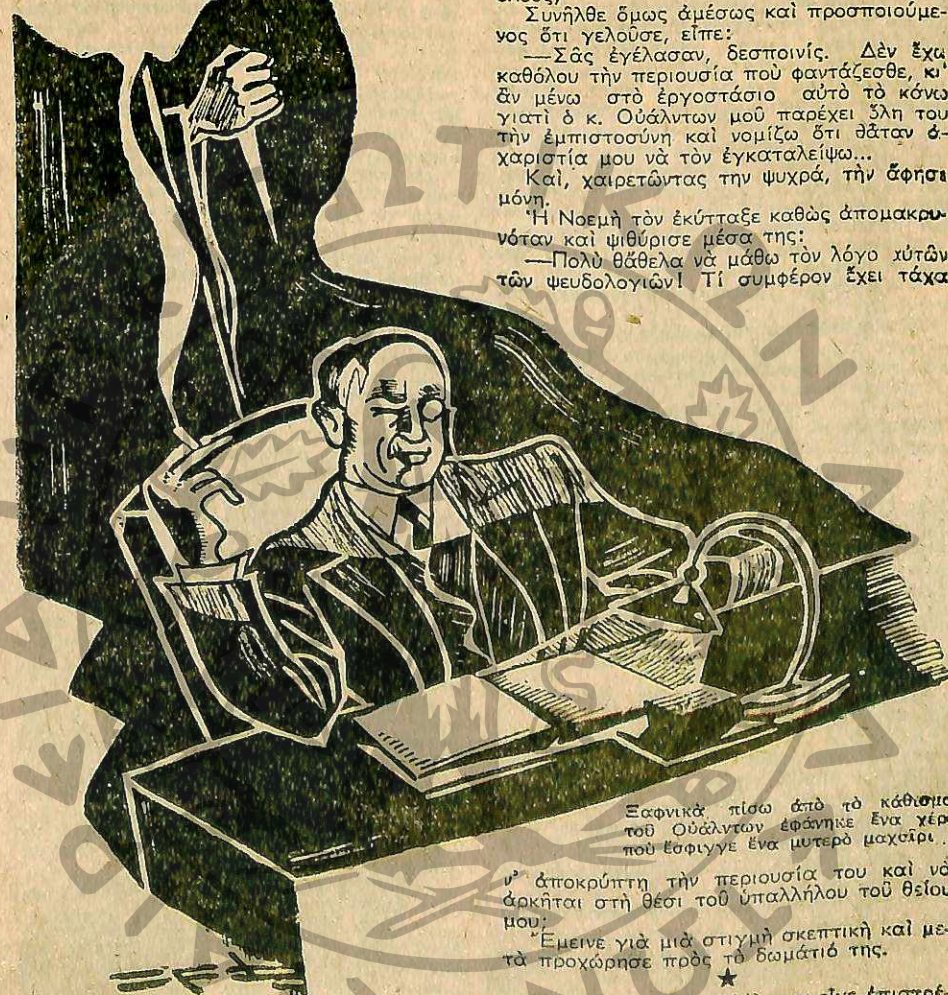
—Ἀλλοίμονο!... Ἀλλοίμονο!...

Τώρα καταλάβαινε τὸν λόγο τῆς θλίψεως τῆς νέας πού τοῦ εἶχε κρύψει ἀπὸ ντροπῇ.

Ὁ Οὐάλντων, θυσιάζοντάς τὴν στὰ συμπερόντα τοῦ ὀπλοουργεῖο, εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ τὸν ἐξαδελφὸ της, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνη δὲν ἀγαποῦσε.

Καὶ τότε, ὁ δύστυχος χημικὸς, μὴ δρίσκοντας πιά τὸ θάρρος, νὰ ξαναβρῇ τὸν Οὐάλντων, ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ἐτράθηε πρὸς τὴ σκάλα, πού ὡδηγοῦσε στὸ χμεῖο, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ κλεισθῇ καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ ξεσπάσῃ ὁ πόνος του, ὅποτε ἀκούσε νὰ τὸν φωνάζουν:

—Κύριε Γκρέχαμ!

Συνήλθε ὅμως ἀμέσως καὶ προσποιούμενος ὅτι γελούσε, εἶπε:

—Σὰς ἐγέλασαν, δεσποίνις. Δὲν ἔχα καθόλου τὴν περιουσία πού φαντάζεσθε, κ' ἂν μὲν ὁ ἐργοστάσιον αὐτὸ τὸ κόνω γιατί ὁ κ. Οὐάλντων μοῦ παρέχει 3λη τοῦ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ νομίζω ὅτι δάταν ὁ-χαριστία μου νὰ τὸν ἐγκαταλείψω...

Καὶ, χαιρετώντας τὴν ψυχρά, τὴν ὤφισι μόνη.

Ἡ Νοεμὴ τὸν ἐκύτταξε καθὼς ἀπομακρυνόταν καὶ ψιθύρισε μέσα της:

—Πολὺ θάθελα νὰ μάθω τὸν λόγο χυτῶν τῶν ψευδολογιῶν! Τί συμφέρον ἔχει τάχα

Ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ τὸ καθίσμα τοῦ Οὐάλντων ἐφάνηκε ἕνα γέρι πού ἐσφύγγε ἕνα μπερὸ μαχαίρι...

Ἡ ἀποκρύπτῃ τὴν περιουσία του καὶ νὰ ἀρκῆται στὴ θέσι τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ θείου μου.

Ἐμεῖνε γιὰ μιά στιγμή σκεπτικὴ καὶ μετὰ προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιό της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Οὐάλντων εἶχε ἐπιστρέψει στὸ ἰδιαιτέρὸ τοῦ γραφεῖο, ὅπου ὁ Τζων

είχε εισαγάγει τον ντέτεκτιβ που μόλις είχε φθάσει από την Νέα Υόρκη.
Ήταν ένας υψηλόσωμος νέος, ήρεμος, και ψυχρός και με ύψος αποφασιστικό. Τό ελληνοαποστό αναστήριξε τον μαρτυρούσε την αυστηρότητα μυϊκή του δύναμη.
Υποκλίθηκε εμπρός στον Ουάλντων και είπε με συστολή:

—Ντάβιντ Έρρικ, ιδιωτικός ντέτεκτιβ.
Με φιλικό νεύμα ο διομήχανος του υπέδειξε να καθίσει απέναντί του και με λίγα λόγια του ανέκοινα τον λόγο για τον οποίον τον εκάλεσε. Στο τέλος του έδωσε το μυστηριώδες γράμμα.

—Καί τώρα, έπρόσθεσε, πείτε μου καθαρά τί σκέπτεσθε;
Ο συνομιλητής του, αφού τον άκουσε προσεκτικά, πήρε το γράμμα, το διάβασε δύο-τρεις φορές προσεκτικά και το ξανάδωσε πίσω.

—Είπε πολύ φανερό, ψιθύρισε. Άπειλές...έκβιασμοί... φοβέρες... Το ζήτημα είναι ολόφανερο. Άς αφήσουμε για μια στιγμή, αν επιτρέψετε, τον μυστηριώδη τρόπο με τον οποίον ενήργησε. Ο άνθρωπος θέλησε απλυστάτα να κάμει ιδιαίτερη εντύπωση. Είμαστε σύμφωνοι ως προς αυτό, δεν είναι έτσι;

—Απολύτως, έκαμε ο Ουάλντων.

—Αφού είναι έτσι, συνέχισε ο ντέτεκτιβ, πληροφόρησε με, σας παρακαλώ, τοις είνε τα πρόσωπα του περιβάλλοντός σας και πείτε για ποιους λόγους θα ήταν δυνατόν να χέστε υπόνοιες για έναν απ' αυτούς...

Ο Ουάλντων ικανοποίησε άμέσως την επιθυμία αυτή του αστυνομικού και του άνεφερε έναν προς έναν τους συγγενείς του, τους υπαλλήλους του, τους υπηρέτες του και προσπάθησε να εξηγήσει από ποιους θα μπορούσε να προέρχεται μία παρόμοια άπειλη.

Στα λόγια του όμως αυτά υπήρχε κάποιος διαταγμός, μερικές επιφυλάξεις, τόσο φανερός, ώστε ο ντέτεκτιβ τον διέκοψε απότομα.

—Κύριε Ουάλντων, έκαμε με τόνον ψυχρό, δεν μου λέτε ολόκληρη την αλήθεια... Κάτι έχετε, που μου το κρύβετε. Στις άπειλές αυτές υπάρχουν κάποιοι στοιχεία που μου διαφεύγει. Πρέπει να το ξέρω. Αν θέλετε να σας βοηθήσω και να επιτύχω στην άποστολή που μου έμπιστευέσθε, πρέπει να μου τ' ανακοινώσετε όλα, καταλαβαίνετε;
Ο Ουάλντων έσκυψε το κεφάλι.

—Είπε αλήθεια, έπρόσθεσε... υπάρχει και κάτι άλλο. Το πρόσωπο που υπωπτεύθηκα από την αρχή, δεν συμπεριλαμβανεται μέσα σ' αυτά που σας ανέφερα... Έδισσας για μία στιγμή και μετά, ψιθύρισε σιγανά:

—Πρόκειται για ένα οικογενειακό μυστικό...

Εσκούπιζε με το μανδύλι το ιδρωμένο μέτωπό του, που μαρτυρούσε την πάλη που γινόταν μέσα του και μετά έπρόσθεσε με πνιγμένη φωνή:

—Κύριε Έρρικ, μην επιμένετε άποψε... Έλάτε να με δέτε αύριο το πρωί και θα σας τ' πω όλα, σας το υπόσχομαι...

Ο ντέτεκτιβ σηκώθηκε και υποκλίθηκε.

—Στις διαταγές σας, κύριε Ουάλντων. Σας ζητώ συγγνώμη γιατί σας έκαμα να θυμηθήτε παλιές, θλιβερές ίσως αναμνήσεις. Ήταν όμως απαραίτητο αυτό στις ενέργειές μου. Θα σας μ' πητε αύριο ποτέ δεν θα θυγούν από το στόμα μου, σας το όρκίζομαι. Έν τώ μεταξύ, θα μου επιτρέψετε να λάβω μερικά μέτρα ασφαλείας.

—Πολύ καλά!

Και ο διομήχανος τούδωσε το χέρι ευχαριστώντας τον.

Κι' ενώ ο ντέτεκτιβ είχε φύγει, ο Ουάλντων, ο δραστήριος και δυνατός αυτός άνδρας, τον οποίον τίποτε ως τώρα δεν είχε τρομάξει, έμεινε με σκυμμένο το κεφάλι, μέσα στα χέρια, ψιθυρίζοντας με φρίκη τα ίδια λόγια που είχε προφέρει μόλις άνοιξε την πρώτη φορά το μυστηριώδες εκείνο γράμμα:

—ΕΚΕΙΝΟΣ...

ΕΚΕΙΝΟΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΛΑ

Μετά το δείπνο, τ' μέλη της οικογενείας

ας Ουάλντων ξαναγύρισαν στα δωμάτιά τους, καθένα με τις σκέψεις του.

Ο Ουάλντων, παραγμένος καθώς ήταν, αντί ν' άποσυρθεί κι' αυτός στην κρεβατοκάμαρά του, προτίμησε να πάη στο ιδιαιτέρω του γραφείο.

Έβγαλε μέσα από το χρηματοκιβώτιό του ένα σχεδιάγραμμα που παρίστανε έναν νέο τύπο τηλεδρόμου και άφωσώθηκε στην εξέτασή του.

Ξαφνικά, πίσω από το κάθισμα που καθόταν έφάνηκε ένα χέρι που έσφιγγε ένα μύτερό μαχαίρι.

Υψώθηκε σιγά-σιγά και μετά κατέβηκε απότομα, σαν να κινιόταν με ελαττήριο, και το μαχαίρι βυθίστηκε στη ράχη του διομήχανου άναμεσα στις δυο ώμοπάτες.

Χωρίς να βγάλη την παραμικρότερη κραυγή, ο Ουάλντων στριφογύρισε γύρω από το γραφείο του και σωριασθηκε σαν κεραυνόπληκτος επάνω στο πάτωμα.

Ο δολοφόνος βγήκε τότε απ' την κρυψώνα του και για μία στιγμή εκάρφωσε τα μάτια του επάνω στο πάτωμα.

Ήταν ο άνθρωπος με τη μαύρη κουκούλα.

—Εκδικήθηκα! έγρύλλισε...

Την στιγμή εκείνη, τα μάτια του έπεσαν επάνω στον τοίχο, όπου αντίκρυσαν μία φωτογραφία της Λίλιαν.

—Και σένα, επίσης, έφώναξε, προτείνοντας προς αυτήν τη γροθιά του. Και σένα σε μισώ και θα χάθης όπως ο πατέρας σου!

Ετράβηξε το μαχαίρι από την ματωμένη πληγή και το εκσφενδόνισε προς την φωτογραφία, όπου και καρφώθηκε.

Τότε, ετράβηξε το σανίδωτο φράγμα, που συγκοινωνούσε με την μυστική δίοδο, το άνοιξε και εξαφανίσθηκε...

Ήταν καιρός.

★

Πρην κυλισθή καταγής, παρασύροντας μαζί του και το σκέπασμα του γραφείου, το σώμα του Ουάλντων, είχε χτυπήσει επάνω στον πίνακα των ηλεκτρικών κουμπιών, που άρχισαν να λειτουργούν άμέσως. Την ίδια στιγμή άνηχοσαν τα κουνούνια όλων τ'ανδραμερισμάτων του πύργου και από παντού άρχισαν να προσέρχονται οι ένοικοι, που έυπνησαν απότομα.

Πρώτη κατέφθασε η Λίλιαν, που δεν είχε πέσει ακόμη στο κρεβάτι της, κι' εύθυς άμέσως ο ντέτεκτιβ και ο Χάρβεϊ Γκρέχαμ που άγρυπνούσε στο χημείο.

Με την πρώτη ματιά, η νέα άντελήφθη την κατάσταση του δωματίου και όρμώντας προς το γραφείο, άνεσήκωσε, με χέρι που έτρεμε, το σκέπασμα που έκάλυπτε το σώμα του πατέρα της κι' άφησε μία τρομερή κραυγή, πέφτοντας στην άγκαλιά του χημικού.

—Ο πατέρας μου!

Την ίδια στιγμή, προχειρόντυμενοι, κατέφθαναν κι' ο Έρξας, ο Πήτερ, η Νοεμή, ο Τζών και μερικοί υπάλληλοι ζητώντας να μάθουν τον λόγο της νυκτερινής αναστατώσεως.

Κι' έμειναν κι' αυτοί άκίνητοι από κατάπληξη έμπρός στην τραγική εικόνα που έβλεπαν μπροστά τους.

Έν τώ μεταξύ, ενώ ο Χάρβεϊ προσπαθούσε να παρηγορήσει όσο μπορούσε καλύτερα την Λίλιαν, που ρισχίκε επάνω σε μία πολυθρόνα, σκιρτώντας από λυγμούς, ο Έρρικ άρχισε να άνακρίνη διαστικά όλους τους παρευρισκομένους.

Όλοι άποκρίθηκαν ότι δεν ήξεραν άπολύτως τίποτε για το έγκλημα και ότι δεν μπορούσαν να του παράσχουν την πιο άοριστη πληροφορία.

Νευριασμένος τότε ο ντέτεκτιβ έτρεξε προς το παράθυρο, το άνοιξε και με μία πιστολιού του στον άέρα εκάλεσε τον πλησιέστερο φρουρό, που είχε τοποθετήσει ο Χάρβεϊ, και τον ρώτησε αν άντελήφθη κανέναν να περνά.

Ο σκοπός, αφού εξέτασε και τους άλλους συντρόφους του, ξαναγύρισε ύστερα από λίγες στιγμές διαστικά.

—Κανένας, άποκρίθηκε, ούτε μπάκε, ούτε βότκε!...

Τότε, έκαμε ο ντέτεκτιβ, η δολοφονία έγινε από άνθρωπο που βρίσκεται μέσα εις τον πύργο τη στιγμή αυτή. Κυρίες και κύριοι, έπρόσθεσε, εύαρεστήητε να έπιστρέψετε στα δωμάτιά σας και να μείνετε εκεί μέχρις ότου φθάσουν η άνακριτική άρχή

και η άστυνομία, που θα τις ειδοποιήσω άμέσως τηλεφωνικά...

Ήσαν έτοιμοι να ύπακούσουν, όταν ξαφνικά η Λίλιαν τινάχθηκε με φρίκη.

Είχε προσέξει την φωτογραφία της επάνω στον τοίχο που ήταν διατυπωμένη από το μαχαίρι που είχε μείνει εκεί.

—Κυττάξτε! έφώναξε με πνιγμένη φωνή δείχνοντας με το δάχτυλό της.

Όσο ο άγνωστος δολοφόνος δεν απέβλεπε μονάχα στον διομήχανο, είχε σκοπό να σκοτώσει και την κόρη του την κληρονόμο του έργουσσάσου...

Η άναμφισόγητη άπόδειξις βρισκόταν εκεί.

Η δύστυχη νέα θέλησε να μείνει στο ιδιαίτερο γραφείο για να κλάη και να προσευχηθεί εμπρός στο πάτωμα του πατέρα της, ο ντέτεκτιβ όμως δεν της το επέτρεψε.

—Πρέπει να έπιστρέψετε στον θάλασμό σας όπως όλοι, δεσποινίς, της είπε με σεβασμό. Θα μείνω έχω ν' άγρυπνώσω κοντά στον πατέρα σας. Θα τον μεταφέρουμε στο δωμάτιό του...

Όταν έμεινε μόνος, ο Έρρικ βυθίστηκε σε άτέλειωτες σκέψεις, άναζητώντας μέσα στο μυαλό του κάποια ένδειξη που θα του επέτρεπε να προσανατολίση τις άνακρίσεις του και κυττάζοντας προς την πόρτα από την οποία είχαν βγή όλοι, ψιθύρισε:

—Άσφαλώς, ένας απ' αυτούς έκαμε το έγκλημα, ποιός όμως;...

ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μπαίνοντας μέσα στο μπουντουό της κατασκευημένη η Λίλιαν έπεσε άποκαρδιωμένη επάνω στο χαμηλό ντιβάνι που είχε άφήσει για να τρέξη στο ιδιαίτερο γραφείο του πατέρα της.

Άδιάκοποι λυγμοί συσπούσαν το στήθος της, ενώ χονδρά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

Ποιανού τρομερού έφιάλτου ήταν θύμα; Ο πατέρας της να δολοφονηθεί μ' αυτόν τον τρογικό τρόπο; Ήταν τόσο άγριο αυτό, τόσο τρομερό, τόσο άνόπιστο, ώστε δεν μπορούσε να πιστέψη την συμφορά της κι' έπαναστατούσε στη φοβερή αυτή σκέψη.

Μ' ένα της νεύμα άπεμάκρυνε την καμαριέρα της και σαν έμεινε μόνη, παραδόθηκε στον μεγάλο της πόνο.

Τέλος, καταβάλλοντας μεγάλο κόπο, σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς την κρεβατοκάμαρά της, που χωριζόταν από το μπουντουάρ μ' ένα άπλο παραπέτασμα.

Τη στιγμή ακριβώς που έκαμε να άνασηκώση το παραπέτασμα άποσπάσθηκε άπότομα απ' εκεί που κρεμόταν και πειοτίλινξε διαστικά τη δύστυχη νέα, που, ξαφνιασμένη από την άπότομη αυτήν επίθεση, δεν έπρόλαβε να βγάλει ούτε φωνή.

Ήταν ο άγνωστος με τη μαύρη κουκούλα που παραμονεύοντας πίσω από το παραπέτασμα, δεν είχε χάσει την παραμικρότερη κίνησή της, συγκρατώντας άκόμη και την άναπνοή του για να μην προδοθή.

Η νέα δοκίμασε να φωνάξη, μα ούτε ήχος δεν βγήκε από το σφιγμένο της λαρύγγι.

Άδika προσπάθησε ν' άμυνθή, ν' άντισταθή, να παλαίψη εναντίον του αντιπάλου που δεν έβλεπε.

Κυλισθηκαν και οι δυο καταγής και σε λίγο μία δυνατή γροθιά του άγνώστου έρριχνε την Λίλιαν άναίσθητη πιά πέρα.

Από τη στιγμή εκείνη το δύστυχο κορίτσι ήταν στη διάθεσή του.

Με γρήγορες κινήσεις, την έτύλιξε μέσα στο παραπέτασμα, την έριξε επάνω στους ώμους του σαν άψυχο δέμα και βγήκε μέσα από το δωμάτιο. Μετά, πατώντας στις διαίτερο γραφείο του Ουάλντων, που ήταν άδειανό τώρα, έχώθηκε μέσα στο άνοιχτό σανίδωμα, και χάθηκε μέσα στον μυστικό διάδρομο.

Όταν έφθασε στον περιστερφόμενο άνδριάντα, έπάτησε ένα κουμπί και δρέθηκε έξω από τον πύργο.

Εκεί, κρυμμένος μέσα στο σκοτάδι, έπερίμενε κάποιος με στολή σωφός.

Είχε τραβήξει από την τσέπη του ένα μαύρο φουλάρι και με τον τρόπο αυτόν έσκέπασε το κάτω μέρος του προσώπου του.

Ο άνθρωπος με τη μαύρη κουκούλα, που παρέδωσε την πάντοτε λιπόθυμη νέα,

τούδωσε κάποια σύντομη διαταγή, κι' ενώ ο σωφός άπομακρυνόταν μέσα στο σκοτάδι με το πολύτιμο φορτίο του, ο άγνωστος μπάκε πάλι μέσα στον μυστικό διάδρομο.

★

Ο Έρξας, ωστόσο, ο Πήτερ και η Νοεμή, σύμφωνα με τις συστάσεις του ντέτεκτιβ, είχαν έπιστρέψει στα δωμάτιά τους.

Ήσαν όλοι τους κατασκευημένοι, διαφορετικό όμως συναίσθημα συγκινούσε τον καθένα.

Ενώ, αϊφνης, ο Πήτερ διέβλεπε ότι με τον θάνατο του Ουάλντων κατέρρεαν όλες του οι έλπίδες, ο Έρξας και η Νοεμή έσκέπτονταν άντιθέτως ότι ο θάνατος αυτός άναγεννούσε γι' αυτούς νέες έλπίδες.

Μπορούσαν τώρα να τολήσουν έπιδέξια την Λίλιαν και να την πείσουν ν' άφήση σ' αυτούς την διεύθυνση του έργουσσάσου. Αυτό δεν τους φαινόταν πράγμα άδύνατο κι' έψαχναν τώρα, καθένας τους χωριστά, να δρούν τον τρόπο με τον οποίον θα το επέτυχσαν.

Ός πρὸς τον Χάρβεϊ Γκρέχαμ, αυτός είχε άνεδο στο έργαστήριό του. Καθώς οι διαταγές του ντέτεκτιβ δεν έπέτρεπαν να άπομακρυνθή από τον πύργο, άποφάσισε να περάση τη νύχτα του μέσα στο χημείο.

Κι' άκουμπισμένος τώρα στο παράθυρο, σκεπτόταν με πόνο τη θλίψη της Λίλιαν.

Τί δεν θα έπρόσφερε για να πούσουν τα δάκρυα του υπέροχου εκείνου πλάσματος! Το μαρτύριο της νεαρής κόρης τον έκαμε να πονή τόσο, ώστε θάβινε και τη ζωή του άκόμη για να το μετριάσει.

Ξαφνικά έρριγισε.

Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας διέκρινε κάποιο μικρό φως που κινιόταν.

Ταραγμένος από το φαινόμενο αυτό έσβυσε το ηλεκτρικό και έκύτταξε με περισσότερο προσοχή.

Το φως άνεβοκατέβαινε και μετά εξαφανιζόταν κατά κανονικά διαλείμματα.

Άσφαλώς έπρόκειτο περί συνθήματος. Θέλοντας να δεβαιώσει περισσότερο, έρριψε έξω από το έργαστήριό, έτέρασε τον έξωστό και διευθύνθηκε τρέχοντας προς το μυστηριώδες φως.

Οι προαισθήσεις του δεν τον είχαν γελάσει.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΙΑΛΥΜΕΝΟ ΑΤΣΑΛΙ

Τη στιγμή που ο Χάρβεϊ έφθανε στον έξωστό και πιστοποιούσε ότι δεν είχε γελαστή, μια άχτίδα που εξέφυγε από τον συννεφιασμένο ούρανό του έπέτρεψε να διακρίνη τον σωφός που άγνώστου με την κουκούλα τη στιγμή που άκουμπουσε χάμα το θύμα του, ίσως για να ξεκουρασθή πριν το τοποθετήσει μέσα στο αυτοκίνητό του που ήταν κρυμμένο πίσω από μερικά γειτονικά δένδρα.

Ο χημικός δεν έδίσσασε τότε ούτε στιγμή.

Πλησίασε προσεκτικά πίσω από τον κακοποιό και έωρμε εναντίον του.

Εκείνος ξαφνιασμένος από την έπιθεσι εκάμφθηκε από την όρμη του νέου και έκύλισε λίγα βήματα πιο πέρα.

Ο Χάρβεϊ έωρμε προς την Λίλιαν.

Δεν έπρόλαβε όμως να εκδηλώσει καν την κατάπληξη του άναγνωρίζοντας την, όποτε άνα δυνατό χτύπησε, που έδεχθηκε στο κεφάλι από πίσω, τον έκαμε να σωριασθή ζαλισμένος στο έδαφος.

Ήταν ο άνθρωπος με τη μαύρη κουκούλα που καθώς έρριξε μία τελευταία ματιά γύρω του, πριν κλείση πίσω του την πλάκα του άνδριάντος, άντελήφθη τη σκηνή και έπενέβη με μία δυνατή γροθιά στο κεφάλι του χημικού.

Ο σωφός που έγλύτωσε έτσι φθηνά, τινάχθηκε όρθιος άπότομα και σ' ένα νεύμα του συντρόφου του, φορτώθηκε και πάλι, χωρίς να χάση στιγμή, την λιποθυμισμένη νέα επάνω στους ώμους του, και προχώρησε προς το αυτοκίνητό του.

Άπέθεσε την Λίλιαν δίπλα στο κάθισμα του όδηγού κι' έτοιμάστηκε να βάλη έμπρός τη μηχανή του.

★

Χάρης στο τηλεώνημα του ντέτεκτιβ Έρρικ, η γειτονική άστυνομία είχε άποστείλει άμέσως μίαν ομάδα άστυνομικών που έσπευδε τώρα προς τον πύργο με αυτοκίνητο. Ένας απ' αυτούς είχε πηδήσει επάνω στη μοτοσυκλέττα του και προπαρευόταν άρκετά από τους συναδέλφους του.

Καθώς έπλησίαζε προς τον πύργο διέ

κρινε τον σωφός που τοποθετούσε μέσα εις το αυτοκίνητο το άνθρώπινο φορτίο και σταμάτησε απότομα.

Επήρθε κάτω από την μοτοσυκλέττα, έτράβηξε το περίστροφό του κι' έτρεξε προς αυτόν.

—Επάνω τα χέρια! έδροντοφώνησε.

Ο σωφός, όμως, που γύρισε άπότομα, κατάλαβε ότι ήταν χαμένος και χωρίς να χάση καιρό, έωρμε προς τον άστυνομικό, στο φως κι' έκαμε να του το πάρη.

Δυο πυροβολισμοί άντήχησαν, που χάθηκαν στο σκοτάδι, και ύστερα από λιγό-στιγμή πάλι, ο πόλισμαν βρισκόταν ξαπλωμένος στη μέση του δρόμου.

Μ' ένα πήδημα τότε ο σωφός ξαναγύρισε στο αυτοκίνητό του, όποτε άφησε να σε στο έφευγουν υπόκωφες βλαστήμιες.

Οι δυο σφαίρες είχαν τρυπήσει το ρεζερβουάρ του, που είχε άδειάσει πιά από βενζίνη.

Κάθε φυγή του ήταν τώρα άδύνατη.

Ο σωφός ωστόσο δεν έχασε την ψυχραιμία του. Είχε διακρίνει τη μοτοσυκλέττα του άστυνομικού και άμέσως κατέστρωσε το σχέδιό του.

Άρπαξε την τυλιγμένη μέσα στο παραπέτασμα και πάντοτε λιπόθυμη Λίλιαν, έτην έτοποθέτησε στο διπλανό καλδί, έπήδησε κι' ο ίδιος επάνω στη μοτοσυκλέττα και ξεκίνησε άμέσως.

★

Σιγά-σιγά ο Χάρβεϊ άνέκτησε τις αισθήσεις του και μόλις μόρεσε ν' άνασηκώθη στα πόδια του, δοκίμασε να τρέξη για να βοηθήση την νέα.

Τί μπορούσε όμως να κάμει; Η μοτοσυκλέττα ήταν πιά μακριά.

Εύτυχος όμως, την στιγμή εκείνη κατέφθανε το αυτοκίνητο με τους άστυνομικούς.

Τους έκαμε νεύμα να σταματήσουν, τους άνεφερε με λίγα λόγια όσα συνέβηκαν κι' ένώ ένας απ' αυτούς παρέμεινε για να σηκώση τον συνάδελφό του, οι άλλοι έωρμησαν πίσω από τον κακοποιό.

Επληκτούθησε ένα τρελό κυνηγητό μέσα στη νύχτα, μέσα στην όποια δεν άκουσταν παρά μόνο η άπεγνωσμένη φωνή του χημικού:

—Γρηγορώτερα! Γρηγορώτερα!...

Το αυτοκίνητο τώρα όλο κι' εκέριζε δρόμο. Σε λίγο φαινόταν ότι θα κατέφθανε τη μοτοσυκλέττα, όποτε έπλησίασε σε μια κινήτη δίοδο σιδηροδρομικής γραμμής.

Η μοτοσυκλέττα έτέρασε τις γραμμές, αλλά την ίδια στιγμή έπεφταν πίσω της οι βύλινοι φραγμοί για να κλείσουν την δίοδο.

Μία ταχεία άμαξοστοιχία έρχόταν όλο-ταχώς.

—Κατάρα! βρυχήθηκε ο Γκρέχαμ, λυσσώντας, ενώ το αυτοκίνητο σταματούσε άπότομα. Όλα είνε εναντίον μας!

Η καθυστέρηση ωστόσο αυτή έδωσε καιρό στον κακοποιό να κερδίση έδαφος κι' έτσι λίγες στιγμές άργότερα, η μοτοσυκλέττα χανόταν σ' έναν πλάγιο δρόμο που άδηγούσε κατ' ευθείαν προς το έργαστάσιό.

Το έδαφος όμως ήταν καταλασπωμένο από τη βροχή των τελευταίων ήμερών κι' έτσι η μοτοσυκλέττα, καθώς έωρμούσε όλο-ταχώς, κλονίσθηκε πηδώντας ένα αλλόκι κι' έτίναξε μακριά τον σωφός και το θύμα του.

Ο σωφός άνασηκώθηκε ωστόσο άμέσως, άρπαξε την Λίλιαν στην άγκαλιά του και διευθύνθηκε διαστικά σε κάποιο κτίριο που διακρινόταν εκεί κοντά.

Ήταν φανερό πως ήξερε καλά τα μέρη εκείνα, γιατί, χωρίς να διστάσει καθόλου, έτράβηξε κατ' ευθείαν προς μία μικρή πόρτα, που άνοίχθηκε χωρίς δυσκολία και μπήκε στον περίβολο των χυτρίων.

Στο έργοστάσιό Ουάλντων η έργασία δεν διεκόπη ποτέ. Άδιάκοποι οι έργα-τες έδούλευαν νύχτα και μέρα για να χύ-νουν κανόνια και να διαλύουν άτσάλι μέσα σε άμμοδόχους.

Εκτελώντας τις διαταγές του άγνώστου με την μαύρη κουκούλα, ο σωφός έτοποθέτησε μέσα σε μίαν από τις άμμοδόχους αυτές την πάντοτε λιπόθυμη Λίλιαν.

Σε λίγο, σαν κατακόκκινος αερόλιθος, έφάνηκε μέσα στο σκοτάδι η γεμάτη μέταλλο τεραστία χράνη, που γλυστορούσε σιγά-σιγά, ως το διυλιστήριο μέσα στο όποιο είχε τοποθετήσει ο σωφός το άτυχο θύμα του.

Μετά, η πελώρια άναλυτή μάζα του μετ'άλλου άρχισε να κατεβαίνει μέσα από τη χράνη.

Μέσα σε μία στιγμή, το δεύτερο και τρομερώτερο έγκλημα του άγνώστου με τη μαύρη κουκούλα θα είχε συντελεσθή.

Η Λίλιαν Ουάλντων ήταν χαμένη...

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ...

Την ώρα που ξετυλίγονταν τα διάφορα αυτά έπεισόδια, της τραγικής εκείνης νύχτας, ο Έρξας, ο Πήτερ και η Νοεμή δεν μπορούσαν να κλείσουν μάτι. Άδika προσπαθούσαν να δαμάσουν την άύπνια που τους βασάνιζε.

Νευριασμένος ο Πήτερ πηγαينوερχόταν άδιάκοπα μέσα στο δωμάτιό του. Κάποια φρικτίαις που συγκλόνιζε που και που τα χέρια του, έπρόδιδε την ταραχή του, που μάταια προσπαθούσε να καταπνίξη.

Κάποια στιγμή, έστριψε το ηλεκτρικό κουμπί και το σκοτάδι άπλώθηκε με μίαν στο δωμάτιο.

Πλησίασε τότε στο παράθυρο και άνασηκώνοντας την κουρτίνα, έμεινε για πολλή ώρα σκεπτικός.

Στον όριζόντιο όψιφάκινοι άνερίπιζαν τις πελώριες φλόγες τους μέσα στη νύχτα, που κατακόκκινιζαν τον ούρανό με μαρτυρούσαν μαζί την άκατάπαυστη έργασία της άνθρώπινης εκείνης μυρμηκίας.

Ξαφνικά τότε, κάποια όπτασια διαμορφώθηκε στο μυαλό του Πήτερ. Φαντάσθηκε τον έαυτό του μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του θείου του ενώ γύρω του μαζεύονταν οι μηχανικοί και οι άρχιεργάτες περιμένοντας τις διαταγές του. Ήταν διευθυντής του έργοστασίου και όλοι έσκυδον έμπρός στην έπιβολή του.

Φαντασία πολύ μακρινή, που ώστόσο τον έκαμε να φρικιά συγκορμο...

Κύριος! Θα γινόταν άραγε ποτέ; Πώς μπορούσε να το επιτύχει;... Και όμως έπρεπε να γίνει! Και ο παράφορος αυτός πόθος του πλημμύριζε την καρδιά με άπληστη φιλοδοξία...

...Σ' ένα άλλο δωμάτιο πιά πέρα κι' ο Έρξας άγρυπνούσε. Καθισμένος επάνω σ' ένα φωτέγι έκαμε κι' αυτός τις σκέψεις του. Η αλήθεια ήταν ότι, λόγω της ηλικίας του, σ' αυτόν έπρεπε να περιέληθη διευθυντής του τηλεβολοχυτηρίου. Ποιός θα μπορούσε ν' άντισταθή σ' αυτό; Η Λίλιαν ήταν άνίκανη ν' άναλάβη παρόμοια έθύση. Η Νοεμή το ίδιο. Και οι παραδόσεις άλλωστε των Ουάλντων άντετάσσοντο σ' αυτό.

Μόνος του αντίπαλος ήταν λοιπόν, ο άνεμικός του Πήτερ. Αφού όμως η Λίλιαν τον άποστρεφόταν, τί είχε να φοβηθή απ' αυτόν; Έφθανε να συννενοήσει με την Νοεμή και να την καταφέρει. Και δεν τού φαινόταν καθόλου δύσκολο να εξηγηθή μυστικά μαζί της.

Και τότε, με τη σειρά του κι' αυτός, φαντάζόταν τον έαυτό του κύριο της παγκόσμιας έίρμας Ουάλντων...

...Όρθιος επάνω σ' ένα μικρό ύψωμα, άπαντούσε με συγκινητικά λόγια στους συγκεντρωμένους γύρω του έργατες που τον έπαινεμούσαν...

—Βέβαια, η πρόωρη και τραγική εξαφάνις του άδελφού μου, άποτελεί για όλους μας μίαν άπώλεια, αλλά θα προσπαθήσω να συνεχίσω την

ΜΟΝΤΙΑΛ

Καλλιτεχνική Ένωση
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ
Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Αθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Μουσική ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Σκηνοθέτης του έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέττες και σκηνογρα-
φία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΛΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Λαμβάνει μέρος δια πρώ-
την φορά εις Αθηναϊκήν
ήθογραφίαν και εκτελεί
τραγούδια ειδικώς γραμ-
μένα δια τὸ ἰδιόγραφον
ταμπραμέντο της

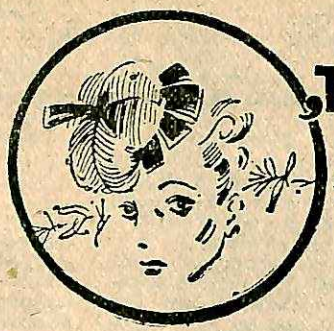
ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Αθηναϊκή ή-
θογραφία της οποίας η έ-
πιτυχία είναι γεγονός

Ενόςτην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜ-
ΠΤΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΑ-Ι-ΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

*Αριθ. τηλ. 23.727

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

Κουδεντούλες

Σ' ένα φιλικό σπίτι που βρέ-
θηκα τις προάλλες άκουσα τη μι-
τέρα να λέει στα δύο χαριτωμένα
αγγελοδάκια της:

«Φέτο, παιδιά μου, δεν έχει
δώρα να το ξέρετε. Πρέπει να
κανουμε οικονομία γιατί περνού-
με δύσκολες ημέρες και δεν ξέ-
ρουμε πώς θα βρισκόμαστε αύ-
ριο».

Στο άκουσμα αυτό είδα τέσσα-
ρα ματάκια γεμάτα απογοήτευσ-
η να σπλώνονται πάνω στο πρό-
σωπο της μητέρας και δύο πρό-
σωπα που ήταν πριν γελαστά
να χάσουν δια μιας όλη τους την
ευθυμία.

Η μεταβολή αυτή ή τόσο ά-
πότομη μούκαμπε τόσο έντονη
απάντησε μου φίλες που σκέ-
φθηκα άμέσως πως έπρεπε με κά-
θε τρόπο ν' αποτρέψω τις μητέ-
ρες να δώσουν στα παιδιά τους
αυτή τη λύπη. Δεν πρέπει να
στερησετε τα παιδιά σας από τα
πρωτοχρονιάτικα δώρα τους όσο
κι αν περνάμε πονηρές ημέρες.

Την πρωτοχρονιά την περ-
νούμε τα παιδιά έναν δολόκληρο
χρόνο, δεν πρέπει λοιπόν να τους
δώσουμε μια τόσο μεγάλη απογο-
ήτευση. Επειδή η περιστάσεις το
επιβάλλουν μπορούμε να λιγοστεύ-
σουμε την αξία των δώρων, μα
δεν πρέπει να τα καταργήσουμε.

Είπε τόσο συγκινητική ή χα-
ρά των παιδιών, που άξιζει να
κανουμε κάθε θυσία για να τους
δώσουμε την μικρή αυτή ευχίρη.
στη Ποιός ξέρει ίσως τα πρω-
τοχρονιάτικα αυτά δώρα θα τους
θυμίζουν άργότερα τα παιδικά
τους χρόνια και ή θύμηση αυτή θα
τα βοηθή να ξεχνούν και μακριά
δυσάρεστα της ώριμης πιά ζωής
των.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΧΕΙΜΕΡΙΝΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

—Είς τα έπωικαφόρια έπικρα-
τεί κυρίως ή κοπή ρεδεγκότ.
—Το κομμάτι της φθάνει ως
τόν λαμό, ό όποιος συμπληρω-
ται με έναν κατεβαστό γιανκά από
στρωτή γούνα ή βελούδο.

—Τό φόρδος του κάτω μέρους
του έπωικαφοριού επιτυγχάνεται
με την βοήθειαν πανώ κομμένων
αν φόρμ. τα όποια υποσημειώνουν
την μέσην έμπρός, ενώ πρὸς τα
όπισω συντηθίζονται πολύ οι κου-
φοπιεττες.

—Η τσέπες που στολίζουν το
έπωικαφόρι και προσθέτουν την
πρακτικότητα των στο σύνολον
είναι ή σχιστότε τοποθετημένη πλα-
γίως, ή προσθετός και τότε τοπο-
θετούνται πολύ περισσότερον πρὸς
τα έμπρός και γαρνίρονται συχνό-
τατα εις το άνω των άκρον με
όλιγην γούνα.

—Η ρεδιγκότα θα προσφέρη
άκόμη μεγαλύτερας όππορείας
αν προσθέσετε κι' ένα είδος γιλέ-
κου το όποιον μεταβάλλουν, ένα-
κοτε μορφήν, θα δειξη κάθε φο-
ρά και μίαν διαφορετικήν εμφάνι-
σι στο σύνολον.

—Όσον άφορῇ τις χειμερι-
νές τουαλέτες, το βελούδο και
το σκατωέικο ύφασμα παίζουν
ένα σπουδαίο ρόλο εις το γαρνι-
ρισμά των.

κόλλισια από άπλουστάτη να με,
ταέληθ ήλ άμπαγέ αναλόγως
που την συνοδεύαμε πότε μ' ένα
σκατωέικο συμπλήρωμα και πότε
μ' ένα βελούδιον.

—Τό συμπλήρωμα αυτό ήμπο-
ρεί άλλοτε να είναι ένα ζιλέ, άλ-
λοτε μια έσάρτα άλλοτε ένα δέ-
σιμο στη μέση και ούτω καθ' έ-
ξής, αναλόγως της έμπνεύσεως
της κάθε κομψής κυρίας.

—Ας μη παραλείψουμε εν
τούτοις να αναφέρουμε ότι πλην
του σκατωέικου και του βελού-
δου πολύ της μόδας είναι άκόμη
και τα γαρνίσιματα από πλεκτό.

—Και άφοῦ ο λόγος περί πλε-
κτών άς επαναλάβωμεν πόσον ή
μόδα των έπικρατεί πάντοτε.

—Τα πλεκτά εξακολουθούν να
μη άποτελούν μόνον τα σπορτίφ
έξαρτήματά μας, αλλά συχνότα-
τα δια καταλλήλου έπεξεργασίας
και άμτιγέ εμφανίσεις.

—Μία πρωτότυπος π. χ. έπι-
νόησις είναι το γαρνίρισμα μίας
πλεκτής μπλούζας, κατά προτι-
μωιν μαύρης με παγέτες.

—Η παγέτες μεταβάλλουν ά-
μέσως την άπλη πλεκτή μπλούζι-
τα σε άμτιγέ και φοριέται με
μίαν μακράν μαύρην φούστα ά-
πό σατέν. Το σύνολον αυτό από
πλευς άμέσως μίαν ώραιότατην
θραύσην τουαλέτταν.

—Άλλα χρώματα που ήμπορούν
να χρησιμοποιηθούν πρὸς τὸν
σκοπόν αυτόν είναι το έερ-μπου,
τέβυ, το λή ντέ - βιν, το μπλέ,
έλεκτρικ και άλλοι ζωηροί θαύο.

—Τα καπέλλα εξακολουθούν
πάντοτε να δείκνουν τάση πρὸς
ζιγες.

—Πολλά μπερέ με κλίση πρὸς
τα έπάνω, πολλά μπρετόν με ύψη-
λους όμους τεπέδες, πολλές τόκες
με ύψηλά μπορ, άλλα και γαρνι-
τούρες ή όποιες πάντοτε είναι κά-
θετες, ώστε και αυτές άκόμη να
συντελούν εις την έπιδικωκομένην
γρομμήν.

—Τό φέτρ για την καθημερι-
νήν χρῆσιν και το βελούδο δια τα
άμτιγέ καπέλλα άποτελούν πάν-
τοτε την πρώτη ύλην.

Ο καλλωπισμός

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΜΦΑ-
ΝΙΣΙΣ

Η γυναίκα πρέπει πάντοτε να
περιποιείται την εμφάνισίν της.
αυτή είναι μια αλήθεια παραδεξ-
γμένη, που κι' έμεις εδώ πολλές
φορές επαναλάβαμε.

Άλλα στην περίπτωση αυτή
πρέπει ακόμη περισσότερον να έ-
φιστά την προσοχή της σε ώρισμέ-
νες περιστάσεις, όπως όταν πρό-
κειται να δεχθῇ στο σπίτι της ή
να πρωτοστατήσῃ σάν καλή οίκτ.

δέσποινα σε μια συγκέντρωσι.
Η πρωτοχρονιά είναι κι' αυτή
μιά άς, αυτές τις περιπτώσεις
που πρέπει να την εγρή καθ' όλα
νοικοκυρεμένην.

Και πρώτα άς καλλωπίσῃ ιδι-
αιτέρως τα χέρια της. Για να το
επιτύχῃ αυτό άς άφήσῃ για λίγες
ημέρες να άναπαυθούν τα νύχια
της από κάθε είδος θερμική και
έν τῷ μεταξύ άς περιποιηθῇ την
έπιδερμίδα των χειρῶν της. Μία
άγνη πομάδα κόπας λιπαρά, την
όποιαν θα χρησιμοποιή μετά από
το πλύσιμο των χειρῶν θα φέρη
ικανοποιητικότερα άποτελέσματα.
Έξαιρετικά καλό είναι άκόμη το
στένγναι των χειρῶν με πίτουρο
άντι με πετσέτα.

Όσον άφορῇ τα νύχια θα
σπαρχνῇ με ένα ειδικό έυλάκι
κάθε έράβῳ τα πετσέκια που τα
περιβάλλουν και άς βουτάῃ το έυ-
λάκι σάντι άς λίγο λευκό έλαιό.

Τό πρόσωπο θέλει κι' αυτό με
γαλύτερη περιποίηση, αυτές τις
ημέρες. Πρώτα άς όλα ένα καλή
καθαίσια με την κρέμα που
έρηκατε κατάλληλη για το είδος
της έπιδερμίδος σας. ύστερα ένα
καλό σαπούνισμα και τρίψιμο του
προσώπου με βούρτσά ειδική που
δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ μα-
λακιά ούτε πολύ σκληρή.

Επειτα ακολουθεί το, μασάζ εκ
των κάτω πρὸς τα άνω με την
κρέμα σας της ημέρας και το συ-
νθισμένο σας μακιγιάρισμα.

Αν συντηθίτε να μαδάτε τα
φρύδια σας μή το κάνετε ποτέ την
ημέρα που έχετε ύποδοχῇ, διότι
θα φαίνεται έρεθισμένη ή έπιδερ-
μς, κάμετέ το μια δυό μέρες
πριν.

Όσο για τα μαλλιά θουρταί-
σατέ τα καλά για να τους δώσετε
στυλιότητα και ζωή.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΟ ΚΟΥΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΑΣ

Είπε καθιερωμένο κάθε οίκο,
γένεια να κόβῃ την παραμονή της
Πρωτοχρονιάς την Βασιλοόπητα
και ή προσκαλούμε στο σπίτι μας
ή μας προσκαλούν και πηγαίνουμε
έμεις.

Η πρόσκλησις αυτή παίρνει
έπίσημο χαρακτήρα ή χαρακτηρισ-
οικειότητας αναλόγως του ποιους
θα καλέσωμε, φυσικά τῷ λόγῳ δέ
και το ντύσιμο είναι αναλόγως και
αυτά που θα προσφέρωμε έπιση-
νά.

Αρχίζομε από τους πατροπα-
ράδοτους κουραμπιέδες και μπο-
ρούμε να φάσωμε σε πλουσιώτα-
το σούπε με γαλοπούλες, γκα-
λαντίνες, σαμπάνια κ.λ.π. Πάντως
όμως δεν λείπει ποτέ ή Βασιλο-
όπητα από κόβεται ακριβώς τα με-
σάνικτα.

Τό κόψιμο της Βασιλοόπητας
γίνεται από τον οικοδεσπότη ή την
οικοδέσποινα και κόβεται πρώτα
το κομμάτι του σπιτιού, έπειτα
της Παναγίας, τότε πτωχῶν των
οικοδεσποτών και έπειτα των άλ-
λων καλεσμένων. Με την Βασιλο-
όπητα μαζί προσφέρεται λιker ή
κρασί γλυκό, μαυροδάφνη ή Σα-
μωτικό.

Την θραυειά αυτή έπικρατεί έ-
πίσης συνήθεια να παίζουν χαρτιά
κατά προτίμωιν μπακαρά. Ποέ,
πει λοιπόν ο οικοδεσπότης να ά-
ναλάξῃ πρώτος τὸν «μπάγκον»

και άφοῦ τὸν κρατήσῃ λίγη ώρα
εἰτε χάσει εἰτε κερδίσει να ρα-
τήσῃ τούς καλεσμένους μήπως θέ-
λουν να τὸν διαδεχθούν.

Δεν πρέπει να ξεχνοῦν όσοι παί-
ζουν πως πρέπει να είναι ψυχραι-
μοι να μη δείχνουν ούτε δυσα-
ρέσκεια όταν χάνουν ούτε ευχα-
ρίστησι όταν κερδίζουν, δεν θα
δυσαναχέτουν δεν θα θυμίζουν
δεν θα φωνάζουν, δεν θα κτυποῦν
τα χέρια τους. Αν δεν έχουν ψυ-
χραιμία είναι προτιμότερο ν' άπο-
φύγουν να παίξουν, διότι είναι πο-
λύ πρόστυχο να δίδουν την εντύ-
πωσι πως θέλουν καλά και σώνει
να κερδίσουν.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ

ΤΗΣ Ε.Π.Ε.Κ.Τ.

Θά δημοσιευθούν από

των στήλων του

«Θησαυρού»

την έπομένην

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σκηνές της ζωής

Ο Αλήτης

«Οχι, φίλοι μου, δεν πρόκειται για άν-
θρωπο, αλλά για ένα σκυλάκι».

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, καθώς έ-
δβαινα άπ' το σπίτι μου, το είδα να ά-
πομακρύνεται διαστρικά οδισμένο και να
χάνεται στην γωνία του δρόμου.

Τί ράστα ήταν δεν ξέρω να σάς πώ,
γιατί δεν γνωρίζω τις ράτσες των σκύ-
λων, μα κι' ούτε με ενδιαφέρει. Όταν
την έπομένη το ξαναείδα, πρόσεξα ότι
ήταν λεπτό, με μεγάλα αυτιά και με μά-
τια έξυπνα.

Την πρώτη φορά που με είδε να βγαί-
νω, χάθηκε διαστικά από μπρός μου. Τη
δεύτερη, κοντοστάθηκε, και την τρίτη
σηκώθηκε κι' έκούνησε άργα - άργα την
ουρά του, σάν να με ευχαριστούσε που
δεν το έδιωχνα και τα μεγάλα έξυπνα
μάτια του με κυτούσαν έρίμωνα, σάν να
θέλανε να μ' άποψέγουν πολλά πράγματα.

Δεν ξέρω γιατί, όπως το είδα, μου φάνη-
κε σάν ένας φτωχός άνθρωπος, ζητιάνος,
που ό καθένας τὸν άποφεύγει γιατί γν-
νήθηκε φτωχός! Ναι!!! Ναι!!!

Μου φάνηκε αυτό το πήγαινε πολύ, και
ρακτηρισμός αυτό το πήγαινε πολύ, και
μια και δεν ήξερα το όνομά του τὸν έ-
βάφτισα «Αλήτης».

Ο Αλήτης όταν το άκουσε σηκώθη-
κε, κούνησε την ουρά και φάνηκε ευχαρι-
στημένος.

Καθώς έπλησίαζε ή άνοιξις κι' ό
καιρός ήταν γλυκός, έδβαινα πιο τακτι-
κά άπ' το σπίτι κι' έβλεπα τὸν Αλήτη
να με περιμένει με λαχτάρα. Όταν άρ-
να με περιμένει έβρισκα τὸν Αλή-
γούσα να έπιστρέψω έβρισκα τὸν Αλή-
τη να κάθεται στη γωνία του δρόμου και
να μυρίζῃ τὸν αέρα με το δρωμερό μου-
σοῦδι του και μόλις με έβλεπε να πλη-
σιάζω έτρεχε να με προϋπαντήσῃ κου-
νώντας την ουρά του χαρούμενα.

Και να ξέρετε, τὸν Αλήτη μου κα-
νεῖς δεν τὸν άγαπούσε, γιατί δεν είχε
αυτε λουρί με κουδουνάκι στο λαιμό, ού-
τε ήταν καθαρός - κάθε άλλο. Το τρί-
τε ήταν καθαρός, που κάποτε θα ήταν άσπρο,
χωμά του, που κάποτε θα ήταν άσπρο,
τώρα ήταν γεμάτο από λάσπη και καρ-
βουνόσκονη! Τα χαμίνια τὸν πετροβο-
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός
λούσαν, γι' αυτό κι' αυτός ήταν κακός

Μιά έπικαιρότης

Η υπόδεσις του δώρου

Ένας ολόκληρος κόσμος περνά ή-
μέρες μεγάλων συγκινήσεων και νύ-
χτες ταραγμένες, γεμάτες ανήσυχια ό-
νειρα. Είναι ο παιδόκοσμος.

Και όλη ή συγκίνησις του και ή ά-
νησυχία του έχουν ως αίτια την αιώ-
νια ιστορία των πρωτοχρονιάτικων
δώρων.

Η ιστορία αυτή είναι πολύ παλιά,
οι άνθρωποι δέ, έφρόντισαν να την
κάνουν πιο έπιδητική στην παιδική
ψυχή, πλουτίζοντας την με τὸν «Αϊ-
Βασίλη» - τὸν Περ Νοέλ των Καθο-
λικῶν - που έρχεται για να εκπλη-
ρώσῃ τούς πόθους τῶν μικρῶν ύπη-
κόων του και να τους μοιράσῃ τούς
πρωτοχρονιάτικους μπουναμάδες.

Στο ζήτημα λοιπόν αυτό - ένα ά-
πό τα σπουδαιότερα του παιδικού
κόσμου-οι μεγάλοι εξακολουθούν να
δρίσκονται σ' αντίθεσι με τούς μι-
κρούς.

Οι μεγάλοι έννοουν να συνδυάσουν
το τερπνόν μετὰ τοῦ άφελιμου σ' ένα
ζήτημα που είναι κατά βάσιν μόνο τερ-
πνόν και τέτοιο θαπρεπε να μείνῃ.

Επῆγα να πάρω έναν μπουναμά για
τὸν Μίμη... Μου ζήτησαν 150 δραχ-
μές για ένα τοσοδούλι αυτοκινητάκι.

ΤΟ ΧΑΖΕΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Και έπειδή έμίλησα για το ζήτη-
μα των δώρων της Πρωτοχρονιάς, κά-
νω εδώ μίαν έξομολόγησι, ή όποια, εί-
μαι δέσποινα, άφορῇ και πολλούς άλ-
λους από τούς άγαπητούς άναγνώ-
στας.

Πρόκειται για την ευκαιρία που
δρίσκομε έμεις οι μεγάλοι να χαζεύω-
με αυτές τις ημέρες με τούς παιδι-
κούς μπουναμάδες.

Θάλεγε κανείς ότι οι κοῦκλες, οι
φασουλίδες, τα μολυβένια στρατιωτά-
κια, οι τόμπολες, τα αυτοκινητάκια,
οι σιδηροδρομικοί και όλες οι άλ-
λες έπινοήσεις έγιναν για να χαζεύ-
ουν οι μεγάλοι. Εστάθηκα επί πολλήν
ώρα μπροστά σε όσες διτρίνες συνή-
θησα στολισμένες με παιδικά παιχνί-
δια και μαζί μου ήσαν σταματημένοι
και πολλοί άλλοι μεγάλοι. Έχαζεύα-
με όλοι μακριά και κάπου - κάπου
έστήναμε και ψιλή κουβέντα:

—Τί σου κατασκευάζουν σήμερα!..
—Ναι, είδατε;
—Τί σας λέει εκείνη ή ρόδα με

Είπαμε λοιπόν με την Μαρία να του
πάρωμε κάτι πιο χρήσιμο με αυτά τα
λεπτά και τὸν πήραμε ένα ζιλέ... Πως
να ευχαριστηθῇ ο καῦμενος ο Μίμης
με το ζιλέ;

Αυτὸς ημέρες κι' έβδομάδες τώρα,
έκοιμόταν κι' έξυπνούσε με τα όνειρα
του μπουναμά:

Μεταξύ ένδς πολύχρωμου αυτοκι-
νήτου που θα κουρδιζόταν, ένδς σιδη-
ροδρομικού που θα έτρεχε επάνω στίς
κυκλικές τροχιές του, ή ένδς λόχου
μολυβένιων στρατιωτῶν, τούς όποι-
ους θα έσκότωνε και θ' άνάσταινε δέ-
κα φορές την ώρα! Επλάθε έπιδο-
φόρα όνειρα, τα ευτυχισμένα όνειρα
της παιδικής άμεριμνήσιας, που κουρ-
δίζουν την παιδική φαντασία έως τη
στιγμή που θα έμφανισθῇ το δέμα με
τὸν άναμενόμενον μπουναμά.

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

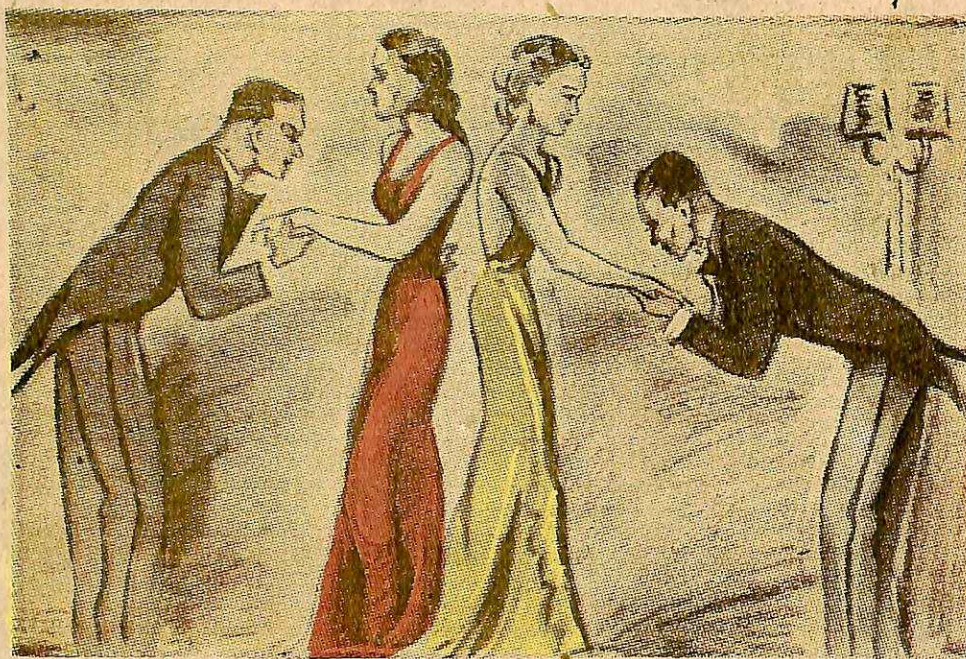
Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες
άπολαύσεις του τερπνόν και άχρή-
στου σιδηροδρομικού, άντι να σε πι-
κραίνουν με την άπογοήτευσί του κορ-
σίμου ζιλέ!...

Τό δέμα έρχεται και άπ' αὐτὸ
δγαίνει ένα ζιλέ! Καῦμενος Μίμη!
Πότε θ' άποφασίσουν οι μεγάλοι να
σκεφθούν με τη δική σου ψυχολογία
και να σου χάρισουν τις ασύγκριτες

ΟΙ ΔΥΟ ΧΟΡΟΙ

Χαριτωμένο κοσμικό
δήγημα υπό
ΟΣΚΑΡ ΜΕΝΕΤΙΕ

Η κυρία ντε Σαρνέμ σκεφτόταν να παντρεύσει την κόρη της. Η Ματίλντ ήταν δεκάεξη χρονών και η μητέρα της δεν μπορούσε πια να λήη πώς ήταν τριαντάρα. Χρειάζονταν λοιπόν ένας σύζυγος, ένας σύζυγος απ' την επαρχία που θα την επήγαγε αρκετές λεύγες μακριά σε κανέναν μακρινό νομό ή μάλλον κανέναν Άγγλο τίτλου που θα έτριπλάσιαζε την απόστασι και που δεν θαρχόταν στο Παρίσι παρά κάθε δυο-τρία χρόνια.

Εσκέφθηκε λοιπόν γι' αυτόν το λόγο να δίνει έναν χορό κάθε δεκαπέντε. Οι χορευτές όμως είνε σπάνιοι. Παρεκάλεσε τότε τους φίλους της και τον πιο στενό απ' όλους, τον Άρτουρ ντε Μαρινύ, να της υποδείξει μερικούς.

Ο Άρτουρ, ένεγράψε στον κατάλογο των προσκεκλημένων τα ονόματα δυο φίλων του, του Ζυλ ντε Μωρινύ και του Μαξίμ ντ' Αδρέ.

Ο Μαξίμ ήταν ζωγράφος από παλιά οικογένεια, αλλά σχεδόν κατεστραμμένη, όμορφο κι' έξυπνο παιδί. Την επομένη Τρίτη κατά τις δέκα διευθύνθηκε στην όδον Σωσέ ντ' Αντέν 58, ανέφερε στην θυρωρό το όνομα της κυρίας Σαρνέμ και ανέβηκε τις σκάλες.

Οδηγηθείς από τον ήχο κάποιας μουσικής, έσταμάτησε μπροστά στην πόρτα του δευτέρου όροφου που ήταν ανοιχτή.

Ο Μαξίμ έμπηκε, άφησε το παλτό του στο σαλόνι ψιθυρίζοντας το όνομά του σ' έναν λακέ.

Επέρασε ανάμεσα από τους προσκεκλημένους και ανεβή στην με το βλέμμα τον Άρτουρ και την κυρία του σπιτιού.

Η αναζήτησης υπήρξε άνωφελη. Ωστόσο, είδε μια κυρία που την φαντάσθηκε για την οικοδόσποινα, την χαιρέτησε ε-δαφιαίως και της είπε με ύφος κάπως δειλό:

—Κυρία, θα με παρουσιάση σε σας, σε λίγο, ένας φίλος μου που δεν ήρθε ακόμη.

Η κυρία έχασε το κεφάλι της, χαιρέτησε με μια κίνησι της κεφαλής και έγυρσε προς ένα ζευγάρι που έμπαινε εκείνη τη στιγμή.

Ο Μαξίμ ξαναδοίθηκε μόνος του. Έκρινε πώς η στιγμή να καλέση την δεσποινίδα του σπιτιού είχαν έρθει και την ανεβή στην με το βλέμμα. Ξαφνικά, είδε έναν όμιλο νέων, να έχουν περικυκλώσει και να παρακαλούν μια δεσποινίδα, να τους παραχωρήση ένα θάλας ή μια καντρίλλια.

Προς μεγάλην του έκπληξιν ή νέα, ε-λαφρώς συγκινημένη από τον συναγωνισμό του οποίου ήταν το αντικείμενο, έ-πε, βλέποντας τον Μαξίμ να διασχίζει το πλήθος για να φθάση κοντά της.

—Έχω υποσχεθώ, κύριοι, τον πρώτο χορό στον κύριο.

Τα μάτια όλων εστράφησαν προς τον Μαξίμ, ό οποίος εκράτησε πλήρη ψυχραιμία και έδωσε υποκλινόμενος το χέρι στη νέα.

—Γνωρίζετε, δεσποινίς, τον κ. Άρτουρ ντε Μαρινύ;

—Οχι... ναι... ψιθύρισε ή νέα, ναι, λίγο... πολύ λίγο!

—Διάβολε!, εσκέφθηκε ο Μαξίμ, αυτό είνε άστειο, να μην ξέρη τον στενό φίλο της μητέρας της!

Εν τώ μεταξύ, τα ζεύγη έσμιζαν και έχωρισαν για πρώτη φορά. Όταν ο Μαξίμ ξαναδρέθηκε ακίνητος πλάι στη νέα, έπρόσεξε για πρώτη φορά ότι ήταν ξανθή, πολύ όμορφη και με έκφραστικά γαλανά μάτια.

—Κύριε, είπε στον Μαξίμ, ό οποίος την ώδηγούσε στη θέσι της, νομίζω πώς έκαμα λάθος, αλλά δεν το μετανιώνω... Δεν μ' έπροσκαλέσατε έσεις για την καντρίλλια.

—Δεσποινίς, απήντησε ο Μαξίμ, έτσι είν' ή εύτυχία... Εύνοει μερικούς ανθρώπους σαν κι' έμένα... κατά τύχην.

—Δεν πιστεύω στην τύχην, απήντησε χαμογελώντας ή νέα.

—Ευχαριστώ τότε την Θεία Πρόνοια κι' έσας!

Και τή νύχτα εκείνη, ο Μαξίμ, μπαίνοντας στο σπίτι του, έπεσε με τα ρούχα στο κρεβάτι του ψιθυρίζοντας:

—Είμαι έρωτευμένος!... Είμαι κατεστραμμένος!

—Η κυρία ντε Σαρνέμ;

—Λάβετε τον κόπο να περσέτε, κύριε.

—Ξέρετε αν ήρθε ο κ. ντε Μωρινύ;

—Εδείπνησε εδώ, κύριε.

—Όραία! Αναγγείλατε τον κ. Ζυλ ντε Μωρινύ.

—Έχώρεσαν από τους ήχους του πιά-

νου. Η κυρία ντε Σαρνέμ ήταν ντυμένη στα λευκά, σαν ένα κοριτσάκι και στο μέτωπο της φορούσε ένα στεφάνι από ασπρά λουλουδάκια. Η κόρη της, ντυμένη σαν κι' αυτήν, φαινόταν σαν μικρότερη αδελφή της.

Η κυρία ντε Σαρνέμ ήταν όμορφη, αλλά ή Ματίλντ φοδερά κακοφτιαγμένη. Ο Ζυλ έρώτησε τον Άρτουρ εάν ή Ματίλντ ήταν υποψηφία κι' αυτός απήντησε καταφατικά.

Η κυρία ντε Σαρνέμ έρώτησε τον κ. ντε Μωρινύ ποιά ήταν ή κοινωνική θέσις του Ζυλ και ό Άρτουρ απήντησε πώς ήταν δημόσιος υπάλληλος με μισθό δυο χιλιάδες φράγκα και με την έλπίδα προσεχούς αύξήσεως.

—Και θα μετατεθώ στην επαρχία;

—Αυτό εξαρτάται απ' αυτόν.

—Θεέ μου, σκεφτόταν ό Ζυλ οδηγώ-τας μετά από ένα θάλας την Ματίλντ στη θέσι της, πόσο κακοκαμωμένο και άσχημο είν' αυτό το κορίτσι!... και τί άσχημα που χορεύει! Ωστόσο είνε μια καλή επιχείρησις.

Γιατί δεν ήρθε χθές στον χορό των Σαρνέμ; έρώτησε ό Ζυλ τον Μαξίμ, που τον συνήντησε στη λεωφόρο, αφού ό Μωρινύ σέ είχε καλέσει; Δεν σέ είδα.

—Δεν με είδες, απήντησε ό Μαξίμ, για τον απλούστατο λόγο, ότι ούτε έσύ ούτε ό Μωρινύ δεν είχατε πάει.

—Εσύ δεν ήσουν!

—Άφησε' τ' άστειο, είπε ό Μαξίμ, προσπαθώντας ν' αλλάξη κουβέντα.

—Τότε πώς βρίσκεσαι στην δεσποινίδα ντε Σαρνέμ; επέμεινε ό Ζυλ.

—Πώς την ήυρα; Μά... πολύ όμορφη!

—Αλήθεια;

—Δεν είσαι της ίδιας γνώμης; έρώ-τησε ψυχρά ό ζωγράφος.

—Ασφαλώς... όχι!

—Λυπούμαι για λογαριασμό σου!, είπε ό Μαξίμ. Αυτό δεν τιμά ούτε το μυαλό σου, ούτε το γούστο σου!

—Μά τότε, είσαι έρωτευμένος με την δεσποινίδα ντε Σαρνέμ;

—Ναι, ακριβώς! Έρωτευμένος! Έ-ρωτευμένος όσο δεν θα υπάρξης ποτέ και με τη γυναίκα που θα βρης πιο όμορφη απ' όλες, έρωτευμένος όσο δεν ή-πληξα ποτέ μου!

—Τότε, έδωλας ήσυχια ό Ζυλ, δεν εί-δες ποτέ σου τη δεσποινίδα ντε Σαρνέμ.

—Ας μιλήσωμε για τίποτ' άλλο. Θέ-λεις; Γιατί είμαι καταγορευμένος απ' αυτήν! Δεν πιστεύεις στον έρωτα έσύ, δεν είν' έτσι;

—Α! θα με σκάσης, έκαμε ό Ζυλ που έφερνε στη μνήμη του την εικόνα της κληρονομίας των Σαρνέμ. Μά, αγαπη-τέ μου φίλε, πώς έσύ, ένας καλλιτεχνης, κατάφερες να δής έτσι τα πράγματα;

Ο Μαξίμ έκαμε έναν μορμασμό.

—Δεν μπορεί να διαρκέση αυτή ή συζή-τησις. Αν ήβελθες να με πειράξης, το άστειο σου ήταν πολύ άστοχο. Αν μιλάς σοβαρά, φαίνεται πώς με νομίζεις για κανέναν τρελλό ή άτιμο... Αύριο το πρωί, δύο φίλοι μου θα έρθουν να σέ σωτήσουν πώς παίρνεις το πράγμα.

Και ό Μαξίμ έγυρσε την πλατη στον Ζυλ ντε Μωρινύ.

Η περιπέτεια αυτή, που δεν είχε συ-νέχεια, έκαμε θόρυβο... Έκείνος που ήρθε το κλειδί του αινίγματος ήταν ό Άρτουρ ντε Μωρινύ.

Ο Μαξίμ ντ' Αδρέ είχε απλούστατα παρευρεθί στην δεξίωσι που έδινε την ίδια μέρα στον δεύτερο όροφο του ά-ριθμού 58 της όδοι Σωσέ ντ' Αντέν, ό δαρώνος ντε Σενεβιέρ, ενώ ή κυρία ντε Σαρνέμ έδινε την δική της στον τρίτο του ίδιου σπιτιού.

Και ό Μαξίμ έρωτεύθηκε άμέσως την όμορφη Ντιάν ντε Σενεβιέρ.

Ός έκ θαύματος άρεσε, και έτσι τον επόμενο ήμνα ό Άρτουρ ντε Μωρινύ έ-χρησίμισε ως πρώτος μάρτυς στους δυο του φίλους που παντρεύονταν, ό ζωγρά-φος: την όμορφη Ντιάν και ό Ζυλ ντε Μωρινύ: την πλούσια Ματίλντ.

ΟΣΚΑΡ ΜΕΝΕΤΙΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

ΥΠΟΝΤΟΝ ΕΙΤΚΕΝ

ΔΥΟ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ο ζεστός μεσημεριάτικος ήλιος έρ-ριχνε τις καυτερές ακτίνες του στην ό-δον Κάρσον, μίαν από τις κεντρικώτερες αρτηρίες της πόλεως, έρημωμένη όμως την ώρα εκείνη. Ολόκληρη ή πόλις φαι-νόταν θυβιομένη σ' έναν τεμπέλικό ύ-πνο, που έμελλε σέ λίγο να διακοπη από μίαν αίματηρή και άγρια ληστεία.

Ένα μικρό αγόρι καθισμένο σέ κά-ποια σκιερή γωνία του δρόμου, πετούσε μια μπάλα σ' ένα καταρρομαλλο σκυλά-κι που έτρεχε να την πιάση. Όταν τα κατάφερε, ό σκύλος έφερε με περηφά-κα στο τόπι και το άπέθετε στά πόδια του κυρίου του. Έκείνος την ξαναπετού-σε και το παιχνίδι συνεχιζόταν χαρού-μενα.

Την στιγμή εκείνη, από την άλλη ά-κρη του δρόμου επρόβαλε ένα αυτοκινή-το. Ήταν μια μικρή κούρσα, χρώματος ανοικτού μπλέ. Το αυτοκίνητο σταμάτη-σε στη μέση σχεδόν του δρόμου. Δυο άν-θρωποι επήδησαν έξω. Το παιδί τους εί-δε να σκεπάζουν τα πρόσωπά τους με μανδηλία, σά νάβελαν δήθεν να σκουπί-σουν τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέ-τωπό τους και μετά να προχωρούν λίγο και να μπαίνουν στην είσοδο της Τραπέ-ζης. Τη στιγμή εκείνη, ό σκύλος του ξα-νάφερε την μπάλα. Ο μικρός τον έχαιδε-ψε κι' έτοιμαζόταν να ξαναπετάξη το τόπι, όταν δυο πυροβολισμοί που άκού-στηκαν απ' τη μέση του δρόμου, έτρά-βησαν την προσοχή του. Επήδησε άμέ-σως επάνω κι' άρχισε να διασχίζει το δρόμο, όταν είδε ξανά τους δυο ανθρά-πους με δεμένα τώρα τα πρόσωπά τους, να θγαίνουν διαστικά και να πηδούν στο μπλέ αυτοκίνητο. Ακούστηκε ό ήχος του μοτέρ και το άμάξι ξεκίνησε κατ' ευ-θείαν επάνω στον μικρό, που είχε μείνει στη μέση του δρόμου. Αυτός έκανε άμέ-σως να πιάση το σκύλο του, που στεκό-ταν προσεκτικός λίγα βήματα μακρύτε-ρα, τώ ζω όμως, που δεν είχε αντιλη-φθί τον κίνδυνο, παίρνοντας την κίνησι του κυρίου του για παιχνίδι, έξήτησε να του ξεφύγην. Ο μικρός έχλωμισε. Το αυτοκίνητο όλο και έπλησίαζε. Το έπρόλαβε ν' άνεβή στο πεζοδρόμιο κι' έ-φώναζε:

—Τρέχα, Πρένς, τρέχα!

Ο σκύλος ένόμισε πάλι ότι συνεχιζό-ταν το παιχνίδι και άρχισε να τρέχη πίσω από την πεταμένη μπάλα. Ο μι-

τσι ό Πρένς θα πάρη την έκδίκησί του. Έκτος όμως απ' αυτόν έσκότωσαν και δυο υπαλλήλους της Τραπέζης και έκλε-ψαν 20 χιλιάδες δολάρια. Η αστυνομία έχει επικηρύξει το κεφάλι των ληστών για 1.000 δολάρια.

—Με τα χρήματα δεν θα φέρωμε πί-σω τον Πρένς, είπε θλιμμένα ό μικρός.

—Όχι, βέβαια, συμφώνησε ό Φάρρελ, αλλά καταλαβαίνεις ότι πολλοί θα κα-ταπισθούν με την υπόθεσι αυτή.

—Άκουσε, Μίκυ, είπε ό μικρός. Για τό τομάρι του φουκαριά του Πρένς, κα-νείς εκτός από μās τους δυο δεν πρέπει ν' ανακαλύψη τους κακούργους αυτούς. Είμαι καθήκον των δυο μās.

Τό αγαθό πρόσωπο του αστυνομικού έγέμισε θλίψι, καθώς αντίκρυσε την γε-μάτη πόνο ματιά του μικρού φίλου του.

—Τόμμου, είπε με γλυκειά φωνή. Θα μου ήταν ίσως δυνατόν να ξεκλέψω λί-γον καιρό από την υπηρεσία μου, για ν' αναλάβω την δύσκολη αυτήν υπόθεσι.

Τα μάτια του μικρού έλαμψαν.

—Μπράβο, Μίκυ, έφώναξε με ένθου-σιασμό. Και μην ξεχάσης ότι μπορώ ά-λάνθαστα ν' αναγνωρίσω τό μυστινόν μέρος του αυτοκινήτου. Είμαι τό μόνο που επρόλαβα να ιδώ, άλλως τε...

—Γιατί λές τό μυστινόν μόνο με-ρος; ρώτησε με περιέργεια ό Φάρρελ.

—Δεν ξέρω ακριβώς... έκαμε ό μι-κρός σκεπτικά. Άλλά κάτι υπήρχε τό σκέπασμα της μηχανής, κάτι που δεν εί-ναι τό ίδιο σ' άλλα άμάξια. Πάντως, αν τό δώ, θα τό γνωρίσω άμέσως.

Ο αστυνομικός επήδησε στην μοτοσυ-κλέττα του που τον έπερίμενε πάρα κάτω.

—Γειά σου, Τόμμου, έφώναξε.

—Καλή επιτυχία, απήντησε ό μικρός.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΧΕΚΕΡ

Ο Μίκυ ήταν σχεδόν βέβαιος ότι οι λησται θα είχαν κρυφή στους λοφώδεις και γεμάτους δάση πρόποδες του βου-νού που απλώνονταν πίσω απ' την πόλι. Θα ήξεραν καλά ότι όλοι οι σταθμοί και οι δρόμοι έφρουρούντο, ενώ στο μέρος έ-κείνο θα μπορούσαν ν' αποφύγουν τη σύλ-

ΓΙΑ ΤΟ ΤΟΜΑΡΙ ΤΟΥ ΠΡΕΝΣ

Λίγο άργότερα, ό Μίκυ Φάρρελ και ό Τόμμου έστέκονταν μαζί σέ μια γωνία. Ο Μίκυ ήταν ένας νέος αστυνομικός, με εύ-χάριστο, παιδίαστικό πρόσωπο.

—Ασφαλώς, Τόμμου, έδεβαίωσε τον μικρό φίλο του, θα τους πιάσωμε, κι' έ-

Τό περίτροφο του Φάρρελ έλαμ-πε κι' όλας στο χέρι του, όταν ό Χέκερ με άτίστετη ταχύτητα έ-πεσε επάνω του.

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 78

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

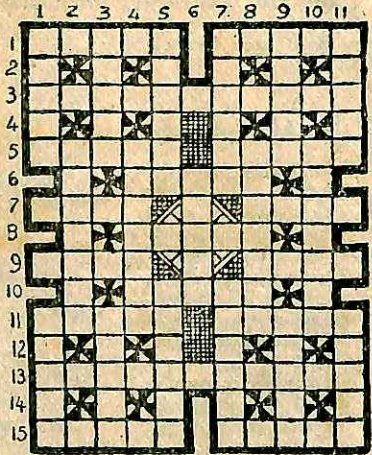
- 1) Μοχθηρία, μίσος, σκληρότης.— Ήταν άλλοτε ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 2) Ο μη αντίστροφο κατά των ατυχιών του.
- 3) Το όλον συγκρότημα του ασπυκνήτου, εξασομένου του αμασώματος (λέξεις γαλλική).— Έντονος αποτροπή προς τι.
- 4) Τολαίπωση, αβλιός.
- 5) Κυνήγιον, ψάρευμα.— Χρομικών επίρρημα.
- 6) Κράτος της Β. Ευρώπης.
- 7) Συμφωνία κανών (πληθυντικός).— Χώρα της Λακωνίας, αμφοτέρωθεν του Ταυγέτου μέχρι Ταινάρου.
- 8) Άρπακτικά πτηνά.
- 9) Αετοπόση δρόμος έπικαθιμένη επί των φύλλων των φυτών κατά τις ψυχρές νύκτες.— Ο γεννηθείς εκ γυναικός μη άντ, κόντων εις την ίδιαν φύλην.
- 10) Τμήμα Τραπεζής όπου γίνονται δεκτές με ανώτερον τόνων μικρές καταθέσεις μέχρις ορισμένου ποσού (πληθυντ.).
- 11) Μέγα εις έκτασιν εύρωπακόν Κράτος.— Ψευδώνυμον Γαλλίδος συγγραφέως, φίλης του Μισσέ και του Σοπέν. Έγραψε το μυθιστόρημα «Εκείνη και Εκείνος».

ΚΑΘΕΤΩΣ:

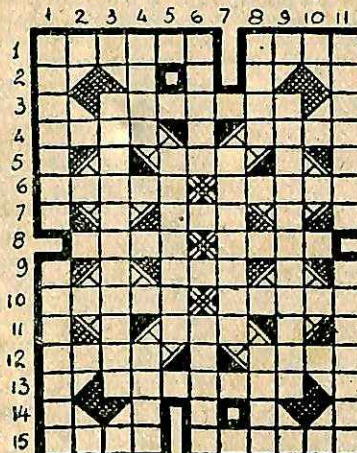
- 1) Τίτλος ευγενείας μεταξύ Ευρώπου και μαρκησιού.— Δημιουργός και ειδικώτερον προσηγορία του Θεού.
- 2) Χώρα της Β. Δ. Αφρικής, αποτελούσα Γαλλικόν άποικίον.
- 3) Το πρώτον των ζωδιών του ζωδιακού κύκλου.— Υγρόν έρεον εκ καρπού κοπιμένου ή χαλασμένου.
- 4) Χώρος ειδικός διαρρυθμισμένος διά την τέλεσιν αθλητικών άγωνών.

ΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ:

- 5) Έλλειψις δυνάμεως, έλασθηνσις, χαλάρωσις.— Νησίς εκ των Κυκλάδων.
- 6) Ψευδώνυμον του άρχηγού της Ρωσικής Κομμουνιστικής Έπαναστάσεως.
- 7) Πάν ό τι υπάρχει, ό τι γίνεσθαι αντίληπτον διά των αισθήσεων.— Κάτι το όποιον εινε σύνηθες επί των πλοίων έν ώρα τρικυμίας.
- 8) Στέκομαι όρθιος ή ευρίσκομαι έν άκνησία.
- 9) Έκτασις γής έν ή καλλιέργονται δημητριακά.— Προσαν, μιά, ήλικιωμένων Ιερωμένων, λάσφ σέδασμού.
- 10) Μία των έννέα Μουσών.
- 11) Μικρόν δάσος κυρίως τεχνητόν.— Σκέυος ξύλινον έν ό ζυμώται ό άρτος πλύνονται ά σπέρροσχα και ποτίζονται ζάα Δ.

Νέος διαγωνισμός συνθέσεως σταυρολέξου

Μετά την μεγάλην επιτυχία που είχαμε στην προκήρυξη του είδους αυτού, προκηρύσσουμε σήμερα και έναν παρόμοιον διαγωνισμό, αλλά αυτό τη φορά με σταυρολέξον με μονόστιχο σχήμα, το οποίο αλλιώστε εινε πιο απλό από τα προηγούμενα.

Πρέπει όμως να χρησιμοποιήσετε μόνο λέξεις γνωστές και όχι φανταστικές. Επίσης, πρέπει να αποφεύγετε τις γενικές και τις αίσθητικές, καθώς και τις ξενικές λέξεις. Τα σταυρολέξα που θα μας στείλατε θα βαθμολογηθούν και θα δημοσιευθούν κατά σειράν βαθμολογίας.

Όπως και για τα προηγούμενα, δεν ζητούμε όρισμούς, αλλά μόνο λέξεις γνωστές και ύπαρκτες.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟ Σ

Μικρά προβλήματα

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Δύνασθε να βρήτε—έναν φυσικά είσθε λάτρης της θόδης—τά ονόματα των ήθοποιών οι οποίοι έπαιξαν τελευταίως τους ακόλουθους ιστορικούς ρόλους:

- 1) Βασίλισσα Βικτωρία;
- 2) Λουδοβίκος Παστέ;
- 3) Μαρία Βαλέσκα;
- 4) Αλμίλιος Ζολά;
- 5) Καρλότα του Μαξιμιλιανού;
- 6) Ναπολέων;
- 7) Τάσος Παύλος 1ος;
- 8) Μάρκο - Πόλο;
- 9) Ρεμπράν;
- 10) Ρασπούτιν;
- 11) Τάσος Αλέξανδρος Β';
- 12) Βέρθερος;
- 13) Ταρκανούθα;

Εάν βρήτε τους δέκα εξ αυτών, σας λέμε προκαταβολικώς Μπράβο!... Η όρθή λύσις θα δημοσιευθή στο προσεχές.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 5ον

Κάποτε δύο Έβραίοι, καλοί φίλοι, όπως συμβαίνει πάντοτε μεταξύ τους, πήγαν στο κυνήγι. Την εποχή όμως εκείνη ήταν απηγορευμένο, και επί πλέον, κυνηγούσαν ο ένας μέρος όπου έπρεπε να έχη κανείς άδεια του ιδιοκτήτου του.

Σε μία στιγμή, ο ένας από τους Έβραίους παρατήρησε ότι ο φίλος του μέρους αυτόν τον παρακολουθούσε. Θά ήθελε θέβαια να ιδή εάν είχαν τις απαιτούμενες άδειες κυνηγιού. Τότε λοιπόν, πορ' όλον ότι αυτός ήταν έν τάξει και κατείχε την άπαραίτητη άδεια, το έδωσε στα πόδια και φυσικά, ο φίλος άρχισε να τον καταδιώκει.

Μήπως μπορείτε να βρήτε γιατί, έφ' όσον ήταν έν τάξει δεν θέλησε να έλθη εις έπαφην με τον φίλο και τον άνέγκασε να τον καταδιώκει;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 6ον

Σ' ένα διαγωνισμό σκοποβολής μετρούνται 4 βαθμοί για κάθε επιτυχία στο κέντρον του στόχου 3 βαθμοί όταν το βλήμα χτυπήση τον πρώτο κύκλο, και 2 όταν χτυπήση τον δεύτερον.

Μετέχουν 11 σκοπευταί οι όποιοι ρίχνουν ό καθένας πέντε βολές και λαμβάνουν συνολικώς 113 βαθμούς.

Γνωρίζοντες ότι 8 βολές δέν έπέτυχον τον στόχο και ότι μόνο τρεις έκτύπησαν ακριβώς το κέντρον, μπορείτε να βρήτε πόσες βολές επέτυχον τον πρώτο και πόσες τον δεύτερο κύκλο του στόχου;

Βαφετε μόνοι σας τα φορέματα σας με **ARTI**

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & ΑΣΘ. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΛ 19 - ΤΗΛ. 27-551

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΡΛΟΙ ΤΩ ΜΟΥΣΑΙΩ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

20ον

—Δέν είμαι παρά πέντε μόνον μήνες σιλάβα του Θιουλί, έν τούτοις, από την άρχή άρχισα να σκέπτομαι να θραπεύσω, αυτό όμως για μένα, μόνη μου, ήταν δύσκολο. Στην έσωτερική αλήθι του παλαιού θά παρετήρησες μία βρύσι που πετάει νερό από δέκα σωλήνες. Αυτή ή βρύσι μου έκαμε έντύπωση. Θυμήθηκα πώς είχα είδη μία όμοια στο σπίτι του πατέρα μου που το νερό της έρχόταν από ένα εύρύχωρο ύδραγωγείο. Για να μάθω άν αυτή ή βρύσι εινε κατά τον ίδιο τρόπο χτισμένη, έκανα πώς τη θαύμαζα μία μέρα μπρος στο Θιουλί και τον ρώτησα για τον μηχανισμό.

—Εγώ ό ίδιος την έφτιασα, μου απήντησε εκείνος, και αυτό που βλέπεις εδώ εινε το λιγώτερο. Το νερό έρχεται χίλια μέτρα μακριά από μία πηγή περνώντας μέσα από ένα ύδραγωγείο θολωτό το λιγώτερο έ-

νός ανθρώπου ύψος. Και όλα αυτά τα έσχεδιάσα εγώ.

—Όταν άκουσα αυτό, πολλές φορές πόθησα να είχα τη δύναμι ενός άνδρος για μία στιγμή, για να παραμερίσω μία πέτρα της βρύσης και να φύγω μακριά όπου ήθελα. Τώρα θα σου δείξω το ύδραγωγείο. Μέσα άπ' αυτό μπορεί να φθάσης νύχτα στο παλάτι και να έλευθερώσης εκείνες, αλλά πρέπει νάχης τουλάχιστον ακόμη δυό άνδρες μαζί σου για να καταβάλης τους σιλάβους που φυλάνε το Σαράϊ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΟΡΜΙΑΣΑΝ

Αυτά είπε εκείνη. Ο άδελφός μου ό Μουσταφάς άν και δυό φορές είχε άπατηθή από τις βελίδες του, έκαμε άλλη μία φορά κουράγιο και έλπισε με τη βοήθεια του Άλλάχ να φέρη εις πέρας το σχέδιο της σιλάβας. Έκείνης της ύπεσχέθη ότι θα φρόντιζε να τη στεί-

λη πίσω στην πατρίδα της.

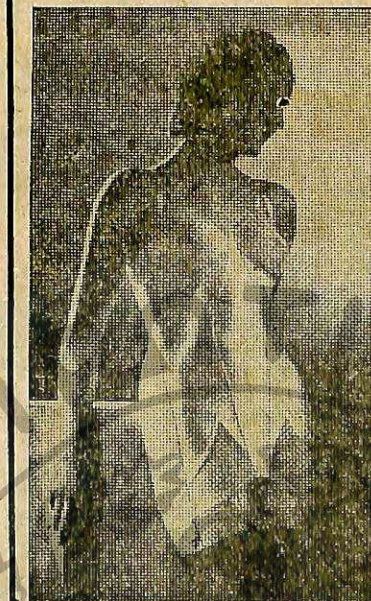
Ένα μόνον συλλογιζόταν: πού θάβρισκε δυό ή τρεις πιστούς βοηθούς. Τότε θυμήθηκε το μαχαίρι και τα λόγια που του είπε ό Όρμπασάν, όταν του τόδινε: "Αν δηλαδή βρισκόταν ποτέ σε ανάγκη να τρέξη να του ζητήση βοήθεια. Και βγήκε με τη Φατιμέ από τον τάφο με την άπόφασι να πάη να βρή τον ληστή.

Στην ίδια πόλι που είχε καταμεισθή σε γιατρό, άγόρασε με τα τελευταία χρήματα που του έμειναν ένα άλογο και έβαλε οικότοροφο τη Φατιμέ στο σπιτι μιας φτωχιάς γυναικας στα προάστεια της πόλεως. Έκείνος όμως έφυγε προς τα βουνά που είχε βρή για πρώτη φορά τον Όρμπασάν και έφθασε εκεί σε τρεις μέρες.

Βρήκε πάλι εκείνη τη σκηνή που ήξερε, μπήκε άμέσως μέσα και παρουσιάστηκε στον Όρμπασάν που τον δέχθηκε φιλικά.

(Ακολουθεί)

INSTITUT DE BEAUTÉ
me KETTY
ΕΡΜΟ 35
ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ
ΕΡΜΟ 42
ΤΗΛΕΦ. 22088

ΖΩΝΕ Σ Ιατρικές παν-
τός είδους, ΚΟΡ ΣΕΔΕ Σ
τουαλέτας, ΣΟΥΤΙΕΝ
άπλά και έπιστημονικά
LASTEX, ΚΑΛΤΣΕΣ
διά κισσούς, ΟΡΘΟΠΕ-
ΔΙΚΑ και ΑΘΛΗΤΙΚΑ
και ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
του Άμερικανικού Οίκου
Chesterman Leeland
Company.

Γενική Άντιπροσωπεία

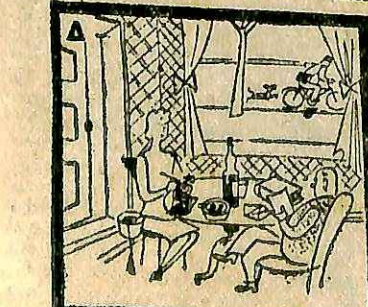
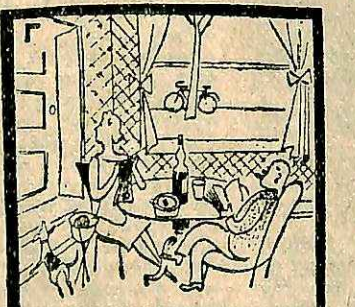
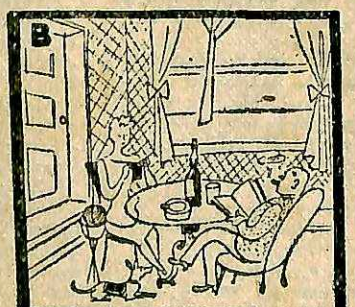
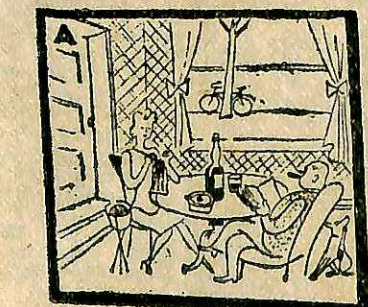
ΜΟΡΙΣΟΝ

Όδός Άλεξ. Σούτσου
Άριθμός 2

ΤΕΧΝΙΚΗ ΔΥΝΤΡΙΑ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Τηλέφ. 22.168

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Γνωρίζετε, φυσικά, πολύ καλά πόν Μπάρμπά Μαθιό, γνωρίζετε έθρονες περιπέτειας του, αλλά δέν έχετε ποτέ ιδή τα 6 άνωτέρω δημοσιευμένα στιγμιότυπα της ζωής του. Τα 6 αυτά στιγμιότυπα έχουν φυσικά κόποις σχέμα.

μεταξύ των ή όποια όμως δέν έχει όπολογισθή στην άνωτέρω τοποθέτησι.

Προσπαθήστε τώρα να άνακαλύψετε παά θα έπρεπε να ήταν ή προγραμματική θέσις κάθε εικόνας και άποσπελάστε την λύσιν στα γραφεία μας ως έξης:
Περιοδικόν «Θησαυρός»
(Τμήμα Διαγωνισμών)

Σ αναρράζει 5. (Άθηνες)
Τα δνόματα δων, μάς άποσπελούν την όρθην λύσιν θα δημοσιευθούν στην σελίδα αυτή. Για να μη καταστρέψετε το περιοδικό μπορείτε να μάς γράψετε ως έξης:

Πρώτη εικών: Α. Δευτέρα: Γ. κ. λ. α

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σας παρουσιάζομεν τα άνωτέρω μοντέλα σε διάφορες φόρμες που έκαστη προσ αρμόζεται σε στίλ και ώραιότητα της ΜΙΣΕ-ΕΝ-ΡΛΙΣ Μόνον διά της ΡΑΛΙΟ-ΠΕΡΜΑΝΑ ΝΤ θά κατορθώσετε να παρουσιάσετε τάς κομμώσεις σας άγαλώς του γούστου σας. Κρατήσατε άκριβή διεύθυνσιν ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ Χαλκοκονδύλη 13, Τηλ. 53277.

Δερμοκρίμα

Αυτό είναι το πλεονέκτημα που εξασφαλίζεται μόνον με έπιστημονική περιποίηση του δέρματος.

Η κρίμα προσώπου ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ ξανανιώνει το δέρμα

Πωλείται εις τα Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτική Εταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Οδός Αχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

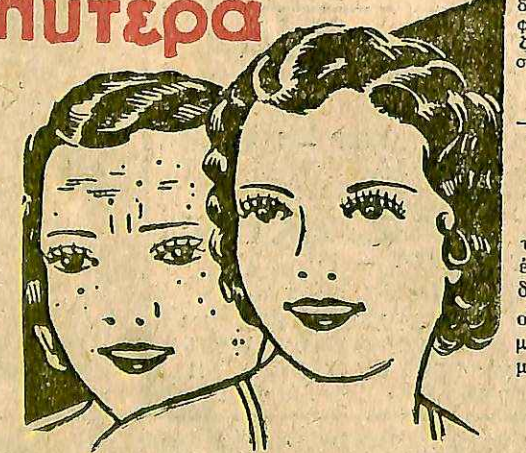
ΠΤΥΧΟΚΟΡΙΤΣΟ

Η θέσις μου δεν θα επέτρεπε σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση να μαρτυρήσω ένα μυστικό που μου εμπιστεύθηκε μια πονεμένη ύπαρξις. Ωστόσο εδώ, προκειμένου να σταλάξω λίγη παρηγορία στην δική σου καρδούλα που τό, σ' την κατακαίει η αγωνία, παραδίδω την αρχή μου και σε πληροφορώ ότι η προσδοκίσις σας είνε άσπιμη. Ναί, μικρούλα μου, γι' αυτόν ασφαλής προκεταί και μπορείς να αναδοχησής. Βέβαια περισσότερες πλη, ροφορίες δεν έχω το δικαίωμα να σου δώσω, αλλά υποθέτω ότι αυτή και μόνη πρέπει να σου φανεί αρκετή για να κανονίσης εσύ την περαιτέρω στάσι σου...

ΜΙΚΡΗΝ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑ 20 - 19

Δεν βρίσκω τόσο φοδερή την άγορησία του άγαπημένου σου, σ' σπείνουν που να σου έμπαλλη άκραιφώς. Κάποια άσπαχόλησις θα τον άναγκασε να μην έρ, δη ακόμα στην Αθήνα και ίσως -

Αυτό το Μικρό Λάβον μπορεί να σας κάνει να φαίνεστε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένα ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεστε νέα και να στο λήξη την επιδερμίδα σας με απεριόριστον ωραιότητα, μια άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σαν γοιπά. Τό να είσθε μελαγχρονή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαγχρονής ή ρασέλ σκούρα εάν πάλι είσθε ξανθιά τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ρασέλ ανοικτής. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε τό χρώμα όπου σας πγαίνει καλύτερα είναι να δοκιμάσετε εις τό πρόσωπόν σας εξ διαφόρων χρωματισμών και να διττε ποιό σας πγαίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη βρλίσκεσθε εις την ανάγκην να πουδραρίζεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, άρκει να προσθέσετε σέ κάθε κουτί ένα κουτάλι του καφέ μουδ γιέ

κρέμ. Είς την πούδρα Τοκαλόν ή μουδ γιέ κρέμ, είναι έπιστημονικώς άναμειγμένη, ακριβώς εις την πρόποσαν άναλογίαν με πούδρα εκτίκας λεπτήν, αεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία απλή χρησιμοποίησις θα σας δώση επί οκτώ ολοκλήρους ώρας τό καλύτερο και γιητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις έλέγχεται τη βοήθεια τελευταίας άποκαλυφθέντος μηχανήματος όπερ άποκλείει ολονδήποτε λάθος.

και θα ζητήσουν να την δηλητηριάσουν με κάθε μέσον. Τις οίδες ποιά μοχθηρή ψυχή εφθόνησε την δική σου την ευτυχία και τη γαλήνη! Και με τό φαρμάκι της συκοφαντίας θέλει να την καταστρέψη για να ικανοποιηθί τα άγρια και ποταπά ένστικτα της. Μη δειλιάσης έν τούτοις, φίλη μου. Κράτησε έν τούτοις σου ψήλα και δεν θα κινδυνεύσεις. Εάν ό νέος σέ άγαπά αληθινά, θα πρέπει να δώση πίστι μόνο στις δικές σου διαβεβαιώσεις και ν' άδιαφορήσθ στις συκοφαντίας των άλλων. Ξεγήνησε του το σάφως και καθηγορηματικώς, άφού έσύ είσαι άθώα και δεν έχεις ά, μαυρωμένο τό παρελθόν σου με τίποτα από ό,τι σου καταμαρτυρούν. Άναιδές του την καρδιά σου διατάλαζε φανερώς του όλο τό αίσθημα που τρέφεις γι' αύ, τον προκειμένου να σώσης την ευτυχία σου. Έτσι θα έπουλά, θούν και στην δική του καρδιά τό τυχόν πρσάγμα που τού προ, ζήτησαν οι κακουργοί πλήρη, φορίες. Νά είσαι θεάα.

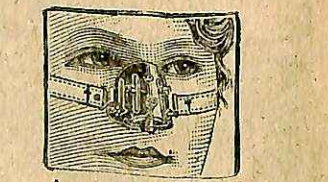
Α. Α. ΡΕΒ Ντ. ΑΜΟΥΡ

Ο εύλαβικός σας χαρακτήρ και ή έναρετη φήμη σας δεν θα επέτρεπε ασφαλώς καμμίαν άλλην συμπεριφοράν και δη άπειναντίς ενός προσώπου έμφορου, μένου από τό χριστιανικότητα (ισανικά που παρουσιάζει ό νέος που συμπάθετε, Γι' αυτό μία ελ λικρυής εξομολόγησις και μία κατάλληλη εξήγησις ότι αυτός που μόνος συγκεντρώνει όλα τά προσόντα του τελείου άνδρός της άρεσκείας σας θα ήταν ή πιο έν δεικνύμενη πολιτική στην προκειμένη περίπτωση. Και κάτι ακόμη, που δεν θάπρεπε, να παραλείψω να σας τονίσω: "Όχι, δεν έχετε δικήν να κατατάσσεται όλος ουλ λήδων τους άνδρες στην κατηγορία των ύλιστών και των κακοθύλων. Ίσως δεν έγνωρίσατε ακόμη εκείνον που ή παρουσία του θα σας συνεκλόνιζε την ύ, παρξιν σας ολοκλήρη και που στο πρόσωπό του θα άνακαλύ, πτατε την ένσάρκωσιν του ίδιου δους σας. Αλλά σ' αυτό δά φταίτε έρείς που προφανώς διά, ζήσαθε. Άν έπεριμένατε δά τόν συναντούσατε, να είσθε θεάα.

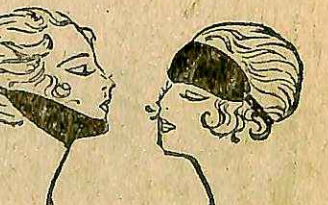
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Χ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

11 - ΥΠΑΤΙΑΣ - 11

Από πολλών έτών έχουν τεθή εις έφαρμογήν ώρισμένα έπιστημονικά μέσα διά την διατήρησιν της Καλλονής του οικου **CLARKS** Παρισίων, μερικά των οποίων δημοσιεύ, μεν:

Διαμορφωτής ρινός Τμή Δραχμ. 350

Μάσκιαι κατά των ρυτίδων Πόγωνος Μετώπου Δραχ. 225 Δραχ. 200

Γιά να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αί έπιστολαί που θα απευθύνονται «Πρός την Γραφολόγον» του «Θησαυρού» (Σανταρόζα 5 Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν ή συμβουλή ζητηθεί δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γραφοντα, πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα άποκόμια έπιστολής ή σημειώματος του. Προσέξατε όμως: "Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας βλάψη χωρίς να ή όφέλησις σέ τίποτα. Το σημείον αυτό είνε κεφαλαιώδες. Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέχεται σ' ήν έπιστολή σας τό ψευδώνυμόν, στο όποιον θέλετε να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. Εκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα δι' εκάστην άπάντησιν.

Α σ π α τ η ν σ τ ό ν έ ρ ω τ α—Θά έχετε πολλές έρωτικές περιπέτειες στη ζωή σας γιατί είσθε χαρακτήρ θερμός και άρκε, τά τοιμήρος. Θά ήθελα να σας καταστήσω προσεκτικόν στο ζητή, μα αυτό γιατί θά διακινδυνεύσε, τη την ύπόληψιν σας. Ίσως δεν φταίει ό κόσμος σέ όσα μου λέτε, αλλά πιο πολύ σέ ό,τι είσθε και πει να έχη άριωμένα ισανικά και να αντιλαμβάνεσθε όπως έντυχός τό αντιλαμβάνεσθε σεις, ότι όλο αυτό τό παιδιάστικα αίσθημα δεν πρόκειται να έχουν καμμία συνέ, πεια. Μας δημιουργούν μόνον με, ρικές άσχημίες και δίνουν άφορ, μή σέ δυσάρεστα σόγλια εις δά, σας μας. Όλα αυτά δεν έχουν καμμία σχέση με τον έρωτα. Τό ότι όμοις είσθε θερμόν και ζή, ρου χαρακτήρος δεν τά δικαιώ, νω. Περιμένω κοινούργια σας επί, σπολή για να άπαντήση και στα άλλα ερωτήματά σας. Δεν νομίζω, άλλωστε πως πρέπει να ενδιαφέ, ρουν τόσο πολύ μία νέα σάν και σάς.

Υ β ό ν η ν Δ—Χαρακτήρ προφύρος και αισθηματικός, αλλά με πολλάς διαστάσεις και αντίθε, σεις. Σας λείπει ή ζωτικότητα και ή ψυχική διαύγεια. Στενεύετε δι, άρκως τον όρίζοντα γύρω σας και κάμετε τον έαυτόν σας δυστυ, χισμένο. Γάμος έξ έρωτος. Όχι κόρα. Συχνά μεταβάλλει εις την οίκονομικήν σας κατάσταση.

Γ ο ύ λ η ν Ι Ι—Χαρακτήρ θερμός δραστήριος, ζωηρός. Εύ, γενικά αισθηματικά διαθέσεις. Μεγάλη αισιοδοξία και άρκετή αυτοπεποίθησις. Είσθε από τους ανθρώπους που προσλαμβάνουν στις προσωπικές αντιλήψεις των και έρισκονται σέ άδυναμία να αντι, ληφθούν τους άλλους. Κάποια δι, αίσθησις εις τάς έκδηλώσεις σας. Μαχητικά διαθέσεις που θα σας βοηθήσουν πολύ στην σταδιοδρομία σας. Νομίζω ότι εις τό δικηγό, ρικόν επάγγελμα θα προσδεύεσθε άρκετά διότι και τόλμην έχετε και εύστροφίαν πνεύματος.

Α π η λ π ι σ μ έ ν η ν Δ Δ—Ο φίλος σας έχει καλόν χαρα, κτήρα, αλλά πρέπει και σεις να αντιληφθήτε ότι τά αισθηματά δεν είναι αιδώνια. Όποιαδήποτε δεν μπορώ να σας πω τίποτε άλλο πρds τό παρόν. Ο γάμος σας βραδύνει άρκετά ακόμη. Δεν πρέ, πει να εκλέξετε καθόλου. Τό τα, έιβι θα πραγματοποιηθί, άλλω, δεν θα σας δώση την χαράν που προσδοκάτε. Σανονράψτε μου πά, λι διά να σας άπαντήσω λεπτομε, ριστέρα.

Ν ι ο ν ι ο ν Κ—Είσθε χα, ρακτήρ ήλιος, εύμετάβλητος και άναποφασιστος. Δεν έλέπω καμμία σταθερότητα σέ σας. Ή, πάνγυμνα ήρεμον. Θά καταλάβετε θέσιν εξαρτημένην (ύποταλτικήν κτλ.). Στερεώσε ζωτικότητάς. Γάμος πολύ άργότερα. Καταστά, λησις συστηματικά και μεθοδική, τις άδυναμίες του χαρακτήρος σας. Η άσπληρή σας είναι πολύ στενωχώρας χαρακτήρ. Άρκετά

Δ ι α ν Γ Μ—Δεν έχω όπ' όψει μου την προηγουμένη άπάντησιν μου. Σας παρακαλώ να μου έμπε, θυμίσετε σέ ποιόν φύλλον έδημο, σιεύθ. Έπωφελοδία της εύκα, ρίας διά να κόψω την άτην σύ, στασιν και πρds όλους τους άνα, γνώστας μου. Όταν άναφέρωνται εις προηγουμένην άπάντησιν μου, πρέπει άπαραίτητως να μου γρά, φουν εις ποιόν φύλλον έδημοσιεύ, θη.

Κ. Μ π ο έ μ η ν. Μολάους—Ευρίσκειται έν τη ζωή. Τίποτα άλ, λο δεν μπορώ να σας πληροφορή, σω. Τό πεντάδροχμον γραμματό, σημον είναι εις την διαθέσιν σας. Ά ν ο υ π ό μ ο ν ο ν έ α ν .—Ο φίλος σας είναι πολύ καλός χαρακτήρ ήλιος και εύλικρινής. Δεν έλκεται όμοις περιττώσιν συν, τόμου γάμου, δεν νομίζω δέ ότι και αυτός τον σκέπτεται σοβαρώς πρds τό παρόν. Η άγάπη του εί, ναι πάντως πραγματική. Τίποτε άλλο δεν μπορώ να σας πω. Δια, τηρήσατε τάς σχέσεις σας εις τό αυτό έπίπεδον και άφήστε τον χρόνον να κάμψι τά ύπόλοιπα. Η ίσημερική οίκονομική κατάσταση πού φίλος σας δέκ τού έπιτρέπει σκέψιν γάμου.

Κ ε φ α λ α κ ι Α. Β. Γ. Δ. Ε—Γιά τό ζήτημα που γάμου άν έπι, τρέπεται δηλαδή, δεν είμαι εις θέσιν να, σας πληροφορήσω. Συμ, θουλήθητε ήναί λερέα. Πάντως διαλέξατε σέ σας ένα ισχυρόν αι, σθημα με αίσθιν έκβασιν και σύν, τομον. Ο χαρακτήρ σας είναι ά, καταστάσας και έταιος. Έπιπρά, ζήσατε πολύ από τους άλλους και συνήθως δεν έχετε δικήν σας γνώ, μιν. Είς την σταδιοδρομίαν σας θα εύνοηθήτε από την τύχην.

Τ α μ ά ρ α ν Κ. Μ., Θεογύλ—Χαρακτήρ πολύ τρυφερός και αισθηματικός. Συχνά όμως καταλαμβάνεσθε από άνεξήγητον πείσμα. Όχι πολύ θερμή. Ο έ, γωισμός σας δεν σας άφήνει να έκδηλωθήτε. Ο φίλος σας είναι καλός χαρακτήρ. Όλίγον έπιδει, κτικός και ματαιόδοδος. Η συμψι, λίσωσις θα έπέλθη. Περίπτωσιν γάμου δεν έλέπω.

Κ ύ π ρ α ν Ε. Σ. Π.—Ο φίλος σας είναι πολύ αισθημα, τικός και περισσότερο όνειροπλός παρά θετικός. Αί άπεναντί σας διαθέσεις του είναι πολύ καλές, περίττωσιν γάμου δεν έλέπω ύ, μως. Αντιθέτως σέ σας έλέπω μί, αν ελαφίτητα χαρακτήρος, που σας έξωθει πάντα εις τά άκρα. Πρέπει να προσγειωθήτε περισσό, τερο στην πραγματικότητα και να άφήσετε τον έαυτόν σας ελεύθερον να έκδηλωθί διότι διαφορετικά σθερίσετε χωρίς λόγον.

Σ ε λ λ ο υ ν τ ο Μ. Ηρα, κλείου—Θά σας πω κάτι τό ό, ποιόν μπορεί να σας στενοχωρή, σθ σήμερα, αλλά για τό όποιον θα με εύνοημονίτε μία μέρα. Δώστε με θάρρος και αποφασιστή, κόρην τέρμα στην ύπόθεσιν αυτή. Ύπήρξατε εύλικρινής. Ό τι σας ζητούσιν είναι άνωτερον από τίς δύ, νάμεις σας. Μην έξαναγυρίστε στο παρελθόν. Η νέα αυτή ποτε δεν θα έκδηλωθί ελεύθερα και θα ζή, τησθ πάντα να έξασκήσθ μία τυραννική έπιρροή επάνω σας. Είνε πείσμα, άπαιτητική και τά αισθη, μότά της δεν είναι ποτε αόθηρη, τα. Δεν είναι με άλλα λόγια ό χαρακτήρ που σας ταιριάζει. Συγχωρήσατε με διότι σας τό γράφο. Βλέπω στον χαρακτήρα σας μία μεγάλη άνάγκη ελευθε, ρίας και άνεξαρτησίας. Μην κα, τανίσετε τις Ικανότητές σας που είναι πολλές και θα σας κάμουν συνάντως να έδοκιμάσετε Χρει, άματα όμοις πώρα να βάλετε κά, ποια τάξι και ρυθμόν εις την ζω, ην σας διότι έλέπω σέ σας με, γάλη άσυντηρησία. Είμαι πρόθυ, μη δέ' ό τι όποιον άλλο θέλησατε

Μ α ρ δ ό ν ι ο ν Χερσόν, σον—Είσθε πολύ μαυριμενός, δύστροπος και χωρίς καμμίαν έ, ξορσιν σκέψιν και χαρακτήρος. Δεν πιστεύετε σέ τίποτα. Η ζω, τικότης σας μικρά και την κατα, νολιάσατε άσκόπως. Συγχρόνως είσθε άρκετά νοσηλής και κοδό, λου δραστήριος. Πολλά από τά έ, λαττώματά σας αυτά μπορείτε με

Π ι κ ρ α μ έ ν η ν Κ α ρ—

λίγη καλή θέλησι να τά διορθώ, σετε. Η ζωή σας θα έξελιχθί, μάλλον ήρεμη. Μετρία οίκονομική, καπταστας άλλ, όχι αξία λόγου και με στενωχώρας Αισθηματική, ζωή πολύ πτωχή. Περίττωσιν γάμου πρds τό παρόν δεν έλέπω. Θά στο, τηται. Από σας εξορτάται να έπι, ταχύνετε τον ρυθμόν.

Ε ν α ν α λ ή τ η ν—Όλα αυτά που λέτε είναι καλά και ά, για. Θά ήτο όμως ακόμη καλύτε, ρο άν δεν τά έσκέπτεσθε καθόλου. Παρ' όλα όσα λέγονται και γρά, φονται, ή αξία εις ζωής δεν έρί, σκεται μόνον στον έρωτα. Είσθε στενωχώρας και τσιγκουνής. Αί σκέψεις και αι πράξεις σας είναι τελείως άσυνάρτητοι. Έχετε με, γάλην πονηρίαν πράγμα που θα σας εξυπηρετήσθ στη ζωή. Θά γκωρίσατε πολλές έναντιότητες, αλλά τελικά θα υπερισχύσετε άν άναπτύξετε την πρωτοδοξίαν και την δραστηριότητα που σας διαπρίνει.

Ο λ ι θ ε ρ Τ ο υ τ σ ι—Έ, χετε τόσο πολλά καλά προτερή, ματα όστε βρλίσκω τελείως άδι, καιολόγητες τις άμφιβολίες και τους φόβους σας. Αλλά μην πε, ριμένετε καμμίαν σκανδαλώδη έύ, νοια της τύχης. Έργασθήτε και έμπεινιτε στις σημερινές, ποσοπά, θεές σας. Η οίκονομική σας κα, τάστασις θα καλύτερήσθ συντό, μως εις τό μέλλον δέ θα είναι πολύ καλύτερα της σημερινής. Γενικά ή ζωή θα σας άνταμείψη δι' όλους τους κόπους και τις δο, κτωσιές που έχετε ύποσθ. Μου έξαναγράψετε δι' ό τι άλλο θέλη, σετε.

Σ ύ ρ ι ο ν Ά ν τ ώ ν ε ο ν—Σύρον—Καλά διαθέσεις και τά, σεις. Αλλά έπιδιώξεις όχι πολύ σταθερά. Η θέλησις σας τολμ, πύεται συχνά. Προσωπικές έγωί, σμός και φιλοδοξία. Θά έχετε πο, λυ καλήν εξέλιξιν και θα κατανη, κήσετε τά έμπόδια που θα σας παρουσιασθούν, Ύγεια καλή. Προ, τιμήσατε τό στρατιωτικόν επάγ, γημα. Αισθηματικός περιπετελα, θας έχετε πολλάς άλλ, είσθε από τους ανθρώπους που ζητούν εις τον έρωτα περισσότερα από όσα αυτός δίδουν.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

Άλληλογραφία Γραφο, λόγου Δρος Κάμα και Ρέας Ρ.

Η Γραφολόγος Χ. Είλαβε και θα άπαντήσθ κατά σειράν άρθωπι, κής καταχωρήσεως, στα όπα τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα λη, φθέντα μέχρι της μεσημέριος Πέμ, πτης 21 Δεκεμβρίου:

2784—Ένας πατέρας 2785—Ταρόν Χονιά 2786—Ρ. Ρ. Ρ. 2787—Ραμόνα 2788—Εύθυμη μα θηριούλα

Ο δόκτωρ Κάμα Είλαβε και θα άπαντήσθ κατά σειράν άρθωπι, κής καταχωρήσεως, στα όπα τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα λη, φθέντα μέχρι της μεσημέριος Πέμ, πτης 21 Δεκεμβρίου:

2094—Κώπικη Δεκάρα, 2095—Σιέριπτα, 2096—Άραπάκι 2097—Σεμφραίμ Α. Σ. Κ. 2098—Καμείλια Α. Η. Α. 2099—Μαργα, ρηνούλα Χ. Κ. Κ. 2100—Ι. Τ. 2101—Νέος με μέλλον 2102—Ευίσσια Π. Ν. 2103—Έρωτική ύποψις 2104—Άντουανέττα, 2105—Τερόφωλλο τριφύλλι, 2106—Λουλούδι τ' Άπριλ, 2106, 2107—Μπέλλα 2108—Όρφεις 2109—ΒΑΤΟΥΣΙ 7, Χ. 2110—Εύα, 2111—Βάνα

Η κυρία Ρέα Ρ. Είλαβε και θα άπαντήσθ κατά σειράν άρθωπι, κής καταχωρήσεως, στα όπα τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα λη, φθέντα μέχρι της μεσημέριος Πέμ, πτης 21 Δεκεμβρίου:

1139—Α. Α. Ρέδ ντ' Άμούρ 1140—Λεοπόλδο άκρογιάλι, 1141—Άποκρομτικός Άδωνις

Onesupor

